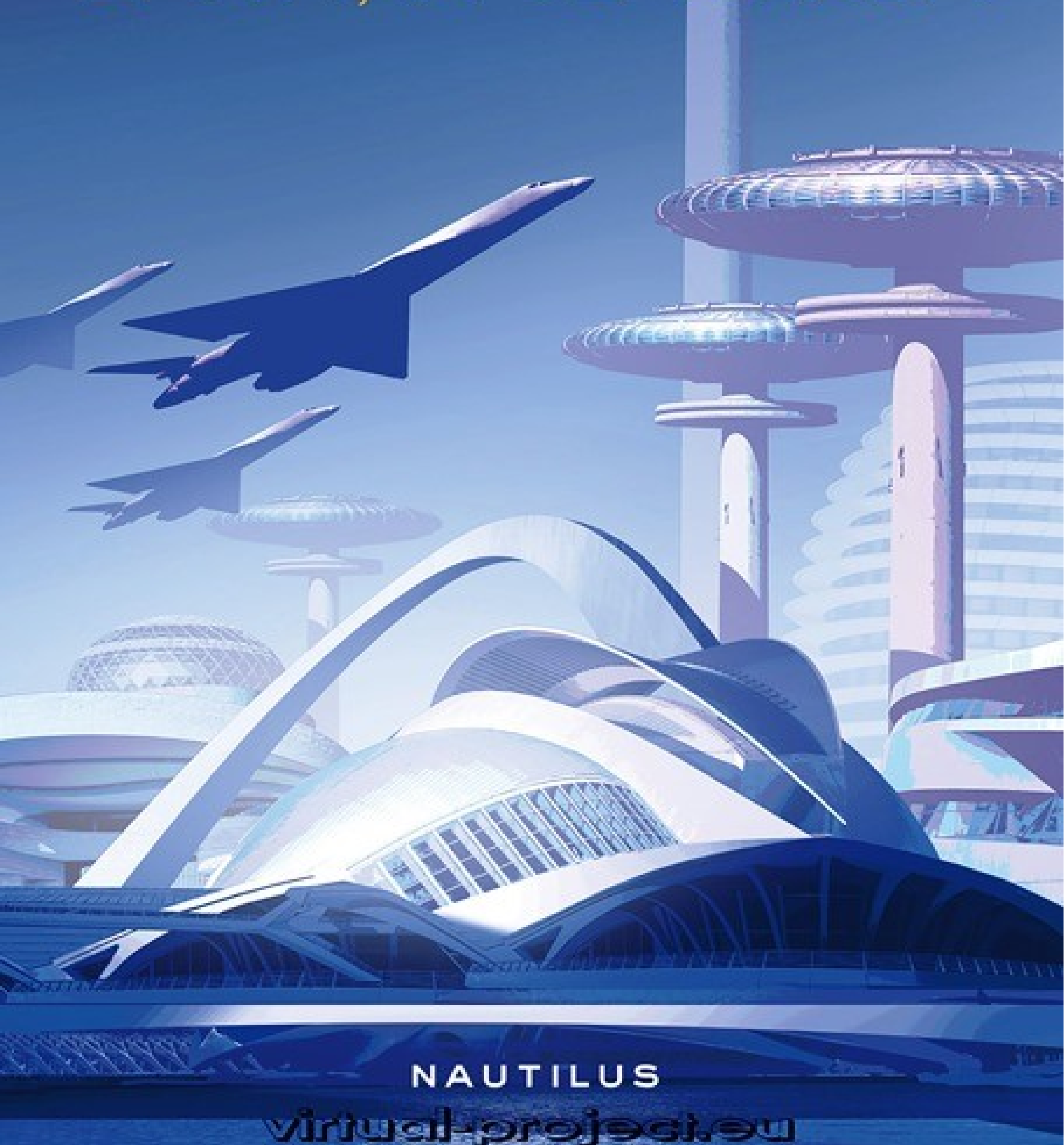
„Dacă vrei să știi cum va arăta SF-ul în deceniul următor, cartea asta e pentru tine."

GARDNER DOZOIS

LAVIE TIDHAR

STAȚIA CENTRALĂ

NAUTILUS

LAVIE TIDHAR, scriitor britanic de origine israeliană, s-a născut în 1976. De la cincisprezece ani a locuit în mai multe ţări şi a călătorit în toată lumea, inclusiv în Vanuatu, Laos şi Africa de Sud, experienţe reflectate în cărţile sale. Din 2013 trăieşte la Londra. A publicat povestiri, romane şi romane grafice. *Osama,* romanul său din 2012, a fost recompensat cu premiul World Fantasy Award for Best Novel, surclasând volumele *JFK. 11.22.63* de Stephen King şi *Dansul dragonilor* de George R.R. Martin. În 2017, *Staţia Centrală* a câştigat John W. Campbell Memorial Award pentru Cel mai bun roman SF. Tidhar a fost comparat cu Philip K. Dick şi Kurt Vonnegut. Cărţile sale se bucură de mare succes. Romanele recente, *The Violent Century* şi *A Man Lies Dreaming,* de exemplu, au fost primite cu un deosebit entuziasm în Marea Britanie, fiind declarate „capodopere” de ziarul *The Independent.*

LAVIE TIDHAR

STAŢIA CENTRALĂ

Original: *Central Station* (2016)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU
ALINA BILCIURESCU

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2018

PROLOG

Era o zi de iarnă când am ajuns prima oară în Staţia Centrală. Pe iarbă stăteau refugiaţi africani, lipsiţi de orice expresie. Aşteptau, însă habar nu aveam ce. În faţa unei măcelării, doi copii filipinezi se jucau de-a avioanele: se învârteau vâjâind cu braţele întinse lateral, trăgând cu mitralierele imaginare de sub aripi. În spatele tejghelei, un filipinez tranşa o halcă de carne cu satârul, porţionând cotlete. Puţin mai încolo se afla taraba de şaorma Rosh Ha'ir, aruncată de două ori în aer în urma unor atentate sinucigaşe cu bombă, care însă acum era deschisă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mirosul de grăsime de miel şi chimen ajungea de peste drumul zgomotos până la mine şi îmi făcea poftă de mâncare.

Semafoarele luminau pe rând verde, galben şi roşu. Peste drum, un magazin de mobilă îşi revărsase cu generozitate pe trotuar oferta bogată de scaune şi canapele cu modele ţipătoare. Câţiva drogaţi pălăvrăgeau, aşezaţi pe fundaţiile arse ale fostei autogări centrale. Purtam ochelari de soare negri. Astrul era sus pe cer şi, deşi era frig, iarna mediteraneeană era senină şi uscată în ziua aceea.

Am pornit pe strada pietonală Neve Sha'anan. M-am refugiat într-o shebeen mică, cu câteva mese şi scaune de lemn şi o tejghea îngustă la care se servea bere Maccabee şi aproape nimic altceva. Nigerianul din spatele tejghelei mi-a aruncat o privire nepăsătoare. Am cerut o bere. M-am aşezat şi mi-am scos carneţelul şi un pix, după care am privit lung la pagina goală.

Staţia Centrală, Tel Aviv. Timpul prezent. Sau un prezent. Un nou atac în Gaza, urmau alegeri, în sud, în deşertul Arava, se construia un zid despărţitor enorm, pentru a împiedica pătrunderea refugiaţilor. Refugiaţii se aflau acum în Tel Aviv, concentraţi în cartierul vechii autogări din sudul oraşului, cam un sfert de milion de

oameni, plus imigranţii economici aflaţi aici cu statut de toleraţi: thailandezii, filipinezii şi chinezii. Am sorbit din bere. Era oribilă. Am privit din nou pagina goală. A început ploaia.

Am început să scriu:

Cândva, lumea era tânără. Pe atunci navele Exodului abia începuseră să părăsească sistemul solar; lumea Heven nu fusese încă descoperită; dr. Novum nu se întorsese încă dintre stele. Oamenii continuau să trăiască aşa cum trăiseră dintotdeauna: bătuţi de soare şi de ploi, iubindu-se şi urându-se, sub un cer albastru şi în Conversaţie, care este numai despre noi, întotdeauna.

Toate astea se întâmplau în vechea Staţie Centrală, portul spaţial uriaş care se ridică deasupra celor două peisaje urbane îngemănate: oraşul arab Jaffa şi oraşul evreiesc Tel Aviv. Totul s-a petrecut printre arcade şi pietre de caldarâm, la o aruncătură de băţ de mare: încă simţeai mirosul de sare şi catran în aer, iar în zori vedeai zmeiele solare cu surferii lor înaripaţi planând şi rotindu-se în văzduh.

A fost epoca unor naşteri bizare, într-adevăr: o să citiţi despre asta. Sigur vă întrebaţi ce e cu copiii Staţiei Centrale. Vă întrebaţi şi cum s-a întâmplat de i s-a permis unui strigoi să vină pe Pământ. Acesta este uterul din care s-a târât afară omenirea, luptându-se cu ghearele şi cu dinţii, croindu-şi drum spre stele.

Dar este şi un cămin ancestral, al Alterilor, copiii digitalităţii. Într-un fel, povestea aceasta este şi povestea lor.

Apare şi moartea în poveste, desigur: moartea apare peste tot. Apar şi Oracolul, şi Ibrahim, alte-zachenul, şi mulţi alţii ale căror nume vă pot fi cunoscute…

Însă ştiţi deja toate astea. Aţi văzut desigur Ascensiunea Alterilor. *Acolo este prezentat totul, deşi i-au făcut pe toţi să arate foarte spilcuiţi.*

Întâmplările acestea s-au petrecut de mult, însă noi încă ni le amintim şi ne şoptim unii altora vechile poveşti peste

eoni, aici, în popasul nostru printre stele.

Povestea începe cu un băieţel care îşi aşteaptă tatăl absent.

Într-o zi, spun legendele, un bărbat a coborât pe Pământ dintre stele…

JAFFA-TEL AVIV
UNIUNEA
FEDERALĂ
IUDEEA PALESTINA
Marea Mediterană
Colonia germană
Miezul Alterilor
JAFFA
AJAMI
Strada Ibrahim Al-Ajami
Bulevardul Djemal Pasha
Biblioteca
Municipală
Lior Tirosh
Zonă specială
Ferme Solare
Palatul Lucrurilor Lepădate
Drumul către Jaffa
de transcendență
orii credinței sunt bine-veniți)
Drumul Salame
STAȚIA
CENTRALĂ
DMZ
Autostrada
abandonată
1
2
3
4
5
6
7
8
Intrarea în Stația Centrală
Vârful Stației Centrale
1. Altarul Sf. Cohen
2. Tabăra Robotnikilor
3. Sf. Neve Sha'anan
4. Orașul vechi Jaffa
5. Bretea de schimbare a autostrăzii
6. Turnul cu ceas
7. Strada Allenby
(către Piața Carmel)
8. Utilități criogenice

1

UMILINŢA PLOII

Mirosul de ploaie îi luă prin surprindere. Era primăvară şi se simţea parfumul iasomiei, care se combina cu zumzetul autobuzelor electrice, iar cerul era brăzdat de surferi solari, ca nişte stoluri de păsări. Ameliah Ko făcea un remix Kwasa-Kwasa al piesei „De You Wanna Dance”, în interpretarea lui Susan Wong. Începuse să plouă în perdele argintii, aproape fără zgomot; ploaia acoperea sunetul împuşcăturilor şi uda căruciorul care ardea la capătul străzii, iar bătrânul boschetar care tocmai defeca lângă tomberon, cu pantalonii gri în vine şi cu sulul de hârtie igienică într-o mână, înjură încet. Era obişnuit să îndure umilinţa ploii.

Numele oraşului fusese Tel Aviv. Staţia Centrală se ridica mult prin atmosferă în sudul oraşului, împresurată de reţeaua de şosele vechi, acum amuţite. Acoperişul se înălţa prea sus ca să poată fi văzut cu ochiul liber, deservind vehiculele stratosferice, care decolau şi aterizau pe suprafaţa sa şlefuită de maşini. Ascensoarele ca nişte gloanţe săgetau în susul şi-n josul Staţiei, iar la nivelul solului, sub soarele mediteraneean necruţător, în jurul portului spaţial, piaţa fremăta şi vuia de mulţimea negustorilor, vizitatorilor, localnicilor şi obişnuiţilor pungaşi şi hoţi de identitate.

Din înălţimea orbitei până la Staţia Centrală, de la Staţia Centrală până la nivelul străzii şi de la interior către exterior, din spaţiul intermediar cu aer condiţionat către sărăcia cartierului din jurul portului spaţial, unde Mama Jones şi băiatul Kranki aşteptau, ţinându-se de mână.

Ploaia îi luă prin surprindere. Portul spaţial, această uriaşă balenă albă, ca un munte însufleţit ţâşnind din fundamentul urban, atrăgea formaţiuni de nori, creând propriul său sistem climateric miniatural. La fel ca insulele

oceanice, spaţioporturile atrăgeau ploi locale, ceruri înnorate şi o industrie în creştere de miniferme care împânzeau ca nişte licheni pereţii construcţiilor lor masive.

Ploaia era călduţă şi picăturile erau mari, iar băiatul întinse mâna şi prinse o picătură între degete.

Mama Jones se născuse pe meleagurile acestea, în oraşul care purtase atâtea nume, din tată nigerian şi mamă filipineză, chiar în cartierul acesta, pe când şoselele încă vuiau de huruitul motoarelor cu combustie internă, iar în Staţia Centrală opreau autobuze, nu vehicule suborbitale. Ea îşi amintea războaiele şi sărăcia şi cât de nedorită se simţise aici, pe pământul acesta pentru care se luptau arabii şi evreii. Îl privi pe băiat cu mândrie ocrotitoare şi aprigă. O membrană subţire şi sclipitoare, ca un balon de săpun, se înfiripă între degetele băiatului, care secreta energie şi manipula atomii pentru a crea forma aceasta, globul de cristal protector în care captase o singură picătură de ploaie. Plutea acum între degetele lui, perfectă şi atemporală.

Mama Jones aştepta, deşi uşor nerăbdătoare. Conducea o shebeen aici, pe vechea stradă Neve Sha'anan, o zonă pietonală de pe vremuri, care se întindea până la baza portului spaţial, şi voia să se întoarcă repede acolo.

— Dă-i drumul! spuse ea cu o urmă de tristeţe.

Băiatul o privi cu ochii lui de un albastru-intens, un albastru perfect, brevetat cu câteva decenii în urmă, înainte să fie preluat de clinicile genetice de aici, unde fusese copiat, reprodus şi revândut săracilor la un preţ mult mai mic decât cel original.

Se zvonea că în sudul Tel Avivului existau clinici mai bune chiar decât Chiba sau Yunnan, deşi Mama Jones se îndoia de asta.

Totuşi mai ieftine, poate.

— O să vină? spuse băiatul.

— Nu ştiu, răspunse Mama Jones. Poate. Poate că azi o să vină.

Băiatul întoarse capul spre ea şi zâmbi. Arăta foarte tânăr atunci când zâmbea. Eliberă din mână bula aceea

ciudată, care se ridică plutind prin ploaie, cu picătura solitară suspendată în interior, înălţându-se către norii care o zămisliseră.

Mama Jones suspină şi-i aruncă băiatului o privire îngrijorată. Kranki nu era propriu-zis un nume, ci un cuvânt din limba pidgin-asteroidiană, care se născuse la confluenţa graiurilor pământene din vechiul Pacific de Sud, purtate în spaţiu de minerii şi inginerii trimişi acolo ca mână de lucru ieftină de companiile malaysiene şi chineze. *Kranki,* provenit din vechiul cuvânt englez *cranky,* însemna, în funcţie de context, „ursuz”, „ţicnit” sau…

Sau un pic excentric.

Cineva care făcea lucruri pe care alţii nu le făceau.

Ceea ce, în limba pidgin-asteroidiană, se numea *nakaimas.*

Magie neagră.

Ea îşi făcea griji pentru Kranki.

— O să vină? El e?

În direcţia lor venea un bărbat înalt, cu un aug înapoia urechii, cu pielea având nuanţa de bronz cauzată de lumina maşinăriilor şi pasul nesigur al cuiva neobişnuit cu gravitaţia aceasta. Băiatul o trase de mână:

— El e?

— Poate, spuse ea, simţind deznădejdea situaţiei, ca de fiecare dată când repetau acest mic ritual, în fiecare vineri înainte de Shabbat, când ultima serie de pasageri debarca în Tel Aviv din Portul Selenar sau din Tong Yun de pe Marte sau din Centură sau din alt oraş terestru, ca Newer Delhi, Amsterdam sau São Paolo.

Ritualul se repeta săptămânal, fiindcă mama băiatului îi spusese, înainte să moară, că tatăl lui se va întoarce într-o bună zi, că tatăl lui era bogat şi lucra departe, în spaţiu, şi că într-o bună zi se va întoarce, se va întoarce într-o vineri, ca să ajungă la timp pentru Shabbat, şi va avea grijă de ei.

După aceea ea luase o supradoză de Crucifixaţie şi urcase la ceruri călare pe o vâlvătaie de lumină albă, pentru a se întâlni cu Doamne-Doamne în timp ce încercau să-i facă spălături stomacale, dar deja era prea târziu, iar

Mama Jones, oarecum reticentă, se văzuse nevoită să aibă grijă de băiat… fiindcă nu avea cine.

La Tel Avivul de nord, evreii trăiau în zgârie-norii lor, iar în Jaffa, spre sud, arabii îşi revendicaseră teritoriile străvechi de pe ţărmul mării. Aici, la mijloc, dăinuiau încă locuitorii acelui pământ numit când Palestina, când Israel, ai căror strămoşi veniseră acolo ca muncitori de pretutindeni, din Filipine, Sudan, Nigeria, Thailanda sau China, şi ai căror copii se născuseră acolo, la fel şi copiii copiilor lor, care vorbeau ebraica sau araba sau pidgin-asteroidiana, limba aceea aproape universală a spaţiului cosmic. Mama Jones avea grijă de băiat fiindcă nu avea cine, iar regula în ţinutul acesta era aceeaşi în oricare enclavă te-ai fi aflat. *Noi avem grijă de-ai noştri.*

Fiindcă nu are cine.

— El e!

Băiatul o trase de mână. Bărbatul venea spre ei, iar Mama Jones recunoscu ceva familiar în mersul şi pe chipul lui şi un val de tulburare o cuprinse. Oare să fi avut dreptate băiatul? Dar era imposibil, băiatul nici măcar nu se nă…

— Kranki, stai!

Băiatul alerga, trăgând-o de mână, către bărbatul acela, care se opri uimit când zări băiatul şi femeia care încerca să îl ţină pe loc. Kranki se opri în faţa bărbatului, gâfâind.

— Tu eşti tatăl meu? întrebă el.

— Kranki! interveni Mama Jones.

Bărbatul încremeni brusc. Se lăsă pe vine, ca să se afle la acelaşi nivel cu băiatul, şi îl privi cu o expresie serioasă, atentă.

— Tot ce se poate, spuse el. Recunosc albastrul ăsta. A fost la modă o vreme, din câte îmi amintesc. Noi am reprodus o versiune *open source* după codul de marcă înregistrată Armani…

Privi băiatul, apoi îşi atinse uşor augul de după ureche – un aug marţian, observă Mama Jones alarmată.

Existase viaţă pe Marte – nu civilizaţiile străvechi la care visaseră generaţiile trecute, ci viaţă microscopică, în stare

latentă. Apoi cineva găsise o modalitate de a folosi ingineria inversă asupra codului ei genetic şi crease unităţi augmentate…

Simbioţi extratereştri pe care nimeni nu-i înţelegea şi puţini şi-o doreau.

Băiatul încremeni, după care afişă un zâmbet plin de fericire. Radia.

— Încetează! spuse Mama Jones şi-l scutură pe bărbat până când acesta aproape îşi pierdu echilibrul. Încetează! Ce-i faci?

— Îi…

Bărbatul clătină din cap. Îşi atinse augul, iar băiatul reveni la normal şi privi în jurul lui nedumerit, ca şi cum s-ar fi rătăcit pe neaşteptate.

— Tu n-ai avut părinţi, îi spuse bărbatul. Tu ai fost creat în laborator, chiar aici, reprodus din genomuri proprietate publică şi bucăţele de noduri de pe piaţa neagră.

Îşi trase răsuflarea.

— *Nakaimas,* spuse el făcând un pas înapoi.

— Încetează! protestă din nou Mama Jones. Nu este…

— Ştiu, spuse bărbatul, recăpătându-şi calmul. Îmi pare rău. El poate să comunice cu augul meu. Fără nicio interfaţă. Probabil că am făcut o treabă mai bună decât mi-am închipuit la vremea aceea.

Ceva din chipul acela, din vocea aceea – brusc, femeia simţi o gheară în piept, un sentiment vechi, acum straniu şi tulburător.

— Boris? spuse ea. Boris Chong?

— Poftim? spuse el, ridicând capul şi privind-o cu atenţie pentru prima oară.

Acum îl putea vedea limpede: trăsăturile slave aspre şi ochii negri de chinez; arăta mai îmbătrânit, transformat de spaţiu şi de împrejurări, dar era el…

— Miriam?

Pe atunci ea fusese Miriam Jones. Miriam, după bunica ei. Încercă să schiţeze un zâmbet, însă nu izbuti.

— Eu sunt, spuse ea.

— Dar ai…

— Eu n-am plecat niciodată de aici, spuse ea. Tu ai plecat.

Băiatul se uită de la unul la altul. Pe chip i se zugrăvi mai întâi o expresie de înţelegere, urmată de o grimasă de dezamăgire. Deasupra capului, ploaia se strângea absorbită din văzduh, formând o peliculă tremurândă de apă, prin care razele soarelui răzbăteau sub formă de mici curcubeie.

— Trebuie să plec, spuse Miriam.

De multă vreme nu mai fusese Miriam pentru cineva.

— Unde? Stai puţin…

Pentru prima oară, Boris Chong rămăsese perplex.

— De ce te-ai întors? întrebă Miriam.

El ridică din umeri. În spatele urechii, augul marţian pulsa: o creatură vie, un parazit care se hrănea de pe urma gazdei sale.

— Eu…

— Trebuie să plec.

Mama Jones, Miriam, ea fusese o Miriam înainte, iar partea aceea, de mult îngropată, se trezea din nou la viaţă înăuntrul ei şi se simţea ciudat. Trase băiatul de mână, iar pelicula sclipitoare de apă de deasupra capului său se despică şi curse pe jos, desenând un cerc ud perfect în jurul lui.

În fiecare săptămână ea respectase dorinţa tacită a băiatului, îl dusese la portul spaţial, la monstruozitatea aceasta strălucitoare din inima oraşului, ca să privească şi să aştepte. Băiatul ştia că fusese sintetizat, ştia că nu fusese purtat niciodată în uterul unei femei şi că se născuse în unul din laboratoarele mizere unde vopseaua se cojea de pe pereţi, iar uterele artificiale se defectau adesea – însă existase o piaţă şi pentru fetuşii nefuncţionali; exista o piaţă pentru orice.

Dar la fel ca toţi copiii, nu *crezuse* niciodată asta. În mintea lui, mama lui *chiar urcase* la ceruri, iar Crucifixaţia fusese cheia cu care deschisese porţile raiului şi, în mintea lui, tatăl lui avea să se întoarcă, exact aşa cum îi spusese ea, avea să coboare din înalturile Staţiei Centrale, să

revină în cartierul lui, amplasat incomod între nord şi sud, între evrei şi arabi, şi avea să-l găsească şi să-i ofere iubire.

Ea îl trase din nou de mână pe Kranki şi băiatul o urmă. Vântul se înfăşură ca o eşarfă în jurul lui, iar ea îi ghici gândul.

Poate săptămâna viitoare o să vină.

— Miriam, aşteaptă!

Boris Chong, care fusese chipeş cândva, pe când ea era frumoasă, în nopţile blânde de primăvară, demult, pe când se tolăneau pe acoperişul clădirii vechi, ticsite de angajaţi domestici pentru bogătanii din nord, unde îşi făcuseră un cuibuşor între panourile solare şi capcanele eoliene, o mică oază încropită din canapele vechi, aruncate de alţii, şi o copertină de stambă colorată din India, imprimată cu slogane politice într-o limbă pe care niciunul dintre ei nu o înţelegea. Leneviseră acolo desfătându-se în splendoarea trupurilor lor goale, pe acoperiş, primăvara, când aerul era cald şi greu de parfumul liliacului şi al tufelor de iasomie de jos, un soi de iasomie care înflorea târziu şi-şi revărsa miresmele noaptea, sub licărul stelelor şi al luminilor portului spaţial.

Ea continuă să meargă, nu avea mult până la shebeenul ei, iar băiatul o urma, şi bărbatul acesta, acum un străin pentru ea, care fusese odată tânăr şi frumos, care îi şoptise vorbe de iubire în ebraică, pentru ca s-o părăsească apoi, cu atâta vreme în urmă, trecuse atât timp…

Bărbatul acesta o urmărea acum, bărbatul acesta pe care nu-l mai cunoştea, iar inima îi bătea nebuneşte, bătrâna ei inimă de carne, pe care n-o înlocuise. Mergea mai departe cu pas hotărât, trecând pe lângă tarabe cu fructe şi legume, clinici genetice, centre de upload care vindeau vise second-hand, magazine de pantofi (căci oamenii vor avea întotdeauna nevoie să poarte pantofi), clinica gratuită, un restaurant sudanez, tomberoanele de gunoi, şi ajunse în cele din urmă la Shebeenul Mamei Jones, un local sărăcăcios înghesuit între un atelier de

tapiţerie şi un nod al Bisericii Robotului, căci oamenii au întotdeauna nevoie să-şi recondiţioneze canapelele şi fotoliile vechi, şi au întotdeauna nevoie de credinţă, de orice fel ar fi ea.

Şi de băutură, gândi Miriam Jones intrând în localul cufundat în penumbră, aşa cum trebuia să fie, cu mese de lemn acoperite cu feţe de masă şi în care nodul cel mai apropiat ar fi difuzat o serie de canale programate, dacă nu s-ar fi blocat cu ceva vreme în urmă pe un canal din Sudanul de Sud, care prezenta un amestec de predici religioase, buletine meteo încremenite în timp, reluări dublate ale longevivei telenovele marţiene *Lanţuri de asamblare* şi cam atât.

La tejgheaua înaltă a barului se servea bere palestiniană Taiba şi bere israeliană Maccabee la draft, votcă rusească produsă local, câteva tipuri de sucuri şi bere lager la sticlă, narghilele şi jocuri de table pentru clienţi. Era un local modest, dar curăţel, care nu aducea cine ştie ce profit, dar suficient cât să-i acopere chiria şi mâncarea şi să-i ajungă pentru a avea grijă de băiat, iar ea era mândră de el. Era localul ei.

La mese erau doar câţiva clienţi fideli: doi muncitori de la docuri care îşi terminaseră tura în portul spaţial împărţeau o narghilea, beau o bere şi sporovăiau liniştiţi, un drogat-tentacular care se bălăcea într-o găleată cu apă şi bea arak, şi Isobel Chow, fiica prietenei ei, Irena Chow, care stătea cu un ceai de mentă în faţă şi părea dusă pe gânduri. Miriam o atinse uşor pe umăr când intră, dar fata nu reacţionă câtuşi de puţin. Era adâncită în lumea virtuală, adică în Conversaţie.

Miriam se duse în spatele barului. Pretutindeni în jurul ei unduia şi bâzâia acaparator traficul neoprit al Conversaţiei, dar ea îi bloca şi filtra cea mai mare parte, nedându-i atenţie.

— Kranki, spuse Mama Jones, cred că ar fi cazul să urci în apartament şi să-ţi faci temele.

— Le-am terminat, spuse băiatul.

Apoi îşi îndreptă atenţia către narghileaua de lângă el şi

modelă fumul albăstrui cu mâna, dându-i forma unei bile netede. Deveni profund absorbit. Din spatele barului, unde se simţea mult mai în largul ei, regină peste domeniul său, Mama Jones auzi zgomot de paşi şi zări trecând o umbră, apoi în local îşi făcu apariţia bărbatul pe care îl cunoscuse ca Boris Chong, cu statura lui înaltă şi subţiratică, aplecându-se pe sub tocul prea jos.

— Miriam, putem sta de vorbă?

— Cu ce te servesc?

Arătă către rafturile din spatele ei. Pupilele lui Boris Chong se dilatară şi un fior trecu pe şira spinării Mamei Jones. El comunica, tăcut, cu augul lui marţian.

— Aşadar?

Tonul ei fusese mai ascuţit decât intenţionase. Boris făcu ochii mari. Păru surprins.

— Un arak, spuse el şi zâmbi deodată, iar zâmbetul îl transfigură, făcându-l să pară mai tânăr, mai…

Mai uman, îşi zise ea.

Miriam încuviinţă din cap, luă o sticlă de pe raft şi îi turnă un pahar de arak, băutura de anason atât de îndrăgită în ţinutul acela, adăugă gheaţă şi i-l duse la masă, cu apă rece alături; când turnai apa, băutura îşi schimba culoarea, lichidul limpede devenind pâclos şi albicios ca laptele.

— Ia loc!

Ea rămase în picioare, cu braţele încrucişate pe piept, apoi cedă. Se aşeză, iar după o scurtă ezitare, se aşeză şi el.

— Bun! Ce este? spuse ea.

— Ce mai faci? întrebă el.

— Bine.

— Ştii că a trebuit să plec. Nu mai era nimic de lucru aici, niciun viitor…

— Eu eram aici.

— Aşa e.

Ochii ei se înmuiară. Ştia la ce se referea el, desigur. Nici nu putea să-l învinuiască. Îl încurajase să plece şi, odată plecat, nu mai puteau face altceva decât să-şi vadă

amândoi mai departe de viaţă, iar ea, cu toate puse cap la cap, nu regreta viaţa pe care o dusese.

— E localul tău?

— Câştig cât să-mi plătesc chiria şi dările. Am grijă de băiat.

— El este…

Ea ridică din umeri.

— Din laboratoare. Se prea poate să fie unul de-ai tăi, aşa cum ai zis.

— Au fost mulţi… spuse el. Cârpiţi din orice bucăţică de cod genetic gratuit care ne pica în mână. Toţi sunt ca el?

Miriam clătină din cap.

— Nu ştiu… E greu să ţii socoteala tuturor copiilor. Nici măcar nu rămân copii. Nu pentru totdeauna. Kranki, îl strigă pe băiat, poţi să-mi aduci o cafea, te rog?

Băiatul se întoarse spre ei, urmărindu-i cu ochii lui serioşi, ţinând încă în mână bila de fum. O aruncă în aer, unde îşi reluă proprietăţile obişnuite, dispersându-se.

— Of! protestă el.

— *Acum,* Kranki! spuse Miriam. Mulţumesc.

Băiatul se duse la bar, iar femeia se întoarse către Boris.

— Unde ai fost tot timpul ăsta? întrebă ea.

El dădu din umeri.

— Am stat o vreme pe Ceres, în Centură, şi am lucrat pentru una dintre companiile malaysiene, spuse el zâmbind. O terminasem cu copiii. Doar… reparam oameni. Apoi am fost trei ani în Tong Yun, de unde m-am pricopsit cu ăsta, arătă spre masa de biomaterie care îi pulsa în spatele urechii.

— Te-a durut? întrebă Miriam curioasă.

— Creşte odată cu tine, spuse Boris. Îţi injectează sub piele… sămânţa, care stă acolo o vreme, după care începe să crească. Uneori poate fi… incomod. Nu din punct de vedere fizic, ci atunci când începi să comunici cu el, să creezi o reţea.

Miriam se simţea ciudat privindu-l.

— Pot să-l ating? spuse ea, surprinsă de propria întrebare.

Boris părea foarte sfios; aşa arăta mereu, se gândi ea şi fu străbătută de un fior aprig de mândrie şi afecţiune, care o surprinse de asemenea.

— Sigur, spuse el.

Ea întinse mâna şi îl atinse uşor, cu băgare de seamă, cu vârful unui deget. La atingere părea să fie piele, se miră ea. Poate doar puţin mai cald. Când apăsă, avu senzaţia că atinge un furuncul, îşi retrase mâna.

Băiatul, Kranki, îi aduse băutura – un ibric cu coada lungă plin cu cafea neagră, preparată cu seminţe de cardamom şi scorţişoară. Ea turnă într-o ceşcuţă de porţelan şi o ridică cu două degete.

— Pot să-l aud, spuse Kranki.

— Ce anume?

— Ăsta, arătă băiatul cu degetul spre aug.

— Şi ce spune? întrebă Miriam luând o înghiţitură de cafea.

Observă că Boris nu-l slăbea din ochi pe băiat.

— E confuz, spuse Kranki.

— Cum aşa?

— Simte ceva ciudat din partea gazdei. O emoţie foarte puternică, sau un amalgam de emoţii. Dragoste şi dorinţă, regret şi speranţă, încâlcite toate… n-a mai simţit aşa ceva niciodată.

— Kranki!

Miriam îşi ascunse un hohot de râs, în timp ce Boris se lăsă pe spate înroşindu-se.

— Gata, ajunge pentru azi! spuse ea. Du-te şi joacă-te afară!

Băiatul se lumină în mod vădit.

— Serios? Pot să mă duc?

— Nu te îndepărta prea mult. Stai unde să te pot vedea.

— Eu pot să te văd tot timpul *pe tine,* spuse băiatul şi fugi afară fără să privească înapoi.

Ea îi văzu ecoul slab al trecerii prin marea digitală a Conversaţiei, apoi dispăru în zgomotul de afară.

— Ah, copiii ăştia! spuse ea, oftând.

— Nu face nimic.

Boris zâmbi, părând mai tânăr, amintindu-i de alte vremuri.

— M-am gândit la tine, spuse el. Adesea.

— De ce ai venit?

El ridică din nou din umeri.

— După Tong Yun mi-am găsit de lucru în Republicile Galileene. Pe Callisto. Locuitorii de acolo, din Sistemul Exterior, sunt bizari. O fi din cauza prezenţei lui Jupiter pe cer, sau… au nişte tehnologii ciudate şi nu le-am înţeles religiile. Prea aproape de Desprindere şi de Lumea Dragonului… prea departe de soare.

— De-asta te-ai întors? spuse ea, râzând surprinsă. Ţi-era dor de soare?

— Mi-era dor de casă, spuse el. Am găsit un job în Portul Selenar şi m-am simţit incredibil după ce m-am întors, să fiu atât de aproape, să văd răsăritul Pământului pe cer… în Sistemul Interior mă simţeam acasă. În cele din urmă mi-am luat concediu şi… iată-mă aici.

Deschise braţele, iar femeia intui cuvinte nerostite, o tristeţe ascunsă; însă ei nu-i stătea în fire să scormonească.

— Mi-era dor de ploaia care cade din nori, spuse Boris.

— Tatăl tău e încă aici, spuse Miriam. Îl văd din când în când.

Boris zâmbi, însă cutele fine de la colţurile ochilor nu erau acolo înainte, observă Miriam, înduioşată deodată. Ele trădau o durere mai veche.

— Da, a ieşit la pensie acum, spuse el.

Miriam şi-l amintea: un sino-rus masiv, care purta exoschelet, împreună cu un echipaj de muncitori constructori ca şi el, căţărându-se ca nişte păianjeni metalici pe zidurile neterminate ale portului spaţial. Încercai un sentiment magnific văzându-i acolo sus, ca pe nişte insecte, reflectând razele soarelui de pe carapacele metalice, lucrând cu cleştii şi demolând piatra, ridicând ziduri care ar fi trebuit să susţină, parcă, întreaga lume.

Acum îl mai vedea din când în când stând în cafenele şi jucând table, bând cafea neagră amară, ceaşcă după

ceaşcă de porţelan fin, aruncând zarurile iar şi iar cu mişcări reluate la infinit, în umbra construcţiei la ridicarea căreia participase şi care în cele din urmă nu mai avusese nevoie de el.

— O să te întâlneşti cu el? întrebă ea.

Boris dădu din umeri.

— Poate. Da. Mai încolo…

Luă o înghiţitură din băutură, se strâmbă, apoi zâmbi.

— Arak! Uitasem ce gust are.

Miriam zâmbi la rândul ei. Zâmbeau fără motiv şi fără regrete, iar asta era suficient deocamdată.

În shebeen era linişte, drogatul-tentacular stătea în recipientul lui cu ochii bulboşi închişi, cei doi muncitori de la docuri pălăvrăgeau cu voce scăzută, relaxaţi. Isobel stătea imobilă, încă pierdută în lumea virtuală. Apoi Kranki răsări lângă ei. Nu-l văzuse intrând, însă avea darul acesta, ca şi restul copiilor Staţiei, un fel al lor de a apărea şi de a dispărea. Văzând că zâmbeau, începu şi el să zâmbească.

Miriam îl prinse de mână. Era caldă.

— N-am putut să ne jucăm, se lamentă băiatul.

Deasupra capului avea un halou de curcubeie care se răsfrângeau prin globulele de apă prinse în părul lui scurt şi ţepos.

— A început iar să plouă.

Îi privi pe amândoi cu suspiciune copilărească.

— De ce zâmbiţi?

Miriam se uită la bărbatul acesta, Boris, la străinul acesta care fusese un om, pe care îl iubise omul care fusese ea însăşi cândva.

— O fi din cauza ploii, spuse ea.

2

SUB STREŞINI

Isobel o văzu pe Mama Jones stând de vorbă cu străinul înalt, care i se părea oarecum cunoscut, ca şi cum ar fi fost o rudă îndepărtată pe care o zărise o dată, în trecere; dar mintea ei era în altă parte. Oare o să-l revăd? Inima îi bătea într-un ritm rapid, nefamiliar. Nu mai simţise niciodată aşa ceva şi se simţea scindată, foarte scindată. Era mai uşor în cealaltă viaţă a ei; în virtual te puteai re-crea de la zero. Observă cum se uita Mama Jones la bărbatul acela, atât de ciudat, ca şi cum…

Dar era o idee ridicolă. Ca şi cum ar fi fost îndrăgostiţi.

Dragostea! Dragostea era atât de zăpăcitoare!

Îşi strânse lucrurile şi ieşi din shebeen. Oare îl va revedea? Oare va veni? Trecu prin perdeaua de mărgele şi, când ajunse lângă Kranki, îi ciufuli părul. Băiatul îşi înălţă spre ea ochii mari şi albaştri şi o privi serios. Ieşind, fu întâmpinată de priveliştea familiară a portului spaţial care se ridica în toată imensitatea lui, strângând picăturile de ploaie în jurul lui ca paietele de pe o rochie.

Era o nebunie, gândi ea. Şi totuşi, obrajii îi ardeau şi se simţea aproape buimacă, ameţită de intensitatea anticipaţiei.

Va fi oare acolo?

— Vrei să ne întâlnim mâine? spuse Isobel Chow.

Robotnikul Motl privi dintr-o parte în alta, prea iute. Isobel făcu un pas înapoi.

— Mâine-seară. Sub streşini.

Şopteau. Ea îşi adună curajul ca pe o mantie. Făcu un pas spre el. Îi puse o mână pe piept. Inima lui bătea repede, o simţea prin metal. El mirosea a lubrifiant şi transpiraţie.

— Pleacă! spuse el. Trebuie…

Cuvintele muriră, nerostite. Inima lui era ca un puişor în

palmele ei, speriată şi neajutorată. Deodată deveni conştientă de puterea ei. O îmbăta senzaţia. Să aibă putere asupra altcuiva, în felul acesta…

O mângâia uşor pe obraz cu degetul lui fierbinte, metalic. Fu străbătută de un fior. Dacă îi vedea cineva?

— Trebuie să plec, spuse el.

Mâna lui se retrase. Se desprinse de lângă ea şi Isobel se simţi sfâşiată.

— Mâine, şopti ea.

— Sub streşini, completă el.

Apoi se îndepărtă cu paşi iuţi, ieşi din umbra magaziei şi se îndreptă spre mare.

Îl privi plecând, apoi se furişă şi ea în noapte.

Dis-de-dimineaţă, altarul solitar închinat Sfântului Cohen al Alterilor de la colţul străzii Levinsky era netulburat şi părăsit lângă gazon. Unităţile de curăţat se mişcau încet în lungul străzilor, aspirând mizeria, împroşcând apă şi frecând pavajul, scoţând un zumzet înfundat de mulţumire, mândrindu-se cu sarcina aceea neasemuită: respingerea temporară a entropiei.

În faţa altarului stătea în genunchi o siluetă solitară. Miriam Jones, Mama Jones de la Shebeenul Mama Jones, care aprindea o lumânare şi punea o ofrandă, un circuit electronic defect, de pildă, o telecomandă străveche de televizor, inutilă şi depăşită.

— Păzeşte-ne de Mană şi de Vierme şi de atenţia Alterilor, murmură ea, şi dă-ne curajul să ne creăm singuri calea şi circuitul prin lume, Sfinte Cohen.

Alterul nu răspunse. Însă nici Mama Jones nu se aşteptase la o reacţie.

Se ridică încet. Genunchii începuseră să o supere din ce în ce mai tare. Avea încă propriile rotule. Avea încă majoritatea părţilor cu care o înzestrase natura. Nu era ceva cu care să se mândrească, dar nici nu era ceva de care să se ruşineze. Rămase în picioare, inspirând aerul dimineţii, ascultând zumzetul vesel al unităţilor de curăţat, fluieratul imaginar al aeronavelor ce străbăteau văzduhul,

al suborbitalelor ce coborau de pe orbită, lunecând ca nişte păianjeni paraşutaţi pentru a ateriza pe acoperişul Staţiei Centrale.

Ieri a fost o zi năucitoare, gândi ea. O vacanţă, zisese Boris. Dar ea ştia că rămăseseră lucruri nespuse, erau la mijloc obligaţii, legături, *împrejurări.*

Însă nu voia să se gândească la toate astea. Nu acum.

Era o dimineaţă răcoroasă, cu aer curat. Căldura verii nu sufoca încă pământul şi nu înăbuşea aerul. Se îndepărtă de altar şi păşi pe gazon; îi plăcea să simtă iarba sub tălpi. Îşi aminti gazonul de când era tânără, împreună cu alţii ca ea, refugiaţi somalezi şi sudanezi care se pomeniseră deodată în acest ţinut străin, după ce străbătuseră deşerturi şi traversaseră frontiere, doar ca să se trezească nedoriţi şi izolaţi aici, în această enclavă a evreilor. Îşi aminti cum se trezea tatăl ei în fiecare dimineaţă şi se ducea pe gazon şi se aşeza acolo, cu ceilalţi, neclintiţi în atmosfera de disperare mută. Aşteptau. Aşteptau să vină un bărbat cu o camionetă şi să le ofere o slujbă de zilier, aşteptau autobuzul ONU sau aşteptau neajutoraţi ca forţa specială a poliţiei israeliene, Agenţia Oz, să le verifice actele, în vederea arestării sau deportării…

„Oz” înseamnă „forţă” în ebraică. Însă adevărata forţă, gândi Miriam, nu înseamnă să intimidezi nişte oameni neajutoraţi, care nu aveau încotro s-o apuce, ci să supravieţuieşti, aşa cum reuşiseră părinţii ei, aşa cum reuşise ea – învăţând ebraică, muncind, construindu-şi o viaţă modestă, decentă, pe măsură ce trecutul devenea prezent, iar prezentul devenea viitor, până când într-o bună zi nu mai rămăsese decât ea ducându-şi încă traiul aici, în Staţia Centrală.

Gazonul era acum pustiu, doar un robotnik singuratic şedea rezemat de un copac, adormit sau treaz, nu-şi putea da seama. Traficul începea deja să se înteţească, iar măturătorii se retrăgeau cu murmure dezamăgite. Pe drum treceau maşini mici cu panourile solare întinse ca nişte aripi. Panourile solare erau peste tot, pe acoperişuri, pe zidurile laterale ale clădirilor, toată lumea încerca să

înhaţe nişte energie gratuită în locul acesta atât de însorit. Tel Aviv. Ea ştia că în afara oraşului existau ferme solare, suprafeţe uriaşe pe care se întindeau panouri cât vedeai cu ochii, ce absorbeau nesăţioase razele soarelui, pe care le transformau în energie, redirecţionată apoi către staţiile centrale de alimentare din tot oraşul. Îi plăcea cum arătau şi făceau furori în lumea modei. Mama Jones avea haine pe care erau cusute panouri solare minuscule, iar pălăria ei cu boruri largi, care absorbea lumina soarelui, fără să irosească nimic, arăta foarte şic.

Părăsi iarba şi traversă strada. Chiar atunci dădu cu ochii de Isobel Chow, care se îndrepta pe bicicletă spre Staţia Centrală. Mama Jones îi făcu cu mâna, dar Isobel n-o văzu, iar Mama Jones ridică din umeri. Era timpul să deschidă shebeenul, să pregătească narghilelele, să prepare băuturile. În curând aveau să apară clienţii. Întotdeauna apăreau, în Staţia Centrală.

Isobel pedala pe strada Salame, pe bicicleta ei ca un fluture cu aripile întinse, absorbind razele soarelui, susurându-i cu o voce fericită, somnoroasă, în timp ce conexiunea ei nodală se amesteca printre sute de mii de alte voci, canale, muzică, limbi străine, *tok-tok*-ul indescifrabil pe lăţime mare de bandă al Alterilor, buletine meteo, confesiuni, emisiuni extraplanetare decalate temporar din Portul Selenar, din Tong Yun şi din Centură. Iar Isobel intra şi ieşea la întâmplare din şuvoiul adânc şi nesfârşit care era Conversaţia.

Pe lângă ea alunecau puzderie de sunete şi tablouri: imagini din spaţiul cosmic difuzate de un păianjen solitar care se izbea de o stâncă îngheţată din Norul Oort şi săpa adânc pentru a începe conversia asteroidului în copiile sale; un episod în reluare din *Lanţuri de asamblare*; un post de radio congolez care difuza muzică Nuevo Kwasa-Kwasa; din Tel Avivul de nord, un talk-show pe tema studiilor despre Tora, unde dezbaterile începeau să se încingă; de pe marginea drumului, brusc şi alarmant, un ping repetat: *Vă rog, ajutaţi-mă! Vă rog, donaţi! Lucrez*

pentru piese de schimb.

Încetini. Pe marginea drumului, de partea arabă, stătea un robotnik. Era într-o stare deplorabilă – acoperit de zone mari de rugină, cu un ochi lipsă, un picior care i se bălăbănea neputincios. O privea cu singurul lui ochi rămas, un ochi încă uman, fie cu o implorare mută, fie cu indiferenţă, Isobel nu-şi dădea seama. Îşi difuza mesajul pe frecvenţă largă, în mod mecanic, disperat. Lângă el, pe o pătură întinsă pe jos se aflau o grămăjoară de piese şi o canistră aproape goală de benzină – energia solară nu-i ajuta defel pe robotniki.

Nu, nu putea să se oprească, nu trebuia. Fu cuprinsă de nelinişte. Pedală mai departe, dar tot arunca priviri în urmă, văzând cum trecătorii ignorau robotnikul ca şi cum nici n-ar fi fost acolo. Soarele se înălţa iute pe cer, avea să fie altă zi caniculară. Găsi nodul robotnikului şi îi trimise o donaţie mică, mai mult pentru liniştea ei, decât pentru el. Robotnikii, soldaţii pierduţi ai războaielor pierdute purtate de evrei, mecanizaţi şi aruncaţi în luptă, pentru ca ulterior, la încetarea conflictelor armate, să fie abandonaţi în starea în care se aflau, lăsaţi să supravieţuiască cum puteau pe străzi, cerşind piesele care îi mai ţineau în viaţă…

Ştia că mulţi dintre ei emigraseră de pe planetă, ajungând în Tong Yun pe Marte. Alţii îşi duceau zilele în Ierusalim, în Combinatul Rus pe care şi-l apropriaseră printr-o îndelungată ocupaţie. Erau cerşetori. Aproape că nici nu-i băgai de seamă.

Şi erau bătrâni. Unii luptaseră în războaie care nici măcar nu mai aveau nume.

Pedală mai departe pe Salame, în direcţia Staţiei.

În seara asta, gândi ea. Sub streşini. În seara asta, gândi ea şi inima îi tresăltă de bucuria anticipaţiei, ca un zmeu solar aşteptând să fie eliberat.

Pe parcursul zilei, soarele se ridică din spatele portului spaţial, trasând un arc de cerc peste el, înainte de a se cufunda în cele din urmă în mare.

Isobel lucra în interiorul Staţiei Centrale şi în general

nici măcar nu vedea soarele.

Complexul de la Nivelul Trei oferea o varietate de restaurante, zone de luptă cu drone, stupi de module pentru lumi-jocuri, centre Louis Wu, nakamale şi baruri de fumat, localuri sexuale cu corpuri-reale şi virtuale, dar şi un bazar religios.

Isobel auzise că în Tong Yun City, pe Marte, era cel mai mare bazar religios. Cel pe care îl aveau *aici,* la Nivelul Trei, era modest – o casă a misiunii Bisericii Robotului, un templu Goreean, un Centru Elronit pentru Progresul Umanităţii, un templu Baha'i, o moschee, o sinagogă, o biserică catolică, o biserică armenească, un altar Ogko şi un templu budist Theravada.

Pe drumul spre job, Isobel trecu pe la biserică. Fusese crescută în religia catolică. Familia mamei – imigranţi chinezi în Filipine – adoptase religia aceasta în altă epocă şi în alte vremuri, însă ea nu găsea nicio alinare în liniştea tainică a imensităţii bisericii, în mirosul lumânărilor, în lumina difuză, vitraliile pictate şi chipul îndurerat al lui Iisus răstignit.

Biserica interzice asta, gândi ea, cuprinsă dintr-odată de spaimă. Liniştea dinăuntru i se părea apăsătoare, iar aerul, prea încremenit. Parcă fiecare obiect din încăpere o privea pe ea, îi *simţea* prezenţa. Se întoarse şi ieşi.

Afară, neuitându-se pe unde merge, aproape se ciocni de Fratele Petic-El.

— Fiica mea, *tremuri,* spuse R. Petic-El cu compasiune în glas.

Îl ştia vag pe R. Petic-El. Robotul fusese o prezenţă permanentă în Staţia Centrală (atât în portul spaţial, cât şi în cartier) de când se ştia ea şi fusese *moyel* cu jumătate de normă pentru locuitorii evrei, în cazul în care li se năşteau băieţi.

— Mă simt bine, serios! spuse Isobel.

Robotul o privi cu chipul lui lipsit de expresie. „Robot" era un substantiv masculin în ebraică, o limbă care ţinea seama de genul gramatical. Iar majoritatea roboţilor fuseseră creaţi fără organe genitale sau sâni, ceea ce îi

făcea să arate oarecum ca nişte bărbaţi. Fuseseră un soi de greşeală. Nimeni nu mai produsese roboţi de foarte multă vreme. Erau un fel de verigă lipsă, o etapă evolutivă stângace între om şi Alter.

— Pot să te servesc cu un ceai? spuse robotul. Sau poate o prăjitură? Zahărul ajută la alinarea suferinţelor omeneşti, din câte am auzit.

R. Petic-El reuşea cumva să pară descumpănit.

— Chiar mă simt bine, repetă Isobel, apoi adăugă în mod impulsiv: Crezi că… roboţii pot să… vreau să spun…

Şovăi. Robotul o studie cu chipul lui bătrân, pe care nu se putea ghici nicio expresie. Avea o cicatrice de rugină pe un obraz, care se întindea de la ochiul stâng până la colţul gurii.

— Poţi să mă întrebi orice, spuse el cu blândeţe.

Isobel era curioasă să afle vocea cărui om decedat fusese folosită pentru a o sintetiza pe cea a robotului.

— Roboţii simt iubire? spuse ea.

Gura robotului schiţă o mişcare. Poate trebuia să fie un zâmbet.

— Noi nu simţim altceva decât iubire, răspunse el.

— Cum e posibil? Cum puteţi să… cum puteţi să *simţiţi?* întrebă ea aproape ţipând.

Se aflau însă la Nivelul Trei, unde nimeni nu i-ar fi băgat în seamă.

— Suntem antropomorfizaţi, spuse blând robotul. Am fost creaţi după chipul şi înfăţişarea oamenilor, am căpătat corporalitate, simţuri. Este povara omului de tinichea, continuă el cu tristeţe în glas. Cunoşti poemul acela?

— Nu, spuse Isobel, apoi continuă: Dar ce-i cu… ce-i cu Alterii?

Robotul scutură din cap.

— Cine poate şti? spuse el. Pentru noi este de neconceput existenţa ca entitate digitală pură, necunoaşterea corporalităţii. Şi totuşi, în acelaşi timp, căutăm să evadăm din existenţa corporală, să atingem paradisul, ştiind că nu există, că trebuie construit, iar lumea trebuie reparată şi peticită… dar care este, de fapt,

întrebarea ta, Isobel, fiică a Irinei?

— Nu ştiu, răspunse ea cu glas şoptit şi-şi simţi obrajii umezi. Biserica... arătă cu o mişcare imperceptibilă a capului către biserica catolică din spatele lor.

Robotul încuviinţă din cap, ca şi cum ar fi ghicit ce avea pe suflet.

— Tinereţea simte atât de furtunos, spuse el cu voce blajină. Nu te teme, Isobel. Dă-ţi voie să iubeşti.

— Nu ştiu, spuse Isobel. Nu ştiu.

— Aşteaptă...

Dar ea îi întorsese deja spatele. Clipi ca să scape de lacrimile răsărite parcă de nicăieri şi plecă mai departe. Întârziase la lucru.

Diseară, gândi ea. Diseară, sub streşini. Îşi şterse lacrimile.

Odată cu amurgul, o răcoare bine-venită învăluia Staţia Centrală. În shebeenul Mamei Jones se aprinseră lumânări, iar peste drum, la Nakamalul Fără Nume se pregătea kava de seară, iar mirosul puternic al băuturii – de pământ, de rădăcini curăţate, tocate mărunt şi amestecate cu apă, stoarse de mai multe ori, ca să-şi lase esenţa, kavalactonele plantei – umplea strada pavată care era inima cartierului.

Pe peluză, robotnikii se strânseseră în jurul unui foc improvizat într-un butoi răsturnat. Flăcările se reflectau pe chipurile lor, metal şi uman combinate fără pricepere, deşeuri supravieţuitoare ale unor războaie de mult uitate. Vorbeau între ei în limba aceea ciudată, idiş-de-luptă, care le fusese programată de un dezvoltator de armament bine intenţionat – o limbă secretă şi misterioasă pe care n-o mai vorbea nimeni.

În Staţia Centrală, pasagerii mâncau şi beau, se jucau, munceau şi aşteptau – comercianţi selenari, chinezi de pe Marte aflaţi în excursie pe Terra, evrei de pe asteroizii-chibuţ din Centură, talmeş-balmeşul unei omeniri pentru care Pământul nu mai era suficient, însă rămăsese totuşi centrul universului, în jurul căruia se roteau toate

planetele şi sateliţii şi habitatele, un model aristotelic al lumii care îşi depăşise rivalul odinioară câştigător al lui Copernic. La Nivelul Trei, Isobel era integrată în modulul ei de lucru, existând concomitent, ca o pisică a lui Schrödinger, în spaţiul fizic şi în lumea virtuală la fel de reală a universului Ghildelor din Ashkelon, unde...

Ea era *acea* Isobel Chow, căpitan al *Pisicii-cu-nouă-cozi,* o navă stelară veche de câteva mii de ani, actualizată şi modernizată cu fiecare Ciclu Universal, o operaţiune de recuperare la care ea, Isobel, era căpitan şi comandant, căutând artefacte valoroase din lumea-joc, pe care să le vândă apoi la Bursă...

Orbitând în jurul lui Black Betty, o singularitate universală a Ghildelor din Ashkelon, unde o rasă extraterestră lăsase în urmă ruine enigmatice, roci sfărâmate plutind în spaţiu, asteroizi fără atmosferă proprie ai unui imperiu galactic odinioară măreţ...

Succesele de acolo deveneau hrană, apă şi chirie *aici...*

Dar ce mai înseamnă aici, ce mai înseamnă *acolo...*

Isobel, schrödingerând, muncea în lumea reală şi în cea virtuală – sau în GdA şi în ceea ce ei numeau Universul Prim.

Peste Staţia Centrală se lăsa noaptea. În cartiere se aprinseră luminile, sfere plutitoare ce proiectau o strălucire sărbătorească. Noaptea era momentul când Staţia Centrală *prindea viaţă...*

Florăresele îşi strângeau tarabele din piaţa largă, iar băiatul Kranki se juca de unul singur, cu fire de flori întinse pe jos, trandafiri selenari negri şi veştejiţi, de cultură hidroponică, şi nimeni nu se apropia prea mult de el, fiindcă băiatul era ciudat...

În jurul lui se auzea pidgin-asteroidiana, iar băiatul se juca, făcea florile să se ridice şi să danseze în faţa lui, trandafirii negri îşi deschideau şi închideau petalele într-un dans tăcut, lipsit de graţie. Băiatul avea nakaimas, magia neagră, suferea de blestemul cuantic. Conversaţia curgea în jurul lui, negustorii îşi închideau prăvăliile sau le

deschideau odată cu venirea nopţii, piaţa îşi schimba măştile, dar nu se închidea niciodată, oamenii dormeau sub tarabele lor sau cinau, iar dinspre tarabele cu mâncare veneau mirosuri de peşte prăjit, chili în oţet, soia şi usturoi călit, chimen şi curcumă, şi pudră fină de sumac, numit astfel din pricina culorii roşietice. Băiatul se juca, precum orice alt băiat. Florile dansau mute.

— Yu stap go wea? *Unde te duci?*

— Mi stap go bak long haos. *Mă duc acasă.*

— Yu no save stap smoltaem, dring smolsmol bia? *Nu vrei să bei o bere mică?*

Râsete. Apoi...

— Si, mi save stap smoltaem. *Ba da, aş putea să stau un pic.*

Se auzea muzică pe mai multe canale şi chiar şi live – un tânăr călător *kathoey* din Thailanda cânta, acompaniindu-se la o chitară acustică veche, iar puţin mai încolo un drogat-tentacular bătea ritmul la mai multe tobe, adăugând distorsiuni în timp real şi difuzând muzica, o voce firavă care se ţesea în patternul complex şi nesfârşit al Conversaţiei.

— Mi lafem yu!

— Awo, yu drong!

Râsete, *Te iubesc* – *Eşti beat!* – un sărut, cei doi bărbaţi pleacă împreună, ţinându-se de mână...

— Wan dei bae mi go long spes, bae mi go lukluk olbaot long ol star.

— Yu kranki we!

Într-o bună zi o să mă duc în spaţiu, o să mă duc să văd toate planetele...

Eşti nebun!

Râsete şi cineva iese din virtualitate, clipind cu ochi somnoroşi, readaptându-se, cineva întoarce un peşte pe grătar, cineva cască, cineva zâmbeşte, se iscă o ceartă, iubiţi se întâlnesc, luna se ridică la orizont, umbrele mişcătoare ale păianjenilor tremură pe suprafaţa lunii.

Sub streşini. Sub streşini. Unde este mereu uscat, unde este mereu întuneric, sub streşini.

Acolo, sub streşinile Staţiei Centrale, de jur împrejurul edificiului impunător, exista o zonă intermediară, care separa portul spaţial de cartier. În Staţia Centrală puteai să cumperi orice, iar ce nu puteai cumpăra, găseai acolo, la adăpostul umbrelor.

Isobel îşi terminase tura, revenise în Universul Prim, îşi lăsase în urmă postul de căpitan, nava şi echipajul. Coborî din modul şi reveni pe propriile ei picioare, auzindu-şi vâjâitul sângelui în urechi, iar când îşi atinse încheietura îl simţi pulsând şi acolo – inima are planurile ei şi ne reaminteşte că suntem oameni, şi fragili, şi slabi.

Plecă printr-un tunel de serviciu, printre etaje, şi ieşi prin colţul nord-estic al portului, care dădea spre drumul către kibuţul Galuyot şi vechea bretea de schimbare a autostrăzii.

Acolo era întuneric şi nu prea multă mişcare, doar câteva magazine, o măcelărie care vindea carne de porc ne-cuşer, o legătorie de cărţi şi depozite rămase din vremurile de altădată, transformate acum în cluburi izolate fonic, clinici genetice şi centre de sintetizare. Aşteptă în umbra portului, lipită de zidurile calde ale Staţiei care părea mereu vie, fierbinte, ca o inimă pulsândă. Aşteptă, în timp ce nodul ei integrat scana după intruşi, după semnături digitale şi căldură, după mişcare – Isobel era o fată a Staţiei Centrale, ştia să-şi poarte de grijă, avea un cuţit, era prevăzătoare, însă nu-i era frică de umbre.

Aşteptă, îl aşteptă să vină.

●

— Ai aşteptat.

Se lipi de el. Era cald, nu-şi dădea seama unde se termină metalul şi unde începe partea organică.

— Ai venit! spuse el cu uimire în glas.

— Trebuia. Trebuia să te revăd.

— Mi-a fost teamă, spuse el cu voce şoptită.

Îi atinse obrazul cu mâna, iar ea îşi întoarse capul şi i-o sărută, simţind gustul de rugină ca şi cum ar fi fost sânge.

— Suntem cerşetori, spuse el. Eu şi neamul meu. Suntem nişte maşinării stricate.

Ea îl privi pe soldatul bătrân şi abandonat. Ştia că murise, că fusese recondiţionat, ştia că o minte umană fusese ciborgizată într-un trup străin, trimisă să lupte, şi să moară, iar şi iar şi iar. Şi că acum trăia din resturi şi depindea de mila altora…

Robotnik. Cuvântul acela vechi, care însemna *muncitor.*

Însă rostit ca un blestem.

Îl privi în ochi. Ochii lui păreau aproape umani.

— Nu-mi amintesc, spuse el. Nu-mi amintesc cine am fost… înainte.

— Dar eşti… eşti încă… eşti! spuse ea, descoperind parcă brusc adevărul, şi râse, zăpăcită de fericire.

Iar el se aplecă şi o sărută, blând la început, apoi mai ferm. Nevoia lor împărtăşită îi contopea şi îi unea aproape în acelaşi fel în care un om este legat de un Alter.

În graiul lui ciudat şi învechit, în idiş-de-luptă, el spuse:

— Ich lieba dich.

În pidgin-asteroidiană, ea răspunse:

— Mi lafem yu.

Degetul lui metalic, fierbinte, îi mângâia obrazul, iar ea îi simţea mirosul de ulei de maşină şi benzină şi sudoare umană. Îl trase aproape, lipindu-l de zidul Staţiei Centrale, în umbră, în timp ce sus, deasupra capetelor lor, un avion învăluit în lumină ateriza, poposind din cine ştie ce loc îndepărtat.

3

PARFUMUL LIVEZILOR DE PORTOCALI

Sus, pe acoperiş, Boris era treaz. I se păru că vede, sub copertinele Staţiei, două siluete furişate care se despărţeau; însă mintea îi era în altă parte.

Fusese ciudată întâlnirea cu Miriam; femeia se schimbase şi, totodată, nu se schimbase. Probabil ştia de ce se întorsese el, dar nu-l iscodise, îl lăsase în pace, cu suferinţa lui secretă.

Panourile solare de pe acoperiş erau pliate, încă adormite, totuşi fremătau neliniştite, simţind parcă iminenta sosire a soarelui. De-a lungul anilor, locatarii clădirii, vecinii tatălui său, plantaseră şi extinseseră o cultură variată de plante în ghivece de lut, de aluminiu şi de lemn, pe tot acoperişul, transformându-l într-o grădină tropicală suspendată.

Era linişte acolo sus şi deocamdată era încă răcoare. Îi plăcea enorm mireasma iasomiei care înflorea târziu, care urca pe lângă zidurile clădirii, ajungând cutezător de sus şi răspândindu-se pretutindeni în cartierul vechi din jurul Staţiei Centrale. Trase adânc în piept aerul nopţii şi expiră încet, fără grabă, urmărind luminile portului spaţial – stele mişcătoare ca nişte pietre preţioase care trasau rute de zbor pe cerul nopţii.

Iubea mirosul locului acestuia, mirosul oraşului acestuia. Mirosul mării, la vest, mireasma sălbatică de sare şi întinderi nesfârşite de ape, de alge şi de catran, de loţiune de protecţie solară şi de oameni. Îi plăcea mirosul aerului condiţionat rece care răzbătea pe lângă ferestre, aroma busuiocului când îl striveai între degete, mirosul de şaorma care se ridica din stradă cu amestecul său îmbătător de mirodenii, îi plăcea la nebunie mirosul livezilor dispărute de portocali, de dincolo de aglomerările urbane din Tel Aviv şi Jaffa.

Odinioară se întindeau livezi de portocali cât vedeai cu ochii. Privi în zare, la vechiul cartier, la vopseaua care se cojea, la blocurile de apartamente ca nişte cutii, construite în vechiul stil arhitectural sovietic, înghesuite lângă edificii superbe în stil Bauhaus de la începutul secolului XX, clădiri ce aminteau de vapoare, cu balcoane lungi, curbate, graţioase, cu ferestre mici şi rotunde, cu acoperişuri netede ca nişte punţi, ca aceea pe care stătuse el în…

Printre clădirile vechi se amestecau şi construcţii mai noi, clădiri în stil marţian, de tip comun, cu tobogane în loc de lifturi şi camere mici împărţite şi subîmpărţite, multe dintre ele fără ferestre…

Ca de sute de ani, rufe întinse la uscat atârnau pe sârme şi la ferestre, bluze decolorate şi şorturi unduindu-se lin, umflate de vânt. Jos, deasupra străzilor, pluteau lampioane care începuseră să-şi diminueze acum intensitatea şi Boris îşi dădu seama că noaptea era pe sfârşite. Zări o geană trandafiriu-roşiatică la orizont şi ştiu că soarele sosea.

Îşi petrecuse noaptea veghindu-şi tatăl. Vlad Chong, fiul lui Weiwei Zhong (Zhong Weiwei după stilul chinez) şi al Yuliei Chong, născută Rabinovich. După tradiţia familiei, Boris primise şi el un prenume rusesc. După o altă tradiţie familială, primise un al doilea prenume, evreiesc. Zâmbi vag, gândindu-se la asta. Boris Aharon Chong, moştenirea şi greutatea a trei istorii străvechi adunate, apăsându-i umerii firavi, care nu mai erau de-acum tineri.

Nu fusese o noapte uşoară.

Odinioară se întindeau livezi de portocali cât vedeai cu ochii… Inspiră adânc, simţind mirosul de asfalt vechi şi gaze de eşapament de la motoarele cu combustie internă, dispărut acum, asemenea livezilor de portocali, dar care persista cumva în amintire.

Încercase să scape. Să lase în urmă memoria familiei, ceea ce uneori numeau Blestemul Familiei Chong sau Sminteala lui Weiwei.

Încă îşi mai amintea, bineînţeles. O zi atât de îndepărtată, încât Boris Aharon Chong însuşi nu era pe atunci nici măcar o idee, o ego-buclă încă neformată…

Se întâmpla în Jaffa, în Oraşul Vechi, pe culmea dealului, deasupra portului. Căminul Alierilor.

Zhong Weiwei urcă dealul pe bicicletă, asudând în căldura dogoritoare. Privea cu neîncredere străduţele înguste şi încâlcite, care aparţineau atât de Oraşul Vechi în sine, cât şi de Ajami, cartierul ce îşi redobândise în sfârşit moştenirea. Weiwei înţelegea prea bine conflictele acestui loc. Aici trăiau arabi, dar şi evrei, şi toţi voiau acelaşi pământ, aşa că se luptau. Weiwei înţelegea importanţa pământului şi faptul că oamenii erau dispuşi să moară pentru el.

Dar ştia, de asemenea, că noţiunea de pământ se schimbase. Pământul acela nu mai era atât un concept aparţinând corporalităţii, cât mai degrabă mentalului. Recent investise o parte din bani într-un sistem planetar din lumea-joc a Ghildelor din Ashkelon. Curând va avea un copil – Yulia era deja gravidă în al treilea trimestru – şi apoi nepoţi şi strănepoţi şi tot aşa, generaţie după generaţie, şi toţi aveau să-şi amintească de Weiwei, strămoşul lor. Aveau să-i mulţumească pentru ceea ce realizase, pentru proprietatea atât reală, cât şi virtuală, şi pentru ceea ce spera să înfăptuiască astăzi.

El, Zhong Weiwei, avea să înfiinţeze o dinastie, aici, pe pământul acesta atât de disputat. Fiindcă el înţelesese lucrul cel mai elementar, doar el văzuse importanţa acelei enclave străine care era Staţia Centrală. Evreii în nord (şi copiii lui aveau să fie evrei, ceea ce era un gând bizar şi tulburător), arabii în sud, acum că s-au întors şi au recuperat Ajami şi Menashiya şi construiau New Jaffa, un oraş din oţel, piatră şi sticlă care se ridica impunător în văzduh. Oraşe împărţite, precum Akko şi Haifa, la nord, şi oraşe noi care răsăreau în deşert, în Negev şi Arava.

Fie ei arabi sau evrei, aveau nevoie de imigranţii lor, de muncitorii lor străini, de thailandezii, filipinezii, chinezii, somalezii şi nigerienii lor. Şi aveau nevoie de zona lor intermediară, zona-tampon care era Staţia Centrală, vechiul Tel Aviv de sud, un cartier sărac, plin de culoare,

şi, mai presus de orice, o zonă de tranziţie.

Un oraş de frontieră.

Iar aici va fi căminul lui. Al lui, al copiilor lui şi al copiilor copiiilor lui. Cel puţin evreii şi arabii înţelegeau importanţa familiei. În privinţa asta erau asemenea chinezilor şi foarte diferiţi de englezi, cu familiile lor nucleare şi relaţiile lor tensionate, trăind toţi separaţi, singuri… Asta, jură Weiwei, nu avea să li se întâmple copiilor lui.

Când ajunse în vârful dealului se opri şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu batista de pânză, pe care o ţinea la el tocmai în acest scop. Pe lângă el treceau maşini şi de pretutindeni se auzeau zgomotele şantierelor de construcţii. Şi el lucra la una din clădirile pe care le ridicau aici, împreună cu un echipaj de imigranţi – vietnamezi scunzi, nigerieni înalţi, transilvăneni solizi şi spălăciţi, care comunicau între ei prin gesturi, în pidgin-asteroidiană (deşi nu se vorbea încă în mod curent la vremea aceea) şi cu ajutorul programelor de traducere automată instalate în nodurile lor. Weiwei lucra în echipamentul exoschelet, căţărându-se pe zgârie-nori cu mişcări de păianjen, de unde vedea oraşul de la înălţimi ameţitoare, privea marea şi vapoarele din depărtare…

Dar astăzi avea liber. Strânsese nişte bani – o parte o trimitea în fiecare lună familiei rămase în Chengdu, o parte pentru familia lui de aici, care în curând avea să mai câştige un membru. Iar restul pentru asta, pentru favoarea pe care intenţiona să le-o ceară Alierilor.

Îşi împături atent batista şi o puse la loc, apoi îşi împinse bicicleta mai departe prin labirintul de străduţe care forma Oraşul Vechi din Jaffa. Încă se mai vedeau ruinele unui fort egiptean antic. Poarta fusese recondiţionată cu un secol înainte. Un portocal atârna încă de lanţuri, sădit într-un ghiveci greu din piatră, în formă de ou, la umbra zidurilor – o instalaţie artistică. Weiwei nu se opri, ci merse mai departe până ajunse, în sfârşit, în locul unde sălăşluia Oracolul.

●

Boris privi soarele care răsărea. Se simţea epuizat, stors de puteri. Îi ţinuse companie tatălui său toată noaptea. Tatăl lui, Vlad, aproape că nici nu mai dormea. Şedea ore în şir în fotoliul lui, acum uzat şi plin de găuri, pe care îl târâse într-o zi, cu mulţi ani în urmă (amintirea era limpede în mintea lui Boris), cu mare greutate şi multă mândrie, de la talciocul din Jaffa. Mâinile lui Vlad se mişcau prin aer, mutând şi rearanjând obiecte invizibile. Nu voia să-i ofere acces lui Boris la feedul lui vizual. Abia dacă mai comunica. Boris bănuia că obiectele erau amintiri şi că Vlad încerca să le repună în ordine, cumva.

Însă nu era sigur.

Ca şi Weiwei, Vlad fusese muncitor constructor. Fusese unul din cei care clădiseră Staţia Centrală, escaladând structura gigantică neterminată, acest port spaţial care era acum o entitate în sine, o naţiune-mall miniaturală, care nu putea fi revendicată în întregime nici de Tel Aviv, nici de Jaffa.

Dar toate astea se întâmplaseră de mult. Acum oamenii trăiau mai mult, însă mintea îmbătrânea la fel ca înainte, iar mintea lui Vlad era mai bătrână decât corpul său. Boris se duse spre colţul acoperişului de lângă uşă. Era umbrit de un palmier miniatural, iar acum se deschideau şi panourile solare, întinzându-şi aripile delicate pentru a capta cât mai bine lumina soarelui care se ridica pe cer şi pentru a le asigura umbră şi refugiu plantelor.

Cu mult timp în urmă, asociaţia de locatari instalase acolo o masă comunală şi un samovar şi în fiecare săptămână era rândul altui apartament să aducă ceaiul, cafeaua şi zahărul. Boris rupse delicat câteva frunzuliţe de mentă dintr-un ghiveci şi-şi făcu un ceai. Sunetul apei clocotite care curgea în cană era liniştitor, iar mireasma de mentă se răspândi în aer, proaspătă şi curată, trezindu-i simţurile. Aşteptă să se infuzeze frunzele de mentă, apoi merse cu cana lângă marginea acoperişului. Privi în jos: Staţia Centrală – care nu dormea, de fapt, niciodată – se deştepta zgomotos.

Sorbi din ceai şi se gândi la Oracol.

●

Numele Oracolului fusese odinioară Cohen şi se zvonea că ar fi fost înrudită cu Sfântul Cohen al Alterilor, deşi nimeni nu putea spune asta cu certitudine. Puţini contemporani o mai ştiau. Timp de trei generaţii locuise în Oraşul Vechi, în casa aceea întunecată şi tăcută din piatră, doar ea şi cu Alterul ei.

Numele Alterului, sau codul de identificare, nu era cunoscut, ceea ce nu era neobişnuit în cazul Alterilor.

Indiferent de posibilele legături de rudenie, lângă casa de piatră se afla un mic altar al Sfântului Cohen. Era un altar modest, înconjurat de obiecte aurii, circuite defecte şi alte lucruri similare, precum şi lumânări care ardeau neîntrerupt. Ajungând la uşă, Weiwei se opri o clipă în faţa altarului, aprinse o lumânare şi lăsă o ofrandă – un cip de computer defect din vremurile apuse, cumpărat pe bani frumoşi din talciocul de la poalele dealului.

„Ajută-mă să-mi ating ţelul astăzi”, se rugă el, „ajută-mă să-mi unific familia şi împărtăşeşte-le mintea mea atunci când eu nu voi mai fi.”

Nu se simţea nicio adiere în Oraşul Vechi, însă zidurile bătrâne din piatră emanau o răcoare mângâietoare. Weiwei, care îşi instalase recent un nod, trimise un semnal către uşă, care se deschise după o clipă. Intră.

●

Boris îşi amintea momentul acela ca fiind o tăcere şi, în acelaşi timp, în mod paradoxal, ca o *dislocare,* o schimbare bruscă şi inexplicabilă a perspectivei. Amintirea bunicului său îi scânteia în minte. În ciuda atitudinii lui ţanţoşe, Weiwei era aidoma unui explorator pe un tărâm necunoscut, mergând pe bâjbâite, ghidat de instinct. El nu crescuse având nod, aşa că urmărea anevoie Conversaţia, sporovăiala aceea continuă de feeduri ale oamenilor şi maşinilor fără de care un om modern s-ar fi simţit orb şi surd. Cu toate acestea, era capabil să presimtă viitorul cu aceeaşi claritate cu care crisalida îşi simte maturitatea. Copiii lui vor fi diferiţi, ştia asta, iar copiii lor vor fi şi ei diferiţi la rândul lor, însă la fel de bine ştia că nu poate

exista viitor fără trecut…

— Zhong Weiwei, spuse Oracolul.

Weiwei făcu o plecăciune. Femeia era surprinzător de tânără, sau cel puţin arăta tânără. Avea păr negru, scurt, trăsături banale, piele albă şi o proteză aurie în locul degetului mare, ceea ce îl făcu pe Weiwei să se cutremure pe neaşteptate: era Alterul ei.

— Am venit cu o rugă, spuse Weiwei. Şovăi, apoi îi întinse cutiuţa. Bomboane de ciocolată, spuse el, iar Oracolul zâmbi – sau doar aşa i se păruse?

În încăpere era linişte şi avu nevoie de o clipă să-şi dea seama că încetase Conversaţia. Oracolul îi luă cutia din mână şi o deschise, alese cu grijă o bomboană şi o băgă în gură. Mestecă gânditoare câteva clipe, după care aprobă din cap. Weiwei mai făcu o plecăciune.

— Ia loc, te rog, spuse Oracolul.

Weiwei se aşeză. Scaunul avea spătar înalt şi era vechi şi ponosit – de la talcioc, gândi el, iar gândul acela îi dădu un sentiment ciudat, ideea că Oracolul se plimbase printre tarabe, ca şi cum ar fi fost o fiinţă umană. Însă, desigur, era o fiinţă umană. Aspectul acesta ar fi trebuit să-l liniştească, dar cumva avu efectul opus.

Apoi ochii Oracolului îşi schimbară culoarea aproape insesizabil şi vocea ei deveni diferită, mai dură, mai groasă decât înainte, iar Weiwei înghiţi iar în sec.

— Ce doreşti să ne rogi, Zhong Weiwei?

Acum vorbea Alterul ei. Alterul, pasager în corpul uman, Contopit cu Oracolul, prin procesoare cuantice ce rulau în degetul aurit… Făcându-şi curaj, Weiwei spuse:

— Caut o punte.

Alterul încuviinţă, făcându-i semn să continue.

— O punte între trecut şi viitor, spuse Weiwei. O… continuitate.

— Nemurire, spuse Alterul oftând. Ridică mâna şi scărpină bărbia cu degetul auriu care intra în carnea albă a femeii. Oamenii vor numai nemurire.

Weiwei clătină din cap, deşi nu putea tăgădui. Ideea

morţii, ideea de a muri îl înspăimânta. Îi lipsea credinţa, ştia asta. Mulţi credeau, credinţa era cea care menţinea omenirea pe linia de plutire. Reîncarnarea, viaţa de apoi sau legendarul Upload – căruia ei îi spuneau Transpunere – toate erau la fel, toate necesitau o credinţă pe care el nu o nutrea, oricât de înfocat şi-ar fi dorit-o. Ştia că, atunci când va muri, acela va fi sfârşitul. Ego-bucla cu codul de identificare Zhong Weiwei va înceta să existe, simplu şi fără zarvă, iar universul va continua să existe nestingherit. Era cumplit să-ţi contempli propria nimicnicie. Din perspectiva ego-buclelor umane, ele erau punctul focal al universului, obiectele în jurul cărora se rotea totul. Realitatea era subiectivă. Şi totuşi aceasta era o iluzie, la fel cum era şi conceptul de „ego” – personalitatea umană era o maşinărie complexă formată din miliarde de neuroni, reţele delicate ce operau cvasiindependent în materia cenuşie a creierului uman. Maşinăriile îl augmentau, însă nu-l puteau menţine în viaţă, nu pentru totdeauna. Aşadar: Da, gândi Weiwei. Dorinţa lui era plină de vanitate, însă în acelaşi timp practică. Trase adânc aer în piept şi spuse:

— Vreau să rămân în amintirea copiilor mei.

Boris privea Staţia Centrală. Soarele se ridica acum dinapoia portului spaţial, iar jos robotnikii îşi reluau posturile, întinzându-şi păturile şi proptindu-şi pancartele stângace, scrise de mână, în care cereau donaţii, piese de schimb, benzină sau votcă.

Îl zări pe Fratele R. Petic-El din Biserica Robotului care îşi făcea tura ca de obicei – Biserica se străduia să aibă grijă de robotniki, ca şi de puţinii oameni care îi erau enoriaşi. Roboţii erau o verigă lipsă bizară între om şi Alter, care nu aparţineau niciuneia dintre lumi; erau fiinţe digitale modelate de corporalitate, de trupuri fizice, multe refuzau Uploadul în favoarea propriei lor credinţe neobişnuite… Boris şi-l reamintea pe Fratele Petic-El din copilărie – el îl circumcisese atât pe Boris, cât şi pe tatăl lui. Întrebarea „Cine este evreu?” fusese ridicată nu doar în privinţa familiei Chong, ci şi a roboţilor, şi fusese de

mult clarificată. Boris avea amintiri fragmentare, provenite pe linie maternă, anterioare lui Weiwei: protestele din Ierusalim, laboratoarele lui Matt Cohen şi prima Zonă de Prăsire primitivă, unde entităţile digitale evoluaseră în cicluri evolutive necruţătoare.

Pancarte fluturate pe King George Street, o demonstraţie în masă: *Nu vrem sclavie!* Şi *Distrugeţi lagărul de concentrare!* Şi aşa mai departe, o mulţime de oameni furioşi adunaţi laolaltă pentru a protesta faţă de ceea ce considerau oprimarea primilor Alteri fragili, prinşi în reţelele lor închise, laboratoarele lui Matt Cohen asediate, echipa lui mârşavă de oameni de ştiinţă, expulzată dintr-o ţară în alta până să se stabilească în sfârşit la Ierusalim…

Acum îl numeau Sfântul Cohen al Alterilor. Boris duse cana la gură şi descoperi că era goală. O lăsă jos şi se frecă la ochi. Ar fi trebuit să doarmă. Nu mai era tânăr, nu mai rezista zile în şir fără somn, alimentat doar de stimulente şi de propria-i energie tinerească. Zilele când el şi Miriam se ascundeau chiar pe acoperişul acesta, ţinându-se în braţe şi făcându-şi promisiuni, pe care ştiau chiar şi atunci că nu le pot respecta…

Se gândi la ea acum şi încercă să o zărească străbătând strada spre shebeenul ei. Îi era greu să se gândească la ea, să *tânjească* aşa, ca un, ca un *băieţel.* Nu se întorsese pentru ea, totuşi, ascuns undeva adânc în mintea lui probabil că existase şi gândul acesta…

Augul îi răsufla uşor pe gât. Îl luase din Tong Yun City, de pe o străduţă lăturalnică de lângă Arafat Avenue, dintr-o clinică fără firmă a unui chinez marţian de a treia generaţie, domnul Wong, care i-l instalase.

Teoretic, fusese dezvoltat din rămăşiţele fosilizate ale formelor de viaţă microbacteriene de pe Marte, însă de fapt nimeni nu putea fi sigur de asta. Prezenţa augului îi dădea o senzaţie ciudată. Era un parazit, se hrănea din resursele lui Boris, pulsa uşor pe gâtul lui, fiind acum o parte a lui, un alt apendice care îi inocula gânduri şi senzaţii extraterestre, preluând în schimb perspectiva

umană a lui Boris şi *dislocând-o* în mod imperceptibil, ca şi cum ţi-ai fi privit ideile filtrate printr-un caleidoscop.

Îşi atinse augul şi îi pipăi suprafaţa caldă, neaşteptat de aspră. Se mişca sub degetele lui, respirând uşor. Uneori augul sintetiza substanţe ciudate, care acţionau ca nişte droguri asupra sistemului lui Boris, luându-l prin surprindere. Alteori îi modifica perspectiva vizuală sau chiar comunica cu nodul lui, componenta digitală de reţea din creierul său, instalată la scurt timp după naştere, fără de care ai fi fost mai rău decât orb sau surd: ai fi fost deconectat de la Conversaţie.

Încercase să fugă, era conştient de asta. Plecase de acasă, lăsase în urmă memoria lui Weiwei, sau cel puţin încercase, pentru o vreme. Intrase în Staţia Centrală, urcase în lift şi mersese până la ultimul nivel, şi mai departe. Părăsise Pământul, ieşise de pe orbită, fusese pe Marte, în Centură, spre Sus-şi-afară, însă amintirile îl urmaseră, puntea lui Weiwei legând pentru totdeauna viitorul de trecut…

— Îmi doresc ca memoria mea să supravieţuiască atunci când eu nu voi mai fi.

— Asta îşi doresc toţi oamenii, spuse Alterul.

— Îmi doresc… spuse el, adunându-şi curaj şi continuând. Îmi doresc ca familia mea să-şi amintească. Să înveţe din trecut, să plănuiască pentru viitor. Vreau ca urmaşii mei să aibă amintirile mele, iar amintirile lor să fie şi ele transmise mai departe. Vreau ca nepoţii mei şi nepoţii nepoţilor mei, şi tot aşa mai departe, de-a lungul veacurilor, în viitor, să-şi amintească de acest moment.

— Aşa va fi, spuse Alterul.

Şi aşa a fost, gândi Boris. Amintirea era limpede în mintea lui, suspendată asemenea unui bob de rouă, perfect şi imuabil. Weiwei primise ceea ce-şi dorise, iar amintirile lui erau acum şi amintirile lui Boris, la fel cum erau şi cele ale lui Vlad şi ale bunicii sale, Yulia, şi cele ale mamei lui şi ale tuturor celorlalţi – veri, nepoate şi unchi, nepoţi şi

mătuşi, împărtăşind cu toţii rezervorul central de memorie al familiei Chong, fiecare putând să se scufunde instantaneu în lacul acela adânc de amintiri, în oceanul trecutului.

Sminteala lui Weiwei, aşa cum o numeau încă în familie. Acţiona în moduri neobişnuite uneori, chiar şi atunci când se afla departe, când lucra în clinicile de naşteri de pe Ceres, sau când se plimba pe un bulevard din Tong Yun City pe Marte, se întâmpla ca o amintire să i se formeze în minte, o amintire nouă – amintirile verişoarei Oksana la prima naştere, cea a micului Yan – amestecul de durere şi bucurie şi gânduri aleatorii, întrebându-se dacă hrănise oare cineva câinele, vocea moaşei strigând: „Împinge! Împinge!”, mirosul de sudoare şi piuitul monitoarelor, murmurul înfundat al oamenilor dincolo de uşă şi sentimentul acela inefabil atunci când copilul ieşise încet din ea…

Lăsă cana din mână. Jos, Staţia Centrală se trezise acum, pe tarabele din cartier apăruseră legume şi fructe proaspete, piaţa vuia de zgomot şi de pe grătare se ridica mirosul de fum şi de pui care se frigeau lent pe rotisor, se auzeau strigătele copiilor în drum spre şcoală…

Se gândi la Miriam şi cum se iubiseră, pe când lumea era tânără, se iubiseră în ebraică, limba copilăriei lor, însă fuseseră despărţiţi, nu de vreun potop sau de războaie, ci de viaţă, pur şi simplu, de ceea ce făcea viaţa cu oamenii. Boris lucra în clinicile de naşteri din Staţia Centrală, dar aici era bântuit de prea multe amintiri, ca de nişte stafii, şi în final se revoltase şi intrase în Staţia Centrală, apoi ajunsese pe orbită, în locul pe care îl numeau Portalul, şi de acolo, mai întâi, în Portul Selenar.

Era tânăr şi tânjise după aventură. Încercase să scape. Portul Selenar, Ceres, Tong Yun… însă amintirile îl urmăriseră, iar cea mai supărătoare dintre toate erau cele ale tatălui său. Îl urmăriseră prin murmurul Conversaţiei, amintiri comprimate reflectându-se dintr-o Oglindă în alta, prin spaţiu, cu viteza luminii, aşa încât cei rămaşi aici pe Pământ îşi aminteau de el la fel cum el îşi amintea de ei

acolo, iar în cele din urmă povara devenise atât de grea, încât se întorsese.

Revenise în Portul Selenar atunci când se întâmplase. Se spăla pe dinţi, îşi privea chipul în oglindă – nici tânăr, nici bătrân, un chip destul de comun, ochi de chinez, trăsături slave, păr puţin rărit – când amintirea îl luase cu asalt, îl covârşise. Scăpase periuţa de dinţi.

Nu era o amintire a tatălui său, ci a nepotului său, Yan, şi era recentă: Vlad şezând în fotoliul lui, la el în apartament, arătând mai bătrân şi mai slab decât şi-l amintea Boris, şi o durere confuză străbătuse spaţiul şi i se împlântase în piept – privirea aceea înceţoşată din ochii tatălui său. Vlad şedea în tăcere, fără să pară conştient de prezenţa nepotului şi a celorlalţi care veniseră să-l vadă.

Pur şi simplu şedea şi-şi mişca mâinile prin aer, aranjând şi rearanjând obiecte nevăzute de nimeni.

●

— Boris!

— Yan.

Nepotul său zâmbi timid.

— Nici nu credeam că exişti în realitate.

Decalaj temporal, de la Lună la Pământ, dus-întors, de la un nod la altul.

— Ai crescut.

— Aşa e…

Yan lucra în interiorul Staţiei Centrale. Într-un laborator de la Nivelul Cinci, unde se produceau reclame virale, agenţi microscopici transmisibili pe calea aerului, care se transferau de la o persoană la alta, prosperând într-un sistem de tip mediu închis şi cu aer condiţionat cum era Staţia Centrală, codificaţi pentru a furniza oferte personalizate fiecărui individ, microorganisme care comunicau direct cu sistemele nodale, răcnind întruna *Cumpără. Cumpără. Cumpără.* Acum era într-o relaţie cu un alt băiat, Youssou, dar treceau printr-o perioadă mai dificilă.

— E vorba despre tatăl tău.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştim.

Probabil că pe Yan îl duruse mărturisirea aceea. Boris aşteptă, iar tăcerea înghiţi lăţimea de bandă, tăcere călătorind de la Pământ la Lună şi înapoi.

— L-aţi dus la doctor?

— Ştii doar că l-am dus.

— Şi?

— Nici ei nu ştiu ce are.

Între ei se lăsă din nou tăcere, care traversa spaţiul cu viteza luminii.

— Vino acasă, Boris! spuse Yan şi Boris se minună cât de mult se maturizase băiatul, lăsând locul unui bărbat – un străin pe care nu-l cunoştea, însă a cărui viaţă şi-o putea totuşi aminti extrem de limpede.

Vino acasă!

Chiar în aceeaşi zi îşi strânse puţinele lucruri, părăsi Hotelul Libra de pe Bulevardul Armstrong şi luă prima navetă către orbita selenară, iar de acolo o navă spre Portal, de unde ajunse în cele din urmă jos, în Staţia Centrală.

Memoria creştea şi se răspândea ca un cancer. Boris era doctor, văzuse cu ochii lui Puntea lui Weiwei – structura aceea semiorganică ciudată care se infiltra în cortexul cerebral al membrilor familiei Chong şi în materia cenuşie a creierelor lor, comunicând cu nodurile lor, dezvoltându-se în bizare spirale fine de materie extraterestră – o tehnologie evoluată, *verboten,* a Alterilor. Năpădea mintea tatălui său, scăpase cumva de sub control, creştea ca un cancer, iar Vlad era imobilizat de amintiri.

Boris bănuia, însă nu ştia sigur, la fel cum nu ştia nici ce preţ înfiorător trebuise să plătească Weiwei pentru favoarea aceasta – aceea era unica amintire care fusese ştearsă cu desăvârşire –, ci doar răspunsul Alterului zicând: *Aşa va fi,* iar apoi, în momentul următor, Weiwei era afară, uşa se închisese în urma lui şi el clipea acolo, printre zidurile vechi de piatră, întrebându-se dacă funcţionase.

Odinioară se întindeau livezi de portocali cât vedeai cu ochii… îşi aminti că acesta fusese gândul care îi trecuse prin minte atunci când ieşise pe uşile Staţiei Centrale, imediat după ce revenise pe Pământ şi dăduse piept cu gravitaţia derutantă şi incomodă şi cu aerul fierbinte şi umed. Oprindu-se sub streşini, inspiră adânc; gravitaţia îl trăgea în jos, însă nu-i păsa. Mirosea exact aşa cum îşi amintea, iar portocalii, dispăruţi sau nu, se aflau încă aici, faimoşii portocali de Jaffa care creşteau aici pe când nu exista nimic din toate acestea, nici Tel Aviv, nici Staţia Centrală, ci doar livezile de portocali, nisipul şi marea…

Traversă strada fără să se gândească, se lăsă condus de picioarele ce aveau propria lor memorie şi traversă drumul de la uşile impunătoare ale Staţiei Centrale la strada pietonală, în inima vechiului cartier, care i se păru mult mai mică decât şi-o amintea. În copilăria lui era o lume întreagă, iar acum se micşorase…

O mulţime de oameni, tuk-tukuri solare zumzăind pe drum, turişti privind în jur cu gura căscată, o memorialistă care îşi verifica statisticile feedului, deoarece tot ce vedea, simţea şi mirosea era transmis live pe toate reţelele, capturând imaginea lui Boris dintr-o privire şi transmiţându-o mai departe către milioane de spectatori indiferenţi din tot sistemul solar…

Găinari, agenţi plictisiţi de la Paza Digitală care aruncau priviri în jur, un cerşetor robotnik fără un ochi şi cu petice urâte de rugină pe piept, mormoni în costume negre transpirând pe caniculă, împărţind pliante, în timp ce pe partea cealaltă a drumului elroniţii făceau acelaşi lucru…

Cădea o bură fină.

Din piaţa alăturată se auzeau strigătele vânzătorilor care promiteau fructele cele mai proaspete: rodii, pepeni galbeni, struguri, banane; la o cafenea din apropiere nişte bătrâni jucau table, iar prin toată agitaţia aceea trecea încet R. Petic-El, ca o oază de calm în mijlocul oceanului de oameni gălăgioşi şi transpiraţi…

Boris privea, mirosea, asculta, îşi *amintea* – experienţa

era atât de intensă, încât la început nici nu observă femeia şi copilul de pe partea cealaltă a drumului, iar apoi aproape se ciocni de ei...

Miriam şi băiatul.

Acum dorea să se ducă la ea. Lumea se trezise şi Boris era singur pe acoperişul vechiului bloc de apartamente, singur şi liber, cu excepţia amintirilor. Îl zări pe bătrânul alte-zachen, Ibrahim, care trecea cu cotiga jos, pe stradă; Lordul Lucrurilor Lepădate, aşa îi ziceau înainte şi Boris se minună că mai era încă printre cei vii. Lângă el şedea un băiat, nu foarte diferit de Kranki. Calul lor răbdător trăgea cotiga, iar Boris îi urmări cu privirea până se îndepărtară.

Nu ştia ce avea să facă în legătură cu tatăl lui. Îşi amintea cum îl ţinuse o dată de mână, când era mic, iar Vlad păruse foarte mare, încrezător şi sigur pe el, plin de viaţă. Fuseseră la plajă în ziua aceea, era vară, iar în Menashiya, evreii, arabii şi filipinezii sporovăiau cu toţii laolaltă, femeile musulmane în hainele lor lungi şi negre, cu copiii care alergau în chiloţi, ţipând; fete din Tel Aviv în bikini minusculi făceau plajă nestingherite; cineva fuma un joint şi izul puternic se combina cu aerul sărat; Ibrahim, alte-zachenul, care era acolo şi pe vremea aceea, trecea pe drum cu calul lui (altul pe atunci); salvamarul îşi striga indicaţiile în trei limbi din turnuleţul lui – „Rămâneţi în zonele marcate! Şi-a pierdut cineva copilul? Vă rugăm să vă prezentaţi la postul salvamarului *acum!* Domnul cu barca, vă rog să vă îndreptaţi spre portul Tel Aviv şi să vă îndepărtaţi de zona de înot!” – iar cuvintele i se pierdeau în larma generală de voci amestecate, cineva îşi parcase maşina şi-i duduiau başii din boxe, nişte refugiaţi somalezi făceau grătar pe fâşia de iarbă a promenadei, un alb cu codiţe împletite cânta la chitară; şi Vlad îl ţinea de mână pe Boris, înaintând în apă, puternic şi sigur, iar Boris ştia că nu i se va întâmpla niciodată nimic, că tatăl lui îi va fi mereu alături să-l protejeze, orice-ar fi.

4
LORDUL LUCRURILOR LEPĂDATE

Pe vremea aceea încă existau alte-zacheni în Jaffa şi Staţia Centrală, aşa cum fuseseră dintotdeauna, iar starostele lor era Ibrahim, numit uneori Lordul Lucrurilor Lepădate.

Pe vremea aceea încă existau alte-zacheni în Jaffa. Dintotdeauna existaseră ţigani care strângeau vechituri, parţial evrei, parţial arabi, parţial altceva. Toate astea se întâmplau la scurtă vreme după Asasinatul lui Mesia, despre care aţi auzit cu certitudine şi despre care istoricul Elezra (el însuşi înaintaşul lui Miriam Elezra, care a călătorit împreună cu robotul Golda Meir în străvechiul Marte-care-n-a-fost-nicicând şi a schimbat cursul unei planete) a scris: „Era o perioadă de tulburări şi incertitudini, o perioadă plină de ură şi pace, în care apariţia şi execuţia ulterioară a lui Mesia au fost evenimente aproape secundare.”

Probabil că l-aţi zărit apropiindu-se de o mie de ori. Apare în fundal, mereu în fundalul imaginilor captate de turişti şi în nenumărate feeduri. Mai întâi cotiga: o platformă dreaptă aşezată pe patru roţi aparţinând unui automobil antic emancipat. În cimitirele de vechituri din Jaffa se înmulţeau cu repeziciune vehiculele din epoca motoarelor cu combustie internă, înălţându-se în turnuri ce creau o cetate de lucruri vechi în care se ascundeau năpăstuiţii oraşului. Cotiga era trasă de unul sau doi cai, născuţi şi crescuţi la oraş; cu nuanţe nepotrivite de gri şi alb, caii aceştia palestinieni erau o corcitură de rase, veri îndepărtaţi ai raselor arabe nobile. Mici, puternici şi răbdători, trăgeau cotiga încărcată până la refuz cu lucruri stricate, fără urmă de preget, iar în weekend purtau clopoţei şi veşminte colorate şi plimbau în spinare copii mici pe promenadă, contra cost.

Breasla alte-zachenilor, ca şi hamalii vechiului port, avea o *lijana,* un consiliu secret al conducătorilor – o legiune aleasă în funcţie de vârstă şi experienţă –, iar Ibrahim era cel mai important membru al său.

Cine era Ibrahim şi cum ajunsese el în oraşul Jaffa, pe ţărmul apelor albastre şi sclipitoare ale Mării Mediterane?

Adevărul este că nimeni nu ştia. Fusese dintotdeauna acolo. Regele trecut şi viitor al lucrurilor lepădate. Se zvonea că era văr-Alter cu Oracolul de pe deal, căci şi Ibrahim era Contopit, degetul lui mare era o proteză aurită, avea un Alter cuplat la nodul lui, mintea umană şi cea digitală erau întrepătrunse. Nimeni nu cunoştea numele Alterului. Poate că ambii se numeau Ibrahim.

Nu-şi modifica aproape niciodată traseul. Străbătea străduţele strâmte ale vechiului Ajami, printre casele de piatră de unde se vedeau marea şi portul, îndepărtându-se de zgârie-norii celor reîntorşi; cobora dealul către vechiul turn cu ceas, de-a lungul străzii Salame, strigând din mers: „Alte-zachen! Alte-zachen!”

Cotiga se umplea cu tot felul de obiecte uzate. Rebuturi acumulate de secole, acum lepădate. Oamenii erau învăţaţi să-l aştepte pe Ibrahim. Saltele zdrenţuite, pătate, mese cu picioare rupte, un soi de ceasuri cu cuc chinezeşti produse în serie, care fuseseră la modă într-un deceniu de mult uitat. Roboţi aruncaţi, marionete de luptă vietnameze folosite într-un război din trecut. Tablouri. Cărţi tipărite, mucegăite, care se scuturau de file ca pomii de frunze. Motoare pentru congelatoare uriaşe pentru peşte. Carpete turceşti decolorate.

O dată, un sugar.

Găsise mogâldeaţa în timp ce îşi făcea turele. Era devreme, abia se crăpase de ziuă. Ibrahim trecuse pe Salame şi se îndrepta spre Staţia Centrală.

Cartierele de adaptoplante agăţate deasupra se unduiau mişcate de briză. Răsăriseră în jurul Staţiei Centrale ca nişte buruieni. Creşteau la periferia vechiului cartier, de-a lungul fostelor autostrăzi abandonate din Tel Aviv, împrejmuind imensa structură a portului spaţial care se

înălţa mult în cer. Casele răsăreau şi înfloreau asemenea copacilor – buruieni de adaptoplante care se hrăneau cu ploaie şi soare, înfigându-şi rădăcinile în pământul nisipos, spărgând asfaltul străvechi. Cartiere de adaptoplante, sezoniere, nestatornice: ziduri, uşi şi ferestre ce înfloreau de nicăieri, canale pe jumătate deschise agăţate în aer, ţevi de bambus expuse, apartamente ce creşteau unele peste altele şi unele într-altele, lipsite de ordine sau noimă, trotuare suspendate în văzduh, case cu forme şi poziţii imposibile, barăci şi cocioabe cu uşi doar pe jumătate formate, cu ferestre asemenea ochilor…

Toamna, cartierele se scuturau, uşile se uscau, ferestrele se veştejeau încet, ţevile se ofileau. Casele cădeau pe pământ ca frunzele, iar maşinile de curăţat zumzăiau fericite, înghiţind frunzele uscate ale fostelor locuinţe. Deasupra solului, chiriaşii acelor suburbii suspendate sezoniere păşeau cu grijă, testând podeaua cu fiecare pas, ca să vadă dacă îi va susţine, migrând agitaţi prin văzduh către alte cartiere proaspete, nou-răsărite, noi adaptoplante ce înfloreau delicat, ferestre ce se deschideau asemenea fructelor…

Pe drumul de dedesubt zăceau mormane abandonate de metal şi plastic. Ibrahim nu-şi putea da seama ce fuseseră cândva: maşini şi sticle de apă transformate poate în sculpturi abandonate. Arta răsărea ca tehnologia-sălbatică în Staţia Centrală.

Era în apropiere. Un pachet mic, care îi atrase atenţia pentru că se mişca. Ibrahim se apropie prudent, fiindcă lucrurile aveau uneori obiceiul să se dezmembreze în Staţia Centrală. Uneori printre gunoaie dăduse peste şerpi, marionete de luptă încă vii, mobilier din adaptoplante cu o programare ostilă, arme şi muniţii vechi, create de uberuseri, artefacte religioase virtuale cu puteri necunoscute…

În timp ce Ibrahim se apropia de pachet, acesta scoase un sunet. Un sunet care îi îngheţă sângele în vine. Era genul acela de sunet. Odată găsise un pui de lup, adus clandestin din Mongolia. Murise în captivitate. Şi el

scosese un sunet similar.

Ibrahim se apropie totuşi mai mult. Aruncă o privire.

Un sugar se uita la el. Un sugar obişnuit, ca toţi pe care îi puteai vedea zi de zi, pretutindeni: Jaffa şi Staţia Centrală erau pline de copii. Acesta însă se afla într-o cutie de pantofi.

Ibrahim îngenunche lângă prunc. Cutia era de la o marcă ieftină de pantofi. Copilul avea ochii verzi, strălucitori şi senini, pielea neagră, capul chel. Ibrahim se uită lung la el. Nu era nimeni altcineva prin preajmă. Sugarul râgâi.

Ibrahim ridică băiatul – căci era un băiat – cu grijă, încă prudent. Nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi în Staţia Centrală. Băiatul întinse mâna spre mâna lui. I se păru că era mai mare decât arăta. Ca şi cum ar fi dat mâna cu el. Degetele li se atinseră. Ibrahim fu zguduit de un curent, ca nişte date pe lăţime mare de bandă. Mintea îi fu asaltată de imagini. Viziuni imposibile. Privelişti de pe inelele lui Saturn. O bătălie între marţieni Renăscuţi cu patru braţe şi piele roşie, în imperiul lor virtual. Un rabin într-o navă spaţială călătorind către Centură, rugându-se în câmpul de asteroizi, într-o cabină minusculă, umedă şi rece, din interiorul unui vehicul minier antic.

În atingerea băiatului simţi limba Alierilor: *toktok blong narawan.*

Alterul lui Ibrahim se trezi. Spuse: *Ce se…*

Mintea lui Ibrahim nu era în stare să ţină piept asaltului. Furtuna de date vuia în capul lui, deviind către Alterul său, care se închise încercând zadarnic să facă faţă…

Un cuvânt plutea limpede deasupra, detaşat din vâltoare, creându-i o senzaţie de repulsie…

Mesia…

Retrage-ţi mâna!

Atingerea delicată a copilului îl înrobi. Se luptă…

Pruncul râgâi şi râse. Legătura se întrerupse.

Ibrahim: *Ai perceput toate astea?*

Niciun răspuns de la Alterul său.

Ibrahim: *??*

Alterul lui, în cele din urmă: *!*

Ibrahim se uită fix la copil, iar Alterul său, prin ochii lui Ibrahim, făcu la fel.

Ambele lor minţi nutriră un singur gând:

Nu încă unul.

Ibrahim ar fi putut lansa un apel de urgenţă. Un semnal de alarmă transmis de nodul lui, săgetând prin reţelele nesfârşite ce brăzdau în toate direcţiile oraşul, planeta, spaţiul locuit de oameni din jurul ei, planete şi sateliţi şi inele şi nave Exod. S-ar fi materializat maşinării responsabile cu menţinerea păcii, ca nişte păienjeni, unităţi CSI-mecanoide dublu-codificate, pentru că aceasta era zona-tampon: Staţia Centrală separa oraşul arab Jaffa de oraşul evreiesc Tel Aviv. Disputa digitală cu încriptare de grad superior asupra teritoriului, analiza ADN-ului băiatului; deşi Ibrahim ştia sigur numai din culoarea ochilor (marca Bose, cu codul spart, veche de câteva decenii, însă protejată încă agresiv de legile dreptului de autor) că fusese creat în laborator, o specialitate a Staţiei Centrale.

Programul de prăsire Mesia? întrebă Alterul, revenindu-şi.

— Nu ştiu.

Vorbea cu voce tare, însă pe un ton domol. Pruncul gânguri.

Este înţelept să faci asta?

— Ai altă idee?

Nu-mi place treaba asta.

Comunicarea se înteţi şi graiul lăsă loc imaginilor codurilor, nebuloaselor de sensuri. Ibrahim întrerupse şuvoiul aflat în toi şi luă copilul în braţe.

— Băiatul – spuse el, fără să se adreseze nimănui în mod special, năpădit de amintiri încă proaspete ale omorului din Ierusalim – merită altă soartă.

Întâmplarea aceea avusese loc cu ani în urmă. Îl numiseră pe băiat Ismail. Îl crescuseră pe cât de bine se pricepuseră.

Ismail trăia în imensul cimitir de vechituri aflat pe jumătate în Jaffa şi pe jumătate în fosta suburbie evreiască Bat Yam. Acolo trăiau şi maşinării semiconştiente, şi robotniki, toţi boschetarii şi toţi rătăciţii.

Cimitirul de vechituri.

Palatul Lucrurilor Lepădate.

Părea locul potrivit pentru băiat.

Astfel că Ismail crescu vorbind araba din Ajami şi idişul-de-luptă al robotnikilor. Vorbea pidgin-asteroidiană, acel *Toktok blong Spes.* Vorbea ebraica din oraşul vecin. Când mai crescu, începu să-l ajute pe Ibrahim să-şi facă turele.

Coborau prin Ajami către turnul cu ceas, pe Salame spre Staţia Centrală… Ibrahim colecta lucruri avariate, robotnikii lui fuseseră abandonaţi pe străzile Staţiei Centrale, el îi luase şi-i reparase, iar ei îi oferiseră loialitatea lor, singurul lucru pe care îl mai aveau de oferit. Erau şi păpuşi de carne-artificială, peticite, cu organe greşit amplasate, de mărimea unor copii, cu feţe desenate grosolan, unele erau refugiaţi din gropile de carne, altele erau soldaţi miniaturali din războaie urbane, toate fuseseră importate în masă din fabrici îndepărtate şi aruncate la gunoi atunci când nu-şi mai găsiseră utilitatea.

Animale modificate, frankensteinizate de puşti pasionaţi de laboratoarele ad hoc de acasă, care aveau la dispoziţie o trusă genetică şi un incubator. Animalul de companie al lui Ismail, un dragon, o creatură jalnică adaptată dintr-o specie de *Lagarto Gigante de la Gomera* din Insulele Canare, era parţial mecanoid, înzestrat cu un aparat de suflat flăcări; băiatul poreclise biata fiinţă scuipătoare foc Chamudi[1], în ciuda tuturor dovezilor contrarii, căci nu avea nimic drăgălaş.

Tribul lor trăia în uriaşul cimitir de vechituri, printre secole de straturi îngropate de istorie, într-un sit arheologic unde se putea găsi absolut orice, rămăşiţele tuturor epocilor.

Băiatul avea nişte obiceiuri… tulburătoare.

Putea prezice condiţiile meteo locale. Nu atât să le

[1] „Drăguţul" în lb. ebraică în orig. (n.red.).

prezică – gândea uneori Ibrahim neliniştit –, cât să le provoace.

Uneori, când dormea, visele i se materializau deasupra capului: cowboy şi indieni care se fugăreau într-o bulă cenuşie şi înceţoşată de oniromaterie formată din condensul din aer, care se evapora odată ce somnul REM lăsa locul stărilor mai profunde de NREM.

Avea o afinitate cu maşinăriile. Asemenea tuturor copiilor, i se instalase un nod la naştere. Nu era Contopit cu niciun Alter, nu era legat şi totuşi, uneori, Ibrahim şi Alterul său aveau senzaţia limpede că băiatul îi putea auzi vorbind.

Ştii despre ce e vorba, fără îndoială, spuse Alterul.

Ibrahim încuviinţă.

Stăteau în curte. Soarele dogorea, dincolo de casele de piatră din Ajami marea se întindea netedă ca o oglindă, iar surferi solari coborau şi se ridicau, purtaţi de curenţii termali de deasupra ei.

Mai sunt şi alţii, spuse Alterul. *Copii născuţi în laboratoarele Staţiei Centrale.*

— Ştiu.

— Ar trebui să vorbim cu Oracolul…

Ibrahim o cunoştea din vremurile de demult. Îi cunoştea chiar şi numele adevărat. Nimeni nu se năştea oracol, iar ei doi erau atât rude de sânge, cât şi Alteri de-un neam.

— Nu, spuse el.

Ibrahim…

— Nu.

E greşit ceea ce facem.

— Copiii îşi vor găsi calea. La timpul lor.

— Baba! strigă băiatul alergând la Ibrahim. Pot să vin cu tine în cotigă azi?

— Azi nu, spuse Ibrahim. Poate mâine.

Pe chipul băiatului se citi dezamăgirea.

— Mereu zici că mâine, îi reproşă el.

E în siguranţă aici, spuse Alterul în tăcere. *Aici este ocrotit.*

— Dar are nevoie să stea cu copii de vârsta lui.

— Ce-ai zis, Baba?
— Nimic, Ismail, spuse Ibrahim. Nimic.
Însă nimicul era totuşi ceva.

Dragonul Chamudi muri câteva luni mai târziu. Îi făcură cea mai somptuoasă înmormântare ţinută vreodată în Palatul Lucrurilor Lepădate. Dragonul avu o gardă de onoare compusă din marionete de luptă şi robotniki peticiţi, iar oamenii din cartier îşi făcură apariţia în straie solemne, în ciuda arşiţei. Telalii săpară o groapă, dislocând comorile îngropate acolo: o bicicletă ruginită, o cutie din lemn închis la culoare cu piese de şah sculptate de mână şi un craniu metalic. Noah, cerşetorul orb, prietenul lui Ibrahim, stătu lângă el în timp ce micul sicriu fu coborât în groapă. O preoteasă, marţiană Renăscută, adeptă a Căii, oficie slujba; pe pielea ei roşie sclipeau în soare broboane de sudoare, cele patru braţe i se mişcau în gesturi complexe, în timp ce rostea cuvinte de doliu şi alinare, referindu-se la Împăratul Timpului şi acceptarea acestui dar. Ismail stătea deoparte, cu ochii uscaţi acum de lacrimi.

Noah, cerşetorul orb, în ale cărui găvane erau montate pietre preţioase, urmări ceremonia derulată prin multiple transmisii nodale. Pym, celebrul memcordist, se afla şi el acolo, iar înmormântarea se împletea ca o altă şuviţă în Naraţiunea vieţii sale. Era transmisă abonaţilor lui, al căror număr se ridica la ordinul milioanelor pe tot cuprinsul sistemului solar. Una peste alta, fu un moment emoţionant şi demn.

— Cine-i băiatul de lângă Ismail? întrebă Noah.
— Care băiat? spuse Ibrahim după ce se uită într-acolo.
— Cel mic şi tăcut, spuse Noah.

Ibrahim se încruntă. Alterul îi şopti ceva în minte. Ibrahim îşi schimbă perspectiva, ochii puteau fi înşelători. Privi scena asemenea lui Noah, prin prisma Conversaţiei.

Acum vedea băiatul, însă fragmentat. În unele feeduri lipsea cu desăvârşire, în altele apărea doar ca o umbră. Numai perspectiva polimorfă a lui Noah îi oferi până la

urmă imaginea întreagă. Ismail şi băiatul nu vorbeau, totuşi avea impresia că ei comunicau cu repeziciune.

Băiatul avea ochi de un albastru-intens. Ochi de nuanţa mărcii Armani. Ibrahim se întrebă dacă îl mai văzuse până atunci. Unul dintre copiii Staţiei Centrale. Băiatul ridică privirea, părând să simtă cumva, prin absurd, atenţia aţintită asupra lui. Colţurile gurii îi schiţară un zâmbet imperceptibil.

Dragonul miniatural fu acoperit cu ţărână. Preoteasa Renăscută psalmodie ultimele cuvinte de rămas-bun. Se auzi un oftat general. Robotnikii salutară letargici. Era o zi toridă.

— Cine-i prietenul tău? întrebă mai târziu Ibrahim, când beau limonadă rece la umbra grămezilor de maşini.

Cei doi băieţi zâmbiră cu un aer şugubăţ, iar băiatul celălalt spuse:

— Nem blong mi Kranki.

Numele meu e Kranki.

Era dificil să-l vadă pe băiat. Oscila între mai multe feeduri vizuale, ca o fantasmă printre reţelele ce se suprapuneau în toate direcţiile.

— Salut, Kranki! spuse Ibrahim.

— Mă cheamă mama, spuse băiatul dintr-odată, cu o voce care venea de pretutindeni şi de nicăieri. Trebuie să plec.

Dispăru, iar Ibrahim rămase neliniştit.

— Impulsul mesianic este cel mai puternic atunci când este concentrat, filosofă Noah.

Înmormântarea se sfârşise, iar Ismail îşi luase tălpăşiţa. Ibrahim ştia că băiatul se dusese la plajă cu alţi copii. Corporal, de data asta.

— Ţinutul acesta al nostru a fost dintotdeauna un punct magnetic pentru căutătorii credinţei.

Între ei doi rămăseseră multe lucruri nerostite. Exprimându-se atent, Ibrahim spuse:

— Voiam ca băiatul să aibă o viaţă normală.

Noah ridică din umeri şi pietrele preţioase care îi

serveau drept ochi sclipiră în lumina palidă.

— Ce înseamnă normal? spuse el. Noi doi suntem nişte relicve dintr-un trecut îndepărtat. Nişte fosile de scoici îngropate în nisipurile timpului.

Ibrahim fu silit să râdă.

— Vorbeşti ca un Renăscut, spuse el.

Noah zâmbi larg, apoi dădu din umeri.

— Renăscuţii cred într-un trecut care n-a existat, spuse el. Ei sapă după fosile virtuale.

Lui Ibrahim i se şterse zâmbetul.

— În comparaţie cu… întrebă el provocator.

— În comparaţie cu copiii, care reprezintă un viitor, spuse Noah. Poate nu *viitorul*, însă *un* viitor. Prezentul se fragmentează. Amândoi simţim asta. Viitorurile se ramifică precum crengile unui copac.

— Câţi or fi? întrebă Ibrahim tulburat.

Noah ridică din umeri.

— Copii?

Ibrahim încuviinţă din cap.

— Întreabă-l pe cel de la clinicile de naşteri, spuse Noah şi se ridică înţepenit. Ar trebui să plec. Mă aşteaptă Ophelia.

Ibrahim rămase singur în cimitirul de vechituri. Simţea că oraşul se pregătea de o cruciadă. Încă şi-l mai amintea pe mesia, un descendent autentic al Regelui David, autentificat genetic, intrând în Ierusalim pe un măgar alb, cu toate semnele prevestitoare prezente. Nu era *Sfârşitul* Lumii, ci *un* Sfârşit al Lumii. Apoi cineva îl asasinase cu o puşcă de lunetist.

Mai scăpaseră de un mesia.

Partea aceasta de lume avusese întotdeauna nevoie de un mesia. Ca şi altele. Circulaseră zvonuri… proiectul Iisus al Singularităţii din Laos. Călugării Negri. Pe Marte, se zicea, în New Israel, se pregătea o virtualitate vastă în care Holocaustul nu existase niciodată. Şase milioane de fantome care se multiplicau. Se spunea că asteroidul Sion urma să părăsească cu totul sistemul solar, pe urmele visului teleportat al unui zeu extraterestru. Ibrahim era

bătrân. Trăia de pe vremea când existaseră încă portocali. Vapoare cu aburi andocau odinioară în Jaffa, cămilele cărau portocalele *shamouti* în port, iar bărcile mici le transportau pe navele care aşteptau. Fusese mereu un punct central într-o reţea globală. Portocalele ajungeau până în Anglia, în porturile Manchester, Southampton şi Plymouth, iar cei de acolo încă îşi aminteau de portocalele Jaffa.

Dar Staţia Centrală era nouă, gândi el. Era un nou punct central într-o reţea nouă. Undeva în interiorul microcosmului acela de alienare se năşteau religii noi, eclozau mai mulţi mesia. El dorea normalitate pentru băiat, însă normalitatea nu fusese niciodată o stare absolută, ci o iluzie stabilită prin consens, iar băiatul cu ochi marcă înregistrată putea vedea limpede dincolo de majoritatea iluziilor.

Copiii fuseseră născuţi. Cineva le plănuise emergenţa. Într-o zi băiatul avea să se schimbe, însă Ibrahim nu ştia deocamdată ce anume avea să devină.

În noaptea aceea, după înmormântare, pe când Ibrahim şedea în Palatul Lucrurilor Lepădate, Ismail se întoarse de la plajă. Trupul lui mic şi firav lucea încă de la apa sărată, îi sclipeau ochii şi râdea. Ibrahim, care nu avusese niciodată copii, îl strânse în braţe.

— Baba! exclamă băiatul. Ia uite ce-am găsit!

Iubirea însemna angoasă şi mândrie, întrepătrunse. Ibrahim îl privi pe băiat în timp ce acesta se întoarse cu un căţeluş mic şi negru, cu bot alb, care îi lingea dosul mâinii.

— O să-i zic Suleiman, anunţă el.

Ibrahim râse.

— Va trebui să-l hrăneşti, îl avertiză el.

— Ştiu, spuse băiatul. O să am grijă de el, ai să vezi.

Ismail alergă de-a curmezişul cimitirului de fiare vechi şi câinele îl urmă fugind, cu limba fluturând. Ibrahim îi privi îndepărtându-se şi fu cuprins de griji.

În noaptea aceea avu un vis. Se făcea că cei doi băieţi şedeau lângă un foc aprins într-un butoi din apropiere. Deşi ştia că Ismail dormea, iar prietenul lui, Kranki, se afla

departe în Staţia Centrală, Ibrahim avu totuşi senzaţia că visul era întru câtva real, în mod bizar. Cei doi băieţi vorbeau; buzele li se mişcau, însă nu se auzea niciun sunet, iar Ibrahim nu pricepea ce spun. Se trezi brusc, inima îi bătea cu putere, iar Alterul său era treaz în minte.

Ea soseşte, spuse Alterul. *Ea soseşte.*

Simţi confuzia Alterului. Cuvintele îi veniseră probabil din vis.

Dar cine urma să sosească, din ce motiv şi în ce scop nu ştiau.

5

STRIGOI

Într-o zi de primăvară, un strigoi sosi în Staţia Centrală.

Un *shambleau.* Părul ei era aranjat într-o coafură la modă pe vremea aceea în Tong Yun: codiţe lungi împletite cu fire metalice subţiri şi flexibile, care corespundeau unei încărcături invizibile şi i se mişcau leneşe prin aer, în jurul capului, ca nişte şerpi de apă.

Avea ochi violeţi crescuţi în cuve, păr castaniu-roşcat, presărat cu firicele aurii ce străluceau în soare.

Numele ei era Carmel.

Un petic de piele nouă pe partea interioară, moale, a antebraţului stâng putea să fi fost cândva un tatuaj. Un tatuaj care ar fi însemnat dovada că fusese capturată şi însemnată în mod corespunzător. Coborî din suborbitalul de transport general pe acoperişul Staţiei Centrale, debarcând odată cu ceilalţi pasageri. Apoi se opri şi inspiră aerul unic al Pământului.

Tu, care nu ai călcat niciodată până acum în Casa Omului, aminteşte-ţi cuvintele poetului Basho, care a scris:

Sip blong spes
Planet Es hernia!
Ea blong hem i no semak
Ol narafala ples

În traducere aproximativă: „Navă a spaţiului/ Pământul este!/ Aerul său neasemuit/ faţă de orice alt loc".

Cu toate că termenul *Casa Omului* căzuse în dizgraţie, iar o denumire mai potrivită ar fi fost Centrul Uman Prim sau, aşa cum îi spuneau uneori Alterii, Miezul.

Şi cu toate acestea…

Shamhleau-ul numit Carmel sosi în Staţia Centrală primăvara, când aerul miroase cu adevărat îmbătător. Este

mireasma mării împletită cu izul de sudoare şi căldură care emană din atâtea trupuri fierbinţi, este aroma condimentelor omenirii şi mireasma răcoroasă a nenumăratelor sale maşinării; este parfumul răşinilor sau sevelor care se scurg uneori dintr-o tăietură în cartierele veşnic reînnoite de adaptoplante, este mirosul de asfalt străvechi care se încinge la soare, este aroma de portocali dispăruţi şi de lemongrass proaspăt tăiat: este mirosul din Centrul Uman Prim, cea mai bogată şi mai concentrată dintre toate miresmele, care nu se compară cu nimic din lumile exterioare.

Astfel că fata, Carmel, rămase multă vreme pironită pe acoperişul Staţiei Centrale, cu ochii închişi, încercând să absoarbă noua realitate: gravitaţia bizară şi nefamiliară, presiunea continuă a soarelui, apăsarea schimbătoare a vântului, totul era surprinzător, imprevizibil, un sistem atmosferic planetar care nu era nici măcar *digital.*

O clipă mai târziu o lovi pulsaţia şi torentul Conversaţiei. Pe drumul spre Pământ – în acele luni în care timpul se târâse foarte încet, de la Tong Yun de pe Marte, până la Portalul de pe orbita Pământului – fusese suficient de inspirată ca să filtreze Conversaţia până la minimul necesar, ajungând aproape să se înfometeze. Călătorise la bordul lui *Gel Blong Mota,* un cargou antic care traversa sistemul solar. Nu-şi dorise altceva decât linişte.

Însă acum Conversaţia explodă în jurul ei, copleşind-o de-a dreptul. Aici, pe Pământ, era chiar mai concentrată. Şi diferită. Protocoale arhaice bizare, amestecate cu intensitatea limbajului toktok blong narawan. Partea de Conversaţie care provenea din Sistemul Exterior – din Desprindere, din Norul Oort, de pe Titan şi din Republicile Galileene – era aici slabă, diluată. Prin Centură scânteiau zeci de şuvoaie detaşate. Marte era un murmur liniştit. Portul Selenar era un ţipăt în noapte. Însă Pământul…!

Nu-şi imaginase niciodată Conversaţia aşa cum o simţea în clipa aceea: atât de *apropiată,* şi totuşi atât de *îndepărtată,* atât de *comprimată.* Miliarde de oameni, nenumărate miliarde de entităţi digitale şi maşinării,

vorbind, trăncănind, împărtăşind – cu toţii în acelaşi timp. Imagini, texte, voci, înregistrări, feeduri memcordiste imersive, reverberaţii ale lumilor-joc – toate se năpustiră asupra ei simultan şi o cuprinse ameţeala.

— Te simţi bine, scumpo? întrebă o voce binevoitoare.

Era o chinezoaică-marţiană cu ochi vioi, verde-luminoşi (naturali? scanarea rapidă nu descoperi nicio semnătură brevetată).

— Gravitaţia îţi dă de furcă? E destul de greu să te acomodezi la început.

Îi întinse braţul ca să se sprijine. Carmel acceptă recunoscătoare, deşi îi era teamă. Blocă semnalele femeii pe cât posibil de mult. Apropierea atât de mare de un nod uman era o tentaţie căreia îi era frică să-i dea curs. Foamea şi slăbiciunea nu-i uşurau deloc situaţia. Trebuia să se hrănească. Şi cât de curând.

Iar Pământul era ca un bufet suedez din Tong Yun City, deschis non-stop, unde poţi să mănânci cât vrei.

— Mulţumesc, spuse ea.

Femeia îi zâmbi şi porniră împreună pe culoarul semnalat spre Debarcare. Carmel se încordă, însă doar puţin, în timp ce sistemele portalului o scanară. Reţelele ei interne simulau o cu totul altă natură a entităţii ei.

Un ping pe nodul ei intern: Aprobat. Expiră încet. Carmel şi femeia coborâră cu elevatorul la nivelurile inferioare.

— Asta-i a treia oară când vin pe Pământ, spuse femeia.

Vorbea cu uşurinţă, arătându-se plină de încredere faţă de Carmel, ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit pentru ea, parte din cotidian. Chinezoaică Roşie, dar nu din Tong Yun; ci dintr-una din nenumăratele comunităţi ce răsăriseră precum ciupercile de-a lungul secolelor în Valles Marineris, în umbra lui Olympus Mons.

— Asta-i a treia oară când vin pe Pământ, nu-i aşa că-i minunat? Sigur, e o călătorie scumpă, dar strămoşii mei se află aici, în Staţia Centrală, spuse ea zâmbind încântată. Da, nu-i aşa că-i ciudat? Au venit din China şi din Filipine

ca să muncească pentru evreii din Tel Aviv din vremea aceea, şi aici au rămas. Aici. În vechiul cartier. Încă am rude în oraş. Numele meu este Magdalena Wu, dar mă trag din neamul Chong din Staţia Centrală. Într-adevăr, e ciudat… Am crescut pe Marte. Avem ferme de roşii, pepeni verzi, marijuana medicală, *waetbun kabij…* serele noastre se întind pe kilometri întregi în subteran, este o plăcere poate surprinzătoare să te ocupi de toate verziturile astea. Se zice că Marte e roşu, dar când mă gândesc la el, la căminul meu, mi-l imaginez întotdeauna verde. Ţi se pare ciudat?

Carmel, poate copleşită, poate în largul ei cu femeia aceea volubilă, mai vârstnică, nu răspunse nimic. Magdalena dădu din cap.

— Există foarte multă cerere pentru *waetbun,* spuse ea.

Waetbun kabij – termenul în pidgin-asteroidiană pentru varza comună.

— Familia mea a emigrat în Secolul Dragonului…

Carmel ştia că asta însemna secolul în care Dragonul îşi înfiinţase bizara lui/lor/ei colonie pe Hydra. Din reflex, imagini fugare năvăliră peste ea: imagini publice din Lumea Dragonului, furnicare construite de termite, miile de marionete consumabile care forfoteau acolo, în scopuri numai de ele ştiute, fiecare reprezentând câte un nod care conecta întregul în ceva mai important decât suma părţilor sale, Alterul cunoscut ca Dragonul, o entitate digitală cu o fascinaţie neobişnuită pentru *corporalitate,* pentru Universul Prim.

— Nu ne-am îmbogăţit din comerţul cu varză, însă am dus un trai îndestulat. E o plantă foarte folositoare! O sursă extraordinară de vitamina C şi indol-3-carbinol. E folosită aproape în orice bucătărie. Un vecin şi-a deschis o fabrică de kimehi, după care s-a însurat cu o rudă a mea, spuse ea ridicând din umeri. Ne descurcăm binişor. Suficient cât să-mi ajungă să vin aici de două ori până acum. Ca să văd de unde a început totul. Din Staţia Centrală am ajuns până la stele. Nu-i aşa că-i nemaipomenit? E ciudat, când eşti afară la ei parcă nici

nu-i real, nu ţi se pare? Aaa, aşa-i, tu n-ai fost încă afară. La ei, afară pare mai strâmt decât înăuntrul serelor noastre. Kilometri întregi… ador să-i străbat.

Ajunseseră la un nivel oarecare din uriaşul port spaţial. Uşile se deschiseră. Ieşiră amândouă.

— Nivelul Trei, spuse femeia. Parcă-i o versiune în miniatură a Complexului de la Nivelul Trei din Tong Yun City, nu-i aşa? Ce nostim!

Carmel îşi amintea de Nivelul Trei. Bazarul Polireligios. Nodurile lumilor-joc. Arenele cu droizi. Şi ea… umblase pe acolo o vreme. Atâtea biserici şi atâţia dreptcredincioşi care considerau că era de datoria lor să vâneze Strigoi.

O dată aproape o prinseseră. Se strânsese o mulţime. Ea fusese ameţită de la feed. *Shambleau!* urla gloata. O arătau cu degetul. O batjocoreau. Erau uluiţi şi dezgustaţi. Apoi începuseră să azvârle cu pietre. Şi mai rău. Atacuri de tip Blocarea Serviciului, rudimentare, dar eficiente. Îi blocaseră accesul la Conversaţie. Îi tăiaseră conexiunea la feed.

— Mergi în Tel Aviv? o întrebă Magdalena. Observând expresia confuză a lui Carmel, continuă: Jaffa? Nu? Şi mai departe?

— Aici, spuse Carmel.

Se simţea ciudat să vorbească. Nu rostise niciun cuvânt în tot timpul petrecut în navă.

— Doar… aici, repetă ea.

— Afară?

Carmel ridică din umeri. Nu ştia.

Ca şi cum i s-ar fi făcut milă de ea, Magdalena încuviinţă din cap şi îi apucă uşor mâna.

— E un mic altar aici, spuse ea. Este închinat lui Ogko, dar… am putea să mergem împreună acolo, dacă vrei. Unde trebuie să ajungi? Ştii?

— Eu…

Intenţia care o purtase prin spaţiu către locul acesta străin, nefamiliar, îi scăpă pentru o clipă.

— Nu vorbeşti prea mult, nu-i aşa? spuse Magdalena.

Carmel zâmbi; nu se aşteptase să facă asta. Magdalena

îi răspunse şi ea cu un zâmbet.

— Hai să-i facem o vizită lui Ogko! propuse ea. Apoi o să vedem ce putem face cu tine.

Ţinându-se de braţ, traversară complexul imens, îndreptându-se spre Arcada Polireligioasă.

La ora actuală există mai peste tot câte un altar închinat lui Ogko. Cu toate că Ogko nu era de acord cu altarele. Era cea mai arţăgoasă zeitate, un mesia îndărătnic. Pentru adepţii Teoriei Extraterestre a Fiinţelor Spirituale, care a avut un scurt moment de popularitate în perioada Afacerii Shangri-La, Ogko ar fi considerat o entitate extraterestră, alături de Iisus, Mahomed, Uri Geller şi L. Ron Hubbard. Era rezolvarea celebrului paradox al lui Fermi. Motivul pentru care nu vedem extratereştri *acolo în spaţiu,* postulau susţinătorii TeaFS, este faptul că ei se află *aici.* Ei umblă şi predică printre noi.

În *Cartea lui Ogko,* un om spune povestea unei întâlniri cu o fiinţă extraterestră, o creatură de energie numită Ogko. „L-am inventat”, a scris el. „I-am împrumutat forma şi înfăţişarea de la apă şi frunze, de la pământul reavăn din Mekong şi de la desenele trasate de zborul dronelor de luptă sălbatice din Triunghiul de Aur. Nu este real. Şi nici eu nu sunt.”

Ogko, a recunoscut el amuzat, era un mincinos. Cu toate acestea, filozofia-lipsei-de-filozofie, perspectiva lui neobişnuită asupra unei umanităţi insignifiante – „O ploaie de scântei strălucitoare pe fundalul unei bezne imense”, după cum a spus o dată, în unul dintre momentele sale de exprimare elevată – i-a cucerit cumva pe toţi.

A dăinuit. Mesajul său – „Nu contăm… decât pentru noi înşine” – a avut o rezonanţă surprinzătoare. Şi aşa au început să răsară întruna mici altare închinate entităţii sale fictive, jucăuşe, în cazul în care ea ar fi existat realmente, în locurile cele mai neaşteptate, la colţuri de stradă şi în mijlocul plantaţiilor, în navele Exodului şi în vizuinile subterane de pe Marte, în navele miniere singuratice ale asteroizilor şi în lumile-joc şi virtualităţile

Conversaţiei.

În Staţia Centrală, pitit între un Templu elronit şi o biserică catolică, se afla într-adevăr şi un altar mic. Acolo fuseseră lăsate ghivece cu plante, într-o bogăţie de culori şi miresme, flori şi tulpini, iar pe un postament mic ardeau beţişoare de tămâie, alături de lumânări mai mult sau mai puţin consumate, unele arzând, altele stinse. Magdalena aprinse o lumânare mică, apoi îşi chemă bagajul de mână. În depărtare apăru o valiză, gonind pe rotiţe spre altar. Când sosi la destinaţie, Magdalena o bătu cu palma uşor, cu un gest absent, după care scoase din ea un pacheţel. Îl aşeză lângă un ghiveci de muşcate şi o plantă carnivoră, care părea lihnită. În ghiveciul adus de Magdalena creştea, cum altfel, o varză mică şi albă ca osul.

Carmel privea planta carnivoră cu fascinaţie şi oroare totodată. Era ca şi cum s-ar fi uitat într-o oglindă. Creatura era înfometată după feed. Şi, gândindu-se la feed, ceea ce era inevitabil, prezenţa acestei marţiene, Magdalena, devenea tot mai problematică: sistemul jalnic de apărare al nodului ei nu reprezenta absolut nicio provocare pentru Carmel, primea întruna secvenţe de imagini, pachete de date, paraziţi accidentali proveniţi de la femeia aceasta, asemenea mirosului de pâine proaspătă, care făceau să-i lase gura apă. Ar fi fost atât de uşor să…

Pe negândite, făcu un pas înapoi. Magdalena se întoarse spre ea:

— Te simţi bine?

— Ar trebui să plec, spuse Carmel.

Panica urca în ea ca nişte bule minuscule. Tot zgomotul, toate sunetele Conversaţiei pe care le blocase până atunci sparseră zăgazul şi năvăliră în interiorul ei.

— Trebuie să…

Nu-şi termină gândul.

— Aşteaptă! spuse femeia mai în vârstă.

Însă Carmel se întorsese deja pe călcâie şi o luă la goană, tăind holul imens al Nivelului Trei, căutând o ieşire, o scăpare.

●

Noaptea în Poliport, pe Titan. Dincolo de dom, violeţii se luptau cu roşiii, în timp ce furtuna se dezlănţuia. În interiorul Portului Polifem, aerul era fierbinte şi umed. Ea merse pe străzile strâmte şi întortocheate, evitând intrările în subteran, în timp ce urmărea umbrele.

Feedul pe Titan era mai dispersat. Reţelele locale erau ticsite, iar semnalele erau difuzate şi captate prin şirurile de nuclee care pluteau în spaţiul solar, însă aici erau mai slabe. Şi în orice caz ea avea nevoie de ceva mai direct. De ceva mult mai *intim.*

Poliportul era construit din piatră colţuroasă şi flora străină abunda, vrejuri groase ce se căţărau pe edificiile cu unul sau cu două niveluri. Ajunsese aici ca o fugară, călătorind clandestin într-o navă de marfă care trecea prin Centură, pe drum spre Sistemul Exterior. Atunci i se întâmplase totul.

Nimeni nu se naşte *shambleau.*

Mântuitorul Costeliv era o navă veche şi mizerabilă, lungă de un kilometru şi jumătate, din rocă şi metal, făcând transporturi transsolare, tăiată din rocă spaţială în docurile marţiene cu secole în urmă, cu carcasa acoperită de cicatrice de la nenumăratele impacturi şi coridoarele umede; luminile se defectau adesea, aerul reciclat nu mirosea niciodată proaspăt, grădinile hidroponice erau îngrijite când şi când.

În pântecele navei creştea o junglă. Servitori vechi încercau fără succes să-i controleze cotropirea. Nava colcăia de şobolani – o rasă de pe Pământ care se răspândise între timp pretutindeni –, de furnici roşii şi alte organisme minuscule a căror muşcătură ardea ca focul şi nu putea fi ostoită.

Marfa provenea de peste tot. În spaţiu, marfa era o religie de sine stătătoare. Venea de pe Pământ, trimisă pe orbită, către masivul habitat numit Portalul. Venea din Portul Selenar, venea de pe Centură, de pe Ceres şi Vesta unde se concentra toată bogăţia Centurii. Venea din Tong Yun City şi de pe tot cuprinsul planetei Marte: marfă din sistemul interior transportată către lumile exterioare.

Totul mersese bine până la acea lungă călătorie de traversare a spaţiului. După Centură, cu opriri doar în câteva inele şi habitate banale, făcuseră lunga călătorie până la sateliţii lui Jupiter, iar de acolo şi mai lunga traversare către a doua planetă gigantică gazoasă, Saturn. Când ajunseseră la Ganymede, Carmel fusese prea speriată ca să coboare: Republicile Galileene aveau controale vamale stricte, iar ea era deja contaminată.

În cele din urmă i-au dat vânt din navă pe Titan.

În *Mântuitorul Costeliv* călătorise clandestin. Spaţiu era cât cuprinde, iar tipul din echipaj care o luase în navă era destul de cumsecade, era un marţian Renăscut, avea patru braţe, ca toţi Adepţii Căii, şi nu-i ceruse să se convertească la credinţa lui. Îl chema Moise. Ea se obişnuise cu mirosul lui de ulei, pământ şi sudoare, cu vocea lui caldă, cu gesturile lui blânde. Nu-i cerea prea multe favoruri sexuale. Cel mai adesea Carmel cutreiera nava, explora labirintul de coridoare, se aventura în jungla hidroponică. După copilăria petrecută în Centură, nava i se părea imensă: o întreagă lume autonomă.

Atacul veni din senin, pe când străbătuseră deja o bună bucată din drum. Carmel avea desigur un nod. Zumzetul de fundal al Conversaţiei o avea pe ea în centrul atenţiei, oriunde s-ar fi dus. Ca majoritatea tinerilor de vârsta ei, experimentase cu memcordatul, însă realizase că, pe lângă faptul că ţinea la intimitatea ei, prea puţini erau interesaţi să-i urmărească în permanenţă cursul vieţii. Ca majoritatea tinerilor de vârsta ei, îşi făcuse intrarea în una dintre lumile-joc la un moment dat, şi pentru o vreme lucrase ca agent cultural de divertisment la o bază lunară din universul Ghildelor din Ashkelon, convertindu-şi moneda câştigată în lumea-joc în bani din Universul Prim. În universul GdA existau o mulţime de specii extraterestre, iar rolul unui agent cultural de divertisment era uneori solicitant, deşi educativ.

În rest, nodul lui Carmel şi reţeaua aferentă de filamente care ieşea din el erau umplute cu datele obişnuite, care nu însumau probabil mai mult de câţiva exabyţi.

Toate astea aveau să se schimbe.

Carmel mergea printr-un coridor de serviciu. Părea nefolosit. Atmosfera era mai rece aici, praful plutea prin aer. Era întuneric şi lumina din faţă clipea cu întreruperi, ca şi cum ar fi comunicat un mesaj secret.

Femeia se repezi la ea din spatele unei uşi invizibile. Peretele se deschise ca o pânză de păianjen despicată, metalul neted fusese îndepărtat ca o perdea de mărgele. Carmel nu putea desluşi limpede imaginea femeii. Era scundă şi firavă. Mai mică decât ea. Nu părea să reprezinte o ameninţare.

— *Shambleau,* spuse femeia, iar în vocea ei se citea ceva înspăimântat şi, totodată, înspăimântător.

Cuvântul goni prin mintea lui Carmel, prin nodul ei. Se multiplică asemenea unui virus. Se segmentă în fragmente care se transformară şi se împerecheară unele cu altele, se multiplicară, crescură, se divizară, se răspândiră, târându-se prin nodul, cablurile, mintea ei. Carmel încremenise. Nu se putea mişca. Femeia se apropie de ea. O apucă strâns. Gura ei era lipită de gâtul lui Carmel. O muşcă. Muşcătura nu duru. I se făcu frig, apoi cald. Carmel se clătină pe picioare. Femeia o susţinu cu blândeţe în timp ce Carmel se prăvăli pe podea. Femeia îngenunche lângă ea, cu gura încă lipită de gâtul ei.

O senzaţie covârşitoare, formidabilă. Ca şi cum femeia ar fi pălit-o cu o manevră Louis Wu, un curent electric de intensitate scăzută care stimula centrii plăcerii din creier, eliberând cantităţi ridicate de dopamină. Carmel leşină, în timp ce mintea îi era devorată, toate datele ei, cele mai intime şi mai mărunte amintiri, toate îi erau absorbite, mistuite:

În nava minieră, cu tatăl ei, care o lasă pentru o clipă să atingă comenzile…

Vizita la Grădina Botanică de pe Ceres, florile uluitoare, atât de multe…

Un episod din *Lanţuri de asamblare* în care Johnny Novum o sărută pe Tempest Teapot-Jones, în timp ce Contele Victor, neobservat de niciunul, îi urmăreşte plin de

ranchiună…

Prima experienţă sexuală cu un băiat de vârsta ei, în „mare” – aşa numesc ei bazinul cu apă sărată din mica lor lume, asteroidul Ng. Mererun – asprimea degetelor lui care îi ating pieptul, o căldură nefamiliară în interiorul ei…

Şi în universul Ghildelor din Ashkelon, când şi-a întâmpinat primul extraterestru, adoptând un avatar abstract pentru vizitator, ambasadorul unei ghilde puternice din nordul galactic, o creatură insectiformă; însă atingerea cleştilor săi sunt mângâierile unui băiat speriat, de vârsta ei, pe care îl îndrumă, simţindu-se puternică…

Încercarea de a învăţa să cânte la chitară, eşecul…

Plutind în imponderabilitate în nava minieră, cântând încet, doar pentru ea, o melodie de Sivan Shoshanim, foarte populară în anul acela…

Gătind pentru toată familia în bucătărioara de lângă locuinţa lor, pe coridorul lung al casei-mari, un festin rar – au sacrificat un porc pentru a sărbători naşterea primului născut al surorii ei…

Strigoi.

Cuvântul se ridică asemenea unei bule la suprafaţa minţii ei paralizate. Îşi pierdea amintirile, îşi pierdea propriul sine, înecată de bucurie, de *plăcerea* insuportabilă provocată de atingerea femeii, şuvoiul acela de electricitate din creier în timp ce nodul îi era asediat, iar datele ei erau absorbite de această… *chestie* cu un nume străvechi, înspăimântător, un nume pe care-l auzise o dată din gura surorii ei, înainte ca mama lor s-o reducă furioasă la tăcere…

Shambleau.

Cuvântul trezea în ea o repulsie subită, o oroare pe care nici măcar dopamina n-o putea contracara. Se luptă să scape din strânsoarea femeii şi dintr-odată se trezi cu membrele libere. Nu-şi mai amintea cine era, cine fusese. Însă femeia era neaşteptat de puternică, o subjugă din nou, şi Carmel simţi atunci mirosul de frică, de foame şi de excitaţie emanat de creatura aceea cu formă umană, şi încercă să strige, însă vocea îi era amuţită.

Colţii strigoaicei se îndepărtară de gâtul ei. Apoi, ca şi cum ar fi luat o decizie dificilă – ceea ce Carmel a înţeles mult mai târziu –, strigoaica a muşcat-o din nou.

De data aceea totul fu diferit. Carmel se prăvăli pe podeaua dură şi rece a coridorului de serviciu. Torentul de date o inundă, curgând peste ea şi *prin* ea, un curent senzorial care o lăsă amorţită, aproape fără aer virtual. Nu numai părţi din ea, ci şi fragmente din alţi oameni, alte entităţi, toate amestecate, amintiri dezrădăcinate – pentru câteva clipe fugare, se simţi ca o succesiune rapidă de oameni, era un vânzător selenar şi un muncitor marţian, era un Renăscut în străvechiul Marte-care-n-a-fost-nicicând, cu patru braţe roşii ca arama, stând în mijlocul canalelor scânteietoare. Era o fiinţă umană cu un Alter care îi umbla prin trup, era robopreotul unui altar pentru Sfântul Cohen, era un vânător Hagiratech pe Desprindere, era o navă a Exodului care părăsea sistemul solar, era un om chiar din Casa Omului, înotând într-un ocean vast şi străin…

Când îşi reveni era întuneric. Strigoaica dispăruse. Era singură. O durea capul. Când îşi atinse gura, o simţi parcă jupuită, dureroasă. Când o deschise, îşi răni pielea. Îi crescuseră dinţii, avea doi canini care i se lungeau. Se sperie.

Avea o nouă conştiinţă de sine. Apărea şi dispărea, se obişnui cu ea în zilele care urmară. Se cunoştea din interior, şoaptele filamentelor se răspândeau ca un cancer din nodul ei, umplând-o, invadând-o. Nodul ei crescu, se răspândi, începu să-i ia locul. Se întorsese în cabină, unde Moise dormea. Se întinse lângă el. Adormi şi ea, iar când se trezi, el nu mai era acolo. Îşi făcu un duş şi se privi în oglindă, cu toate că nu mai avea nevoie de nicio oglindă. Îşi putea vedea reflexia în virtualitate, fiecare părticică din ea, şi era plină de fantomele unor străini.

Era noapte în Poliport şi îi era foame, iar cuvintele unei poezii îi alergau prin minte într-o buclă neîntreruptă.

Poetul Bashõ, care întâlnise o dată un *shambleau* în

lenta sa călătorie prin sistemul solar, pe când era, se pare, într-un avanpost izolat pe Marte, a scris:

Oli saksakem save blong yumi
Oli saksakem maen blong yumi
Oii haed long sado

Awo!

Olgeta kakai faea blong yumi
Olgeta kakai save blong yumi
Oli go wokabaot long sado

Awo!

Sambelu. Sambelu. Sambelu.
Oli kakai faea. Oli haed long sado.
Olgeta Sambelu.

Ceea ce se traduce aproximativ ca: „Ne sorb cunoştinţele/ne sorb minţile/ se ascund printre umbre/ vai! / ne devorează focul/ ne devorează cunoştinţele/ se strecoară printre umbre/ vai! / *Shambleau. Shambleau. Shambleau. /* Devorează focul. Se ascund printre umbre. / Ei sunt *shambleau.”*

Îi era foame şi era în Poliport. Se ascunsese luni bune în *Mântuitorul Costeliv,* Moise o evitase, echipajul o ocolise, însă nava era bântuită de mai multe prezenţe, aşa că n-o persecutaseră. Mai erau şi alţi *shambleau* în navă, în digitalitate existau fantasme, în măruntaiele navei se petreceau ritualuri sângeroase, acte de nakaimas înfiorătoare.

În cele din urmă, când ajunseră pe Titan, o izgoniră din navă, exorcizând toate prezenţele întunecate, din care făcea şi ea parte. Fură eliberaţi cu toţii în Portul Polifem, atât de departe de casă. Soarele era un punct rece şi îndepărtat pe cer.

Începu să vâneze. Năucă. O Carmel cu amintirile unor

străini, cu cunoştinţele unor străini în spatele ochilor. Îl văzu împleticindu-se pe stradă, ameţit de băutură, cu nodul deschis, vulnerabil, difuzând la un nivel scăzut pentru oricine l-ar fi ascultat. Îl opri. Îi tremurau mâinile şi i se înmuiaseră picioarele. El se întoarse şi îi zâmbi.

— Ce tânără şi frumoasă eşti! spuse el drăgăstos. Ce faci tu aici, pe luna asta pustie?

Întinse mâna spre el. Îi atinse umărul, iar el încremeni, cu sistemul compromis. Se apropie de el şi-şi înfipse colţii noi în gâtul lui, sorbind.

Mintea lui era bogată, incredibil de bogată! Era un artist, un hacker meteo, mintea îi era plină de furtuni învolburate, de ploaie, de vânt şi putere. Numele lui era Stolly – „La fel ca votca” – şi era din Poliport, născut şi crescut pe Titan. Absorbi de la el metode de a controla vremea, amintiri de la o petrecere la care se dusese cândva, unde fusese de faţă şi memcordistul Pym, fragmente de poezii, agalmatofilie, care era impulsul sexual cel mai puternic al lui Stolly – o atracţie pentru păpuşi, manechine şi statui –, un talent modest pentru grădinărit, gustul pentru vinul roşu şi tare făcut din strugurii subterani de pe Titan.

Se hrănea, absorbea prea mult, înţelese ea brusc. Îl secătuia. Se smulse de lângă el, punând o barieră între nodul ei şi al lui, i se retraseră colţii.

— Stai! spuse el, părând drogat. Am… îngăimă el clipind. Am nevoie de tine.

Urmă apoi o perioadă de interdependenţă. Se mută cu Stolly. Bărbatul se plia după ea, dependent.

— Shambleau, rostea el şi glasul îi era un amestec de uimire şi dorinţă.

Stăteau întinşi în pat, cu cearşafurile albe pătate de sudoare, iar el îi mângâia părul, o adora şi ea se hrănea din el, străduindu-se să-şi controleze nevoia, să o măsoare, cu ţârâita, să dăruiască în aceeaşi măsură în care lua, astfel că Stolly continua să existe, dar se veştejea.

Era o crimă. O crimă înrăutăţită de faptul că ea *nu* o putea controla. Filamentele i se întinseseră prin corp, ea

fusese modificată. Poate că femeia care o modificase, cea din navă, o făcuse din răutate, dorind să transmită blestemul întunecat al strigoilor. Însă Carmel ajunse să înţeleagă că o explicaţie mult mai probabilă era că *shambleau*-ul fără nume o secătuise prea mult şi singura cale de a o salva era transformarea. Acum şi ea era o oglindă, care-i reflecta pe alţii, însă nu proiecta ea însăşi nicio reflexie. Se hrănea cu minţile altora, cu datele altora, mereu înfometată. Cine îi produsese pentru prima dată pe strigoi? Nu aflase niciodată. Vreo armă terestră străveche, eliberată în sălbăticie. Strigoii puteau fi valoroşi, dacă erau ţinuţi în captivitate. Vânătorii de recompense îi căutau, iar uneori facţiuni militare îi foloseau cu cruzime. În mintea lui Carmel existau imagini de gloate care-i sfârtecau pe shambleau. Nu ştia dacă era o amintire reală sau un amalgam de date întrezărite din Conversaţia pe care n-o cunoştea, însă oamenii o speriau.

Existau istorii despre *shambleau* care acţionau ca muze pentru oamenii cu care se hrăneau. Le inspirau munca. În împărtăşirea aceea intimă de date exista cu certitudine ceva straniu, poate unic. Iar Stolly părea fericit, adorator. El lucra la o nouă instalaţie, *Nemişcare în toiul unei furtuni,* totuşi…

Se veştejea sub ochii ei.

Ea îl secătuia şi nu se putea opri. Unica soluţie ar fi fost să-l modifice, ştia asta, şi n-o dorea, ar fi fost o obscenitate să facă copii ale ei. Era bătrână înainte să fi fost tânără. Evadarea ei de acasă nu adusese libertate, ci doar un soi nou de întemniţare.

Viaţa ei pe Titan luă sfârşit în ajunul inaugurării noii instalaţii a lui Stolly…

Carmel clipi. Era singură în complexul de la Nivelul Trei. Lumini strălucitoare, explozii şi ovaţii dinspre arenele de bătălie ale droizilor. Mase de oameni, enorm de mulţi, se deplasau de colo până colo, restaurante cu arome nefamiliare, în depărtare Bazarul Polireligios, femeia marţiană, Magdalena Wu, pierdută din vedere…

Staţia Centrală.
O simţea ca pe o lume străină.
Nu cunoştea ce exista în afara ei. O planetă străină, iar ea era o exploratoare, şovăitoare înainte de a călca pe suprafaţa planetei, în aerul ei străin. N-avea să înfigă niciun drapel aici. Deja putea distinge în Conversaţia din jurul ei aluzii, indicii spre ceea ce căuta. În exterior era altă lume, străveche, care preceda orice trimisese vreodată omenirea în spaţiu. Vârsta ei în sine o îngrozea. Ea era o creatură de altă vârstă, din alt cer. Bâjbâi aproape orbeşte pe o hartă virtuală interpusă în faţa ochilor ei, cu complexul de la Nivelul Trei întins şi complet vizibil, până ce găsi modulele lumilor-joc.
Firide întunecate în lungul unui coridor îngust, fiecare adăpostind zeci de module de imersiune, din care doar jumătate erau ocupate. Oamenii munceau în lumile-joc, oamenii trăiau, visau şi făceau dragoste în ele.
Un îngrijitor, om, singur. Tânăr, slab, cu aspect nervos; n-o privea direct, deşi părul lui Carmel, care se mişca de la sine putere, îl speria în mod evident. Ea plăti pentru o noapte şi, epuizată, lunecă într-un modul.
Capacul se închise peste ea, sigilând-o în tăcere şi în beznă, şi dormi, conectată şi totuşi neconectată.

Poliport, în amurg…
Ceremonia dezvelirii avu loc lângă membrana domului, pe latura estică ce fusese desemnată, la capătul unui labirint de străduţe înguste.
Ulterior memoria ei a rămas înceţoşată…
Stolly, stând acolo, imaginea sa zâmbind şters, veştejit, transmis pe reţele, în portul Polifem şi celelalte câteva aşezări de pe Titan, şi mai departe, în spaţiul saturnian şi, gradat, peste nucleele spaţiale, peste tot, către toţi cei care aveau chef să se uite, cu datele gonind cu viteza luminii, atât de lent…
Stolly, stând acolo, ţinând un discurs scurt – bla-bla-bla, „Muza mea” – cu majusculă – mâinile lui tremurând, le mişca prin aer, apelând ultimele subrutine şi protocoale

înglobate, aducându-şi creaţia la viaţă…

Explozia îl decapită şi împroşcă spectatorii cu sânge.

Zbierete, care se intensificară cu a doua explozie, şi o breşă în peretele domului, prin care pătrunse atmosfera otrăvitoare, Titan însuşi pătrundea în spaţioport – panică, ţipete, traficul în reţea crescu brusc de o mie de ori, când în tot Poliportul şi spaţiul imediat apropiat oamenii se conectară ca să privească…

Să privească ultima, şi cea mai de seamă, capodoperă a lui Stolly.

Nemişcare în toiul unei furtuni poate fi încă văzută pe latura estică a Poliportului, deşi trebuie obţinută o aprobare specială. Biletele se pun în vânzare prin canalele obişnuite. Breşa n-a fost reparată niciodată, dar, cumva, Stolychnaia Birú, artistul, formulase un tip de furtună localizată în care presiunile interioară şi exterioară se anulau reciproc.

Furtuna are o structură aproximativ globulară. Pare să se contracte şi să se dilate periodic, iar în jurul locului a fost stabilit un coridor de securitate, alături de filtre de urgenţă gata să fie activate la primul semn de pericol.

Însă hackerul meteo ştiuse ce făcea.

Furtuna combină atât atmosfera internă, cât şi atmosfera lui Titan în sine, contopindu-le într-o sferă de furtună complexă şi mereu furioasă, în nuanţe de purpuriu şi alb, în interiorul căreia…

Presiunea anulează presiune, dar filamente de gaze şi praf se întreţes în interiorul nemişcării aceleia, formând ceva ce sugerează un chip. Pe seama lui s-au făcut multe speculaţii, iar eforturile de a o interpreta au eşuat. Este umanoid, posibil feminin. Ochii îi sunt explozii în spectrul violet. Gura i se deschide şi din ea se preling, treptat, panglici albe în locul caninilor şi se pare că imaginea zâmbeşte – sau rânjeşte. Se roteşte lent, se disipează, reapare. Luni la rând stă perfect nemişcată, ca îngheţată. Apoi se dezintegrează şi este renăscută, iar şi iar, o nemişcare capturată în toiul unei furtuni.

Imaginea capului artistului explodând în momentul

creării breşei a devenit de atunci o memă minoră în Conversaţie. Sângele şi materia cerebrală a artistului au devenit ele însele încorporate în instalaţie, ajutând la formarea unei părţi din chipul enigmatic.

Cât despre Carmel, ea s-a îndreptat spre câmpul de îmbarcare şi spre prima navă disponibilă, după care n-a mai fost văzută niciodată pe Titan.

Ea deschise modulul. Clipi sub strălucirea neaşteptat de puternică a luminii electrice. Se ridică în capul oaselor. O durea capul şi gura îi era plină de salivă. Maşina se ocupase de funcţiile corpului ei, de evacuarea dejecţiilor ei. Se simţea flămândă. O foame de strigoi. O foame de oameni. Ieşi cu grijă din modul. Rămase locului pe picioarele ce-i tremurau. Gravitaţia o apăsa, îşi aminti unde se afla. Pe Pământ. În Staţia Centrală.

Se împletici afară din sala modulelor, găsi un local de hamburgeri şi devoră o porţie dublă, carne roşie, cartofi prăjiţi, amidon, sare şi grăsimi. Strigoii continuau să consume mâncare reală, foamea lor era altceva, o poftă nu de natură fizică.

Se gândi iarăşi la Marte şi la motivul pentru care venise ea aici, apoi, brusc, fu cuprinsă de o singurătate teribilă, ca suflarea unui vânt cosmic, rece şi pustiitor, între stele.

Portul spaţial, această Staţie Centrală, i se părea ca un uter sau o temniţă – oricum ca un loc din care trebuia să evadeze. Îşi şterse petele de muştar şi ketchup, mototoli şerveţelul de hârtie, apoi se ridică şi merse, aproape că alergă, spre elevatoarele uriaşe, cu care coborî la nivelul străzii.

Uşile se deschiseră. Aer fierbinte pătrunse la interior, luptându-se cu aparatele de aer condiţionat. Carmel simţi cum pe buze i se condensează picături de apă şi le linse cu vârful limbii. Ieşi pe uşă şi ajunse, în cele din urmă, afară.

Soarele mediteraneean era torid, lumina cobora în perdele, ca nişte foi de sticlă, invada lumea, contura obiecte şi oameni în detalii perfecte, proiecta halouri, desfiinţa umbrele. Carmel clipi şi peste ochi i se formară,

aidoma unor cataracte, excrescenţe de material transparent, care filtrau radiaţiile şi-i protejau retinele de soare. Clipi din nou, apoi strănută. Reacţia aceea o surprinse şi pentru o clipă şovăi, nesigură, după care izbucni brusc într-un râs natural, rar pentru ea.

Oameni se holbară la ea, dar nu-i băgă în seamă. Traversă strada şi părea ca şi cum ar fi fost în altă lume, în cartierul acesta vechi de clădiri dărăpănate ce se întindeau sub cerul liber, cu portul spaţial micşorându-se treptat înapoia ei, pierzându-se în insignifianţă. Aici trăiau oameni, era ca pe Titan, sau ca pe Marte, sau pe asteroizi, atât doar că domul de deasupra capului ei era mai sus şi acoperea toată planeta. În domuri exista ceva liniştitor, gândi ea. Şi în bariere, în general. Spaţioportul încălca regula aceea.

Pătrunse pe o stradă pietonală veche şi plăcută. Neve Sha'anan, anunţa indicatorul. Era umbrită de clădirile vechi ce se ridicau de ambele părţi, cu magazine la parter şi apartamente rezidenţiale deasupra. Trecu pe lângă bătrâni care jucau table şi *bao* afară, pufăind din narghilele cu arome dulci şi bând cafele. Trecu pe lângă un aprozar, unde pepenii se revărsau de lângă portocale şi narafika, fructele mici şi dulci din Pacificul de Sud, cărora le mai spuneau „mere malaysiene" sau *Syzgium Ricchi.* Trecu pe lângă un magazin cu pantofi şi-şi îngădui să se oprească pentru o clipă, să se uite pe rafturi şi să încerce o pereche care o atrăgea în mod aparte.

Nu ştia unde avea să-l găsească, dar ştia că era pe aproape. Nu ştia ce avea să spună sau cum putea să explice de ce venise, atâta cale, când ea însăşi abia dacă ştia.

Îl cunoscuse în Tong Yun.

— Salut!

Glasul o făcu să tresară, deoarece sosise pe neaşteptate şi cu intensitate. Se întoarse, duse palma pavăză la ochi şi o văzu pe marţiană, Magdalena, fluturând din braţ din pragul unui local micuţ deasupra căreia o firmă anunţa simplu *Shebeen.*

Magdalena se apropie de ea; era o femeie cu forme plinuţe şi moi, şi radia căldură ca un focos sau un soare.

— Nu mi-ai spus niciodată cum te cheamă, rosti ea acuzator.

— Mă numesc Carmel.

Cealaltă se lumină la chip şi zise:

— Ce nume frumos!

— Mulţumesc! spuse Carmel stângaci.

Nu se simţea în largul ei alături de oameni obişnuiţi. Avea mereu senzaţia că ei puteau să vadă ce era ea, ce devenise. Se temea de fiecare dată să nu fie descoperită. Însă Magdalena o trăgea deja spre ea, ca şi cum Carmel ar fi fost o piatră rătăcitoare prin spaţiu, prinsă de forţa gravitaţională a unei planete. Aproape că nici nu-şi dădu seama când ajunseră la uşa shebeenului şi apoi intrară.

Înăuntru era răcoare şi întuneric, o încăpere mică, puţin mobilată. Sticle prăfuite pe rafturile de pe pereţi. Magdalena Wu trase un scaun pentru Carmel şi se aşeză în faţa ei. Dinapoia barului apăru altă femeie, care zâmbi, ştergându-şi palmele cu un prosop.

— Miriam, zise Magdalena, ea este Carmel.

— Încântată de cunoştinţă, rosti femeia.

— Şi eu, spuse Carmel.

Fără să ştie prea bine de ce, îi plăcea femeia aceasta micuţă şi îndesată.

— Ce vreţi să beţi? întrebă Miriam.

— Eu zic să luăm o limonadă, răspunse Magdalena. Este o zi fierbinte.

— Da, încuviinţă Miriam.

Reveni îndărătul barului şi se întoarse cu o carafă din sticlă, aburită. Puse trei pahare pe masă şi li se alătură.

— Ce te aduce pe Pământ, Carmel? întrebă ea. Îmi place coafura ta.

Codiţele împletite ale lui Carmel se mişcau lent în aer deasupra capului ei, ca nişte şerpi ameţiţi de căldură.

— Mulţumesc, zise ea. Sunt… speram să găsesc o cunoştinţă.

— Aici? întrebă Miriam. În Staţia Centrală? Sau…

Surâse. Majoritatea oamenilor se află doar în trecere prin locul ăsta. Şi tu eşti la fel?

— Nu. Adică, ba da. Sau… nu ştiu.

Carmel sorbi din limonadă, simţindu-se expusă. Cineva intră în clipa aceea în shebeen; o siluetă înaltă şi silenţioasă le ocoli, puse o mână pe umărul lui Miriam, un gest de afecţiune, de apropiere, şi Miriam strânse mâna bărbatului şi spuse:

— Bună, Boris!

La auzul numelui, Carmel simţi că-i tremură mâna şi aşeză paharul cu grijă exagerată pe masă. Nu ridică ochii.

— Bună, Magda! spuse Boris.

— Bună, vărule! zise marţiana cu căldură în glas. Vreau să-ţi prezint o prietenă a mea, Ca…

— Carmel, zise Boris.

În vocea lui se simţi surprinderea. Carmel ridică fruntea în cele din urmă. Părul i se mişcă, agitat, un halo întunecat ce-i înconjura chipul.

— Salut, Boris! spuse ea.

Era înalt şi slab, iar augul marţian, care însemna o parte atât de însemnată din el, pulsa blând.

— Carmel, ce *faci* aici?

Ea văzu cum o priveau toţi. Magdalena, Miriam şi Boris, iar nodurile lor transmiteau un spectru de emoţii, îngrijorare, suspiciune, neîncredere, teamă, uimire, Magdalena întrebă:

— Boris, tu o cunoşti pe fata asta?

Iar Boris răspunse sec, cu vorbele ca nişte tăişuri ce o sfârtecară pe Carmel.

— Nu-i o fată. Este un strigoi.

Ea îl întâlnise pe Boris Aharon Chong la două luni după ce revenise în Tong Yun.

Tong Yun City, Marte: străzile erau murdare şi ticsite sub dom, însă oraşul se afla în cea mai mare parte în subteran, nivel sub nivel, ducând finalmente la Marea Întunecată, Oraşul Refugiului – *Solwota blong Dak* sau *Solwota blong Doti.* Carmel locuise într-un soi de hostel de

la Nivelul Cinci, o zonă vastă şi întunecoasă de peşteri şi tuneluri, unde chiria era ieftină şi întrebările puţine. Suise însă la suprafaţă, pe Julius Nyerere Avenue, băuse un milkshake la umbră şi privise tramvaiele ce treceau şi un robotnik, ruginit de vârstă, care cerşea după piese de schimb pe stradă – cei ca el erau omniprezenţi pe Marte.

Marte nu era aşa cum se aşteptase ea. Se temea să părăsească oraşul, dincolo de Tong Yun şi ascensorul său spaţial; planeta era un loc necunoscut şi sălbatic, Sovietul Roşu şi New Israel şi reţelele de tuneluri chinezeşti şi gospodăriile şi kibuţurile izolate, locuri prea mici, unde un strigoi ar fi fost lesne de detectat. Ea rămăsese în oraş, ascunzându-se în mulţime, hrănindu-se pe fugă, riscant, deşi jos, în nivelurile inferioare, oamenii dispăreau şi ea nu era singurul prădător care vâna din umbră…

Atât doar, îşi spusese, că nu era foarte *pricepută.* Adesea îşi dorise ca *shambleau*-ul acela fără nume de la bordul *Mântuitorului Costeliv* să fi ales pe altcineva… pe oricine. Carmel nu dorise decât să plece de acasă. Dorise să vadă cum arăta restul lumii. În schimb se îmbolnăvise chiar înainte să fi părăsit nava. Iar boala aceea nu avea o vindecare, ci singurul fel prin care puteai scăpa de ea era moartea.

La o masă din apropiere, un bărbat sorbea lapte de cocos şi Carmel îşi simţise ochii atraşi spre el, tot mai mult. Era singur, înalt şi palid şi purta un aug, un parazit marţian crescut în laborator. Ea nu-şi putuse feri privirea. Bărbatul se întorsese atunci, o văzuse privindu-l şi zâmbise, un surâs mic şi intim care o cucerise. Nu venise la masa ei. Nici Carmel nu se dusese la masa lui. Dar când el plătise şi plecase, ea făcuse la fel şi-l urmărise în ziua aceea pe străzile din Tong Yun, pe Nyerere şi Ho Şi Min şi Mandela, apoi pe străduţele mai mici unde se amestecau, stingheri, lideri şi conducători uitaţi dintr-o istorie colbuită. Bărbatul pe care-l urmărea locuia într-o clădire comunală, uzuală în Tong Yun, unde locuinţele erau enorm de scumpe. Carmel îl privise intrând şi-l urmase, deoarece sistemul de securitate al clădirii nu se putea compara cu

reţeaua ei internă canceroasă. Îl urmase până la etajul trei şi intrase după el în cameră, forţând încuietoarea.

El se întorsese. Ea îşi amintea totul perfect. Se întorsese, purtând pe chip expresia aceea de surprindere tăcută. Nu rostise nimic. O privise şi în ochii lui exista compătimire, ceea ce, cumva, era lucrul cel mai rău dintre toate. Pe atunci Carmel purta părul tuns scurt, nu avea codiţe împletite. Bărbatul rostise încet:

— *Shambleau...*

Ea se apropiase. El nu bătuse în retragere. Mintea, nodul, simţurile ei se repeziseră spre bărbat. Foamea lăuntrică era atât de acută, încât îşi imagina filamente ieşindu-i prin piele ca nişte viermi, zbătându-se în dorinţa lor nerăbdătoare de a se hrăni. El nu i se împotrivise. Carmel îşi înfipsese dinţii în beregata lui, gata să se hrănească, şi...

Ceva putred, totuşi nu neplăcut, ceva întunecat, dar lipsit de formă. Nu putuse înţelege. Nu-i putea pătrunde în minte, era o temniţă încuiată înconjurată de materie străină, niciun răspuns de tip dopamină, niciun val de date preţioase care s-o scalde, ci fusese de parcă ar fi muşcat dintr-un carton, nu dintr-un om.

El o împinsese în lături aproape cu blândeţe. O prinsese de braţe. Carmel îl privise în ochi, derutată, tremurând de foame. Augul marţian pulsa pe gâtul lui.

— Am deja un parazit, spusese el, aproape – aşa i se păruse – pe un ton de scuză.

●

— O cunoşti? zise Miriam.

Boris îi evită privirea. Carmel se uită de la unul la celălalt, temătoare, furioasă. Miriam urmă:

— Nu mi-ai spus niciodată...

În voce se simţea durere.

— Am şi eu un trecut, replică Boris, aproape furios, gândi Carmel. Toţi avem.

— Însă trecutul tău te-a urmat aici, spuse Miriam şi o privi apoi pe Carmel. Uită-te la biata fată. Tremură!

— *Shambleau*? Magdalena Wu o privi pe Carmel, apoi pe

Boris, vărul ei. Cum ai putut…? După care, văzând-o pe Miriam că se apropie de Carmel, zise iute: Nu! Nu te apropia de ea, ar putea…

— Este o boală, Magda, spuse Boris cu glas inexpresiv. Nu-i vina ei.

— Nu, clătină din cap Magdalena, nu… Îşi împinse scaunul, care căzu cu un bubuit pe podea. Nu pot. Trebuie să…

— Atunci pleacă, zise Miriam. Dar nu…

Cele două femei schimbară priviri. Carmel nu le putu descifra. După aceea Magdalena plecă.

— Ea a fost bună cu mine, rosti Carmel.

Miriam puse palma pe fruntea ei. Era caldă, liniştitoare. Nodul îi era larg deschis. Carmel ar fi putut s-o devoreze într-o clipită.

— Cum ai putut? spuse Miriam furioasă. Nu-i decât o fată!

Se culcaseră împreună în acea primă noapte. Ei i se păruse foarte straniu să fie atât de aproape, în contact fizic cu o persoană fără ca în acelaşi timp să-i poată pătrunde în minte, fără să poată împărtăşi cine sau ce era omul acela. Făcuseră dragoste în apartamentul micuţ din Tong Yun, pe patul îngust al lui Boris.

Carmel fusese nevoită să-l cunoască pe bărbat din exterior, să pună laolaltă indicii, aluzii, lucruri pe care i le spunea el şi lucruri pe care nu i le spunea. Nu-l putea citi, fiindcă augul exista mereu între ei. Boris îi spusese că era medic. Lucra în clinicile de naşteri şi se specializase în Designul Progeniturilor, dar nu mai făcea asta acum. Era originar de pe Pământ. Din regiunea numită Orientul Mijlociu („orient” adică „est”, dar la est de ce anume? şi al cui „mijloc”?), dintr-un loc numit Staţia Centrală. Pentru Carmel, era la fel de exotic pe cât era, probabil, ea însăşi pentru Boris, şi femeia îl studie în stilul clasic, cu degete şi limbă, cu gust şi miros. Se explorară reciproc, întocmind hărţi. Totuşi el nu-i putea domoli foamea.

Acum stătea în faţa ei. Cu degetele sub maxilarul ei, ridicându-i capul, cu blândeţe.

— Ce mă fac cu tine? întrebă el.

Avea un ton exasperat. Se comporta cu superioritate. Carmel îl privi în tăcere, o privi pe Miriam, femeia mică şi îndesată, proprietara shebeenului, aproape că putu să vadă liniile de afecţiune şi istorie comună ce o legau de Boris. Şi simţi gelozie.

— De ce *ai venit* aici?

Mirarea era evidentă în vocea lui.

— Las-o-n pace!

Miriam se comporta ca o mamă, agitându-se în jurul ei. Carmel ar fi vrut să şuiere, ca un strigoi comic, ca desprinsă din producţia clasică a studiourilor Phobos, *Shambleau,* în care Elvis Mandela juca rolul vânătorului neînfricat de strigoi care sfârşeşte prin a se îndrăgosti de parazitul pe care-l prinde. Existaseră şi câteva urmări şi remake-uri, însă toate se terminau în acelaşi fel.

Strigoiul trebuia să moară.

— De ce? întreabă Shambleau.

Aceasta este penultima scenă a filmului. O suită improbabilă de circumstanţe fac ca Elvis Mandela mai întâi s-o vâneze, apoi s-o captureze pe Shambleau, să devină dependent, să fugă dinaintea unui grup de asasini tăcuţi (conduşi de Shirkan Goodbye, care juca întotdeauna rolul ticălosului în producţiile Phobos), să găsească adăpost într-un nod al Bisericii Robotului, să fugă din nou, să dea peste un grup de marţieni Renăscuţi şi în cele din urmă să ubikeze în virtualitatea străvechiului Marte-care-n-a-fost-nicicând, unde are loc scena.

Marte-care-n-a-fost-nicicând. Un tărâm străvechi de canale şi jungle fierbinţi, stăpânit de împăratul Timpului; un construct al credinţei Renăscuţilor, facilitat de Divergenţi, un univers digital sofisticat, afirmă unii; o realitate a cărei umbră este propria noastră realitate, afirmau Renăscuţii. În acea penultimă scenă, pe Marele Canal, Elvis Mandela o ţine pe Shambleau în braţe şi

împreună privesc soarele muribund.

— De ce? spune Shambleau.

Elvis Mandela scoate katana din teacă. Mângâie capul *shambleau*-ului, filamentele nodale ale părului ei.

— Pentru că asta trebuie să fac, spune el.

Relaţia lor era sortită pieirii, Carmel o ştia. Ştia că Boris era fascinat de ea. Îl excita faptul că era deosebită. Iar augul lui îl proteja cumva, era o protecţie străină pe care propriile ei excrescenţe canceroase nodale n-o puteau străpunge. Boris dorea s-o ajute. S-o refacă. S-o *studieze.* Iar în tot acel timp era conştient de propria lui slăbiciune, îşi recunoştea obsesia sexuală faţă de ea, perversiunea aceea a oamenilor care-i făcea să simtă pasiune carnală pentru strigoi, pentru creaturile ce le puteau face rău.

N-a durat mult. Trei-patru luni, mereu în apartamentul lui, Carmel temându-se să iasă, Boris făcând dragoste cu ea, prelevându-i sânge şi rulând diagnoze, până când şi el a fost nevoit să admită imoralitatea faptelor sale, jocul acela de-a doctorul şi pacienta, neetic, corupător, greşit.

N-a abandonat-o niciodată. N-a trădat-o. Însă ea l-a părăsit, pentru că asta trebuia să facă şi pentru că-i era foame.

A revenit la Nivelul Cinci şi la vânătoarea prin tuneluri. Uneori s-a întâlnit chiar cu alţi strigoi, dar ceva din ei îi determina să se respingă reciproc, o eroare sau un efect încorporat care asigura imposibilitatea vânătorii în grup, care asigura că vor rămâne veşnic singuri.

Ce o împinsese să plece pe Pământ? Să întreprindă altă călătorie prin spaţiu, la bordul unei nave unde putea fi descoperită, pe lângă reţeaua de sisteme de verificare a vechiului Pământ, spre tărâmul acela ciudat de pe care venise cândva Boris? Carmel ştia că el revenise acasă. Îl urmărise, la răstimpuri, prin Conversaţie. Ştia că părăsise Tong Yun, ulterior, auzise că se întorsese pe Pământ.

Dar ce însemna „acasă”? Pentru ea, era oare asteroidul de pe care venise? Casa-mare, mulţimea de rude, navele miniere singuratice şi vizionarea interminabilelor reluări

ale serialului *Lanţuri de asamblare?*

— Poate c-am vrut pur şi simplu să văd Pământul, zise ea. Nu cunosc pe nimeni altcineva de pe planeta asta.

— Dar cum ai putut *să treci?* întrebă el. Sistemele de imigrare ar fi trebuit să te detecteze, să te aresteze!

— Am cumpărat un cod de identificare, o fiinţă complet nouă, spuse Carmel. De la un Ghioc pe nume Shemesh, în Tong Yun.

Boris se ridică. Începu să se plimbe de colo până colo. Miriam se aşeză vizavi de Carmel. O privi.

— Aşadar, eşti… *shambleau?* zise ea. N-am mai întâlnit niciodată…

— Locul nostru nu-i aici, răspunse Carmel.

Se foi. Miriam o făcea să se simtă bine-venită şi totodată inconfortabilă.

— Noi suntem creaturi ale căilor spaţiale.

Era o replică din filmul acela cu Elvis Mandela. Suna ridicol chiar şi pentru ea.

— Nu poate rămâne aici, interveni Boris.

Augul îi pulsa pe gât. În clipa aceea Carmel îl urî. Pe el. Pe aug. *Pe ei.* Nu exista niciun bărbat fără excrescenţa marţiană. Ei formau un întreg, o unică făptură. Contopiţi.

Miriam nu spuse nimic. Se mulţumi să-l privească pe Boris. Iar el bătu în retragere. Nu schimbară niciun cuvânt. De asemenea, nu existase niciun transfer de date. Doar o privire, care spusese mai multe decât ar fi putut-o face vreodată un mesaj încriptat.

— Este periculoasă, spuse Boris.

Era deja învins.

— Există şi alte căi de cunoaştere, zise Miriam. Se spune că aceasta este Casa Omului, însă denumirea este greşită. Este Casa Femeii, uterul omenirii şi aici există puteri mai vechi şi mai ciudate, Boris.

— Care anume? întrebă el, sunând brusc ursuz. Dumnezeu? Mereu Dumnezeul vostru!

— Trebuie să ai credinţă, spuse Miriam pe un ton blând. Este îndeajuns de greu să fii pur şi simplu în viaţă. Trebuie

să ai puţină credinţă.

Boris clătină din cap. Miriam îl ignora însă. Reveni cu atenţia asupra lui Carmel şi în ochii ei se citi o întrebare fără cuvinte.

Tu ai vrea să rămâi?

Carmel nu ştiu ce să răspundă.

Poetul Bashõ, care, aşa se spunea, întâlnise şi se îndrăgostise de un *shambleau* lângă un altar Ogko sub Olympus Mons, nu povestise niciodată despre relaţia aceea. Oare se sfârşise ca în filmul franşiză al studiourilor Phobos? Sau se sfârşise diferit, cu iubire reciprocă, cu recunoaşterea că un strigoi nu este cu nimic mai prădător decât omul însuşi? Oare Bashõ fugise ori fusese propulsat înainte, un suflet fără astâmpăr aflat într-o căutare care nu avea altă ţintă decât calea în sine?

Nu ştim, nu putem şti. Însă aceasta este Casa Femeii, Pământul Primordial, şi există alte căi de a cunoaşte şi de a vedea şi există mistere mai mari, aşa cum vom afla mai târziu. Cât despre Bashõ, unicul nostru indiciu este ultima poezie pe care a scris-o, însă pe care n-a publicat-o niciodată. Ea sună astfel:

Sambelu.
Taem yu save lafem hem, hemi kilim yu. Sambelu. Awo!
Sambelu,
Sambelu blong mi. Mi lafem yu. Mi lukluk yu. Yu kilim mi,
Mi kilim yu. Yu lafem mi, mi lafem yu. Sambelu. Sambelu.
Sambelu.

Ceea ce se traduce aproximativ astfel: *„Shambleau. /*Când o iubeşti, te răneşte. *Shambleau.* O, *Shambleau, /Shambleau* a mea. Te iubesc. Mă uit la tine. Mă răneşti/ Te rănesc. Mă iubeşti şi te iubesc. *Shambleau. Shambleau. / Shambleau.*”

— Da, spuse Carmel.

6

FILAMENTE

— Realitatea, spuse robopreotul, este ceva subţire şi fragil.

R. Fratele Petic-El îşi privi micuţa congregaţie. Complexul de la Nivelul Trei, Staţia Centrală: un nod al Bisericii Robotului. Puţini mai respectau adevărata credinţă. Uneori lui R. Petic-El i se părea că roboţii erau singurii care mai credeau. Alţii, inteligenţele acelea digitale stranii, acorporale, abandonaseră credinţa în favoarea lumilor de matematică pură, o infinitate de posibilităţi virtuale. Asta în vreme ce oamenii aveau nevoie de credinţă, uneori râvneau la ea, însă rareori ştiau ce potecă să aleagă, iar concurenţa era aprigă, când aveai iudaismul alături de romano-catolicism, budismul împotriva elronismului, Renaşterea marţiană alături de islam.

Iar Biserica Robotului era austeră, roboţii se vedeau pe sine ca păstori metalici, veriga stângace dintre corporalitatea oamenilor şi transcendenţa Alterilor. R. Fratele Petic-El tuşi cu glasul unui bărbat de mult trecut în nefiinţă şi reluă predica:

— Realitatea… spuse el şi se poticni.

Congregaţia privea cu atenţie. Bătrâna Cucoană Chong, aflată în stranele din spate, şi prietena ei, Esther, erau cliente de religii şi testau fiecare credinţă aidoma unor cunoscătoare, reducându-şi şansele de pierdere pe măsură ce înaintau în vârstă. Un grup de electrocasnice nemulţumite asista la predică în virtualitate: cafetiere, aparate de aer condiţionat, vreo două toalete. Mai mult ca oricare altele, electrocasnicele aveau nevoie de îndrumarea roboţilor, totuşi erau adesea îndărătnice, caustice, predispuse la certuri meschine, atât cu proprietarii lor, cât şi între ele. Niciodată nu mai

existaseră atâţia roboţi. Umanoizi, stângaci, ei nu aparţineau niciuneia dintre lumi, cea reală sau cea ireală, şi niciunul nu fusese construit pentru un secol sau mai mult. Ca s-o scoată la capăt, R. Fratele Petic-El juca şi rolul de *moyel* pentru evreii din Staţia Centrală. Cel puţin în privinţa asta era apreciat. Era un *moyel* bun, fusese uns şi putea efectua în mod expert delicata operaţie chirurgicală a îndepărtării prepuţului – nu existaseră niciodată plângeri. În zilele tinereţii sale, R. Fratele Petic-El reflectase la ideea convertirii. Nu era chiar exagerat să devii un robot evreu; pe Marte exista un rabin faimos, care fusese unul dintre primii roboţi construiţi vreodată. Cu toate acestea, nu era uşor să devii evreu. Era o credinţă care nu încuraja străinii.

— Realitatea consensuală este ca o haină, reîncepu el.

Congregaţia asculta; în bisericuţa întunecoasă se auzeau foşnete uscate şi mirosea a metal şi răşină de brad.

— Ea este alcătuită din multe fire individuale şi fiecare dintre ele este o realitate în sine, o lume autocodificată. Fiecare dintre noi avem propria realitate, o lume croită de simţurile şi de minţile noastre. Tapiseria realităţii consensuale este prin urmare un efort de grup. Ea necesită ca un număr suficient de mare dintre noi să fie de acord cu ce *este* realitatea. Să determinăm forma tapiseriei, dacă vreţi să spunem aşa.

R. Fratele Petic-El îi plăcea această precizare finală. *Dacă vreţi.* Conferea argumentelor un soi de greutate.

— Dacă vreţi, repetă el, savurând cuvintele. Pentru ca realitatea să existe, noi toţi trebuie s-o dorim să fie. Visăm…

Şovăi iarăşi. Roboţii nu visează, nu în felul acela. Iar direcţia argumentaţiei devenea clar budistă. R. Petic-El se gândise frecvent la reîncarnare. Mulţi digitali erau budişti practicanţi. Fiind născut în Zone de Prăsire ca ego-buclă specializată şi responsabil pentru animarea unei cafetiere, digitalul putea, în următorul său ciclu, să devină o minte care să calculeze difuzia nebuloaselor îndepărtate sau o navetă submarină care să călătorească între oraşele

subacvatice ale oamenilor, sau putea chiar să transcendă, să devină un adevărat Alter, imaterial, schimbându-se şi suferind constant mutaţii, căutând adevărul şi, ca atare minunat, în ireal.

Însă roboţii se schimbau rareori, gândi R. Fratele Petic-El, puţin trist. Ca şi oamenii, deveneau doar ceva mai mult ei înşişi.

— Noi visăm o realitate consensuală, spuse după aceea.

Tuşi din nou; avea un spectru de tusete selectate cu grijă.

— Imaginaţi-vă că lumea ar fi o reţea vastă, că toate lucrurile vii ar fi noduri conectate laolaltă prin fire delicate. Fără reţea, noi am fi, toţi, singuri, noduri izolate, punctuleţe luminoase într-o beznă intergalactică vastă. Calea Robotului este modul de a încerca să fim Contopiţi cu toate lucrurile. Nu este o cale uşoară. Adesea drumul acela este solitar. Atât viii, cât şi ur-viii croiesc realitatea. Îngăduiţi-mi să vă călăuzesc, acum…

R. Fratele Petic-El coborî capul şi congregaţia îl imită, mai întâi oamenii, apoi digitalii.

— Făuritorul nostru care te afli în câmpul de punct zero, binecuvântate fie cele nouă miliarde de nume ale tale…

Congregaţia murmură după robopreot. Apoi, unul câte unul, se înşiruiră să primească împărtăşania. Anafura digitală conţinea rutine superîncriptate ale Crucifixaţiei. Oamenii o puneau pe limbă, unde se topea lent şi era absorbită în fluxul sangvin şi în interfaţa biologic-nodală. Digitalii o primeau direct. Pentru un scurt moment micuţa congregaţie a acestui nod al Bisericii Robotului fu cu adevărat Contopită, formând o ego-buclă, consimţind asupra unei realităţi consensuale; oricât de efemeră ar fi fost ea.

R. Petic-El simţea că *bris* mersese bine. Era cel mai tânăr dintre băieţii Chong, Levi. R. Petic-El îi ştia pe Chong de generaţii, de la Zhong Weiwei, întemeietorul neamului, până la toţi verii, nepoţii, nepoatele şi mătuşile care se răspândiseră în jurul Staţiei Centrale. Bunicul

copilului, Vlad, stătea în locul de onoare, *sandak,* sau naş al copilului. Bătrânul ţinea pruncul, însă chipul îi era inexpresiv, nevăzător. O boală a memoriei îl afecta pe Vlad Chong. R. Petic-El îşi făcea griji pentru el.

Acesta însă era un moment al bucuriei. Grijuliu, robotul separă prepuţul de penisul pruncului cu cuţitul său special, *izmel,* în timp ce rosti prima binecuvântare. După aceea execută *pria,* dezvăluirea glandului pruncului, prin separarea epiteliului prepuţial interior, din nou cu cuţitul. Tatăl mândru rosti a doua şi a treia binecuvântare. Apoi, privit de spectatorii participanţi din sinagoga mică, robotul efectuă *metzitza ba'peh,* sugând rana până începu să picure sânge.

Copilul plângea. Turnând cu grijă vinul pentru binecuvântare în cupa sa, pe care o ţinea în mâna dreaptă, robotul anunţă numele copilului – Levi Chong – şi numele tatălui său, Elad. Sorbi apoi din vin. În conformitate cu legile străvechi, copilul era acum evreu. În cele din urmă R. Fratele Petic-El înmuie un deget metalic în vin şi-l puse în gura pruncului. Băieţaşul supse degetul şi se opri din plâns. Toţi ovaţionară. Bătrâna Cucoană Chong, ciborgizată, dar atentă, plânse lacrimi de apă sărată.

Ceremonia luă sfârşit şi, după ce pruncul fu admirat de rude, participanţii trecură în camera vecină pentru micul dejun care aştepta acolo. Plăcinte şi pâini, shakshuka – ouă prăjite ochiuri peste sos de roşii şi ardei fiert la foc mic –, cafea din samovar, un platou cu brânzeturi, pateuri burka umplute cu brânză, cartofi şi ciuperci, omlete, gemuri… iar Chong flămânzi roiră peste preparate de parcă ar fi fost incredibil de lihniţi. Robotul trecu printre rude şi prieteni, strângând mâini, flecărind; ţinea o ceaşcă cu cafea neagră, din care sorbea la răstimpuri.

R. Petic-El se opri pentru o clipă în faţa unui bărbat care părea familiar. Avea trăsături Chong, dar pentru o clipă nu-l putu identifica. Era tăcut şi părea în largul său printre ceilalţi, totuşi dovedea şi ceva timiditate, poate doar rezervă. Stătea lângă o femeie pe care robopreotul o ştia foarte bine: Mama Jones şi băiatul ei, Kranki.

— Bună ziua, Miriam! se adresă R. Petic-El femeii. Mă bucur să te văd, ca întotdeauna.

— Şi eu mă bucur să te văd, R. Petic-El, zâmbi ea.

Ei doi se ştiau de multă vreme. Robotul se întoarse şi coborî privirea. Ochii reproduşi ai băiatului îl fixară şi un surâs ştrengar îi ridică colţurile gurii.

— Salut, Kranki! spuse R. Petic-El.

Cumva, băiatul îl făcea pe robot să se simtă stângaci. Îl neliniştea.

— Salut, omule de tinichea! zise băiatul.

— Kranki! exclamă şocată Miriam.

— Nu-i nimic, spuse robotul. Văzu că bărbatul Chong de lângă Miriam nu-şi putea ascunde prea bine zâmbetul. Ce mai faci, Kranki? Mă mai ţii minte?

Bineînţeles, robopreotul fusese *moyel* la brisul lui Kranki însuşi.

— Ieri am fost pe plajă cu Ismail, zise băiatul. Am prins un peşte! Deschise braţele. Uite *atât* de mare a fost!

Miriam puse palma pe creştetul băiatului. Robopreotul se pregătea să comenteze, când băiatul urmă:

— Stai să-ţi arăt!

Mânuţa lui se îndreptă încrezător spre cea metalică a robopreotului. Robotul o întinse cu un gest reflex…

Degetul arătător al băiatului îi atinse uşor metalul palmei.

Ce înseamnă realitatea?

Cuvintele şoptiră în creierul robotului. Miliarde de cicluri, nenumărate milioane de ramificaţii pe un arbore cuantic binar, metamorfozându-se şi contopindu-se, o reţea de Lume Mică aristocrată, precum o planetă sau un creier omenesc, miliarde de elemente disparate ce formau o unică şi preţioasă ego-buclă, o iluzie de existenţă.

Ce înseamnă realitatea?

Cuvintele şoptiră în creierul bătrân al robotului, autotraduse în zece-douăsprezece limbi, principale fiind ebraica şi pidgin-asteroidiana: *Ma amiti? Wanem ia i tru?*

Imaginile roiră prin mintea robotului, un asediu la nivel

înalt de date prin care străbătea o singură imagine: băiatul, Kranki, şi un geamăn aparent, un băiat ai cărui ochi aveau verdele Bose marcă înregistrată, nu albastrul Armani al lui Kranki. Cei doi băieţi pe plaja Jaffa, mergând prin apă, pescuind cu mânuţele lor, afundându-se în albastrul limpede al Mării Mediterane…

Care explodă în stele, galaxii rotitoare, planete orbitând sori galbeni ca nişte ochi răi, nave spaţiale vaste, cu fuzelaje negre, care se deplasau ca nişte fire de praf printre planete, imaginea focusează, comută, inele se rotesc în spaţiu dincolo de Titan, drone ucigaşe luptă silenţios în Republicile Galileene, nave miniere inteligente descriu orbite în jurul lui Callisto, în spaţiul cosmic de dincolo, cântecul păianjenilor care însămânţează Norul Oort cu noduri noi, pe Lumea Dragonului, un satelit îngheţat în spaţiul plutonian, milioanele de corpuri ale dragonului se mişcă prin tuneluri în misiunile lor misterioase, întregul satelit din gheaţă – un vast muşuroi labirintic…

Wanem ia i tru?

Pe Marte, în Tong Yun City, la un altar din lemn sub domul cel mare, poetul Bashõ traducând Shakespeare în pidgin:

Blong stap o no blong stap
Hemi wan gudfala kwesjen ia

Iar în spaţiu, dincolo de planeta Marte aflată în mişcare şi cei doi sateliţi ai săi ce ard cu lumini create de om, dincolo de *solwota blong spes,* dansează imagini, *solwota blong wori,* oceanul de griji şi aceste *bunaro* de noroc scandalos…

Pe Luna Pământului se mişcau uriaşii păianjeni de terraformare, metal argintiu, mat şi tăcut, iar doi băieţi stăteau pe suprafaţa ei, fără căşti, râzând, ca la o glumă ştiută numai de ei, semnalând din mâini:

Wanem ia i ril?

R. Petic-El fu smuls afară din furtuna de date. Rămase neclintit, privindu-l pe băiat, şi furtuna se domoli treptat.

— Frate Petic-El? zise Miriam Jones. Te simţi bine?

Ego-bucla etichetată R. Petic-El reveni la viaţă, sau on-line, sau în fiinţare.

— Eu sunt un robot, rosti el. Rareori sunt bolnav.

Mama Jones zâmbi politicos. Bărbatul de lângă ea rosti:

— Nu ştiu dacă mă ţii minte, Frate. Întinse mâna ca să i-o strângă. Mă numesc Boris, urmă el, părând brusc stânjenit. Boris Chong.

R. Petic-El îl privi.

— *Boris* Chong? repetă el… minunându-se.

Imagini perfecte în reapelare – un băiat sfios, înalt, slăbănog, zâmbitor, zâmbea mereu, un copil tăcut, anterior fusese un prunc, iar R. Petic-El fusese *moyel* şi la brisul acela…

— Dar plecaseşi pe…

Robotul se opri; dacă ar fi vrut, ar fi putut recita ziua, ora şi minutul. Cum de nu-l recunoscuse? Însă Boris plecase băiat şi revenise bărbat; robotul văzu că Sus-şi-afară îl schimbase.

R. Petic-El însuşi fusese bineînţeles în spaţiu. Cândva, cu un secol în urmă, mersese în pelerinaj, *hajj*-ul roboţilor, spre Marte, spre Tong Yun City, spre Complexul de la Nivelul Trei, adânc sub nisipurile marţiene, unde se află cel mai măreţ dintre toate bazarele polireligioase, ca să ajungă la însuşi robo-Papă, în Vaticanul roboţilor. Fusese un eveniment minunat! Sute de roboţi, unii foşti drone de bătălie, alţii refugiaţi din mormanele de fiare vechi, toţi adunându-se laolaltă, sosiţi de pe toate planetele şi sateliţii locuibili, din Poliport de pe Titan şi din deşerturile kibuţurilor marţiene; din Portul Selenar şi Moscova, Newer Delhi, până la inelele Baha'i de pe orbita lui Saturn. Şi unul din Staţia Centrală. *Hajji* R. Petic-El, un preot în comuniunea aceea măreaţă de corporalitate şi digitalitate.

Tot atunci, de asemenea, la întâlnirea aceea, unii aleseseră să meargă încă şi mai departe. Să însoţească navele Exodului, în lentele lor călătorii numai dus, afară din sistemul solar. Iar alţii aleseseră să rămână şi, în adâncurile lui Marte, să modeleze unii noi ca ei, să creeze copii…

Copii!

Poate că totul se rezuma la asta, gândi R. Petic-El, în timp ce talazul de date pălea, imaginea celor doi băieţi din Staţia Centrală pe Lună: Kranki şi prietenul lui.

Copii. Robotul circumcisese sute de copii, dar nu avusese niciodată unul al său.

— Frate?

Glasul omului îl readuse la sine.

— Boris Chong, repetă robotul, minunându-se. Unde ai fost toţi anii aceştia?

Bărbatul ridică din umeri. Mâna lui, observă robotul, căută mâna lui Miriam, vârfurile degetelor lui le atinseră pe ale ei. R. Petic-El şi-i reaminti împreună, băiatul şi fata care fuseseră. Dragostea îi făcea pe oameni să strălucească, ca şi cum ar fi fost filamente metalice încinse de un curent electric.

Omul spuse:

— Am fost pe Marte, în Centură, m-am… m-am întors recent. Tata…

Da, vru să spună R. Petic-El. Vlad Chong stătea în partea opusă a încăperii şi privea în gol cu ochi stinşi. Unii oameni sufereau o pierdere treptată de memorie, dar pentru Vlad, aşa considera robotul, era invers. Mintea lui Vlad roia literalmente de memorii, perfecte şi eterne ca diamantele, amintiri stocate încă din vremea lui Weiwei. Vladimir Chong nu putea să vadă, deoarece privirea lui era întoarsă, teribil, spre interior.

Robotul încuviinţă, strânse mâna lui Boris şi o atinse uşor pe Miriam pe umăr. Băiatul, Kranki, plecase să se joace cu ceilalţi copii. R. Petic-El îşi aminti că Boris lucrase în clinicile de naşteri. Oare ce fel de copii plăsmuiseră ei acolo, reproduşi din genomuri şi coduri furate?

Se simţea – dacă roboţii puteau afirma că simţeau ceva, gândi el – obosit. Corpul îi rula la capacitatea suboptimă. Corpul îi era bătrân, peticit, componentele vechi erau greu de obţinut, nimeni nu mai produsese roboţi de decenii. R. Petic-El dorea pur şi simplu să se conecteze la un curent, ca un fir intracranian într-un centru Louis Wu. Oamenii descoperiseră o modalitate prin care să stimuleze centrii plăcerii din creier cu un curent electric slab. Uneori R. Petic-El tânjea după Trup, după senzaţii. Oamenii erau dependenţi de senzaţii.

— Frate?

Cafeaua se răcise în ceaşcă. R. Petic-El o puse pe o masă şi se duse să ia alta. Cafeaua însemna energie şi un robot putea converti mâncarea şi băutura în energie la fel de eficient ca orice om. Dar putea oare obţine *plăcere* din ea?

Plăcerea era un concept dificil şi tulburător. R. Petic-El se gândi că l-ar fi putut utiliza ca subiect al predicii de săptămâna viitoare.

— Frate?

Glasul răsună din nou, iar de data asta îl auzi. R. Petic-El se întoarse. În faţa lui se aflau doi bărbaţi zâmbitori, care se ţineau de mână.

— Yan, rosti R. Petic-El. Youssou!

Se gândi că şi ei formau un cuplu arătos. Yan era un Chong, pe când Youssou era un Jones din Staţia Centrală.

— Este oficial? întrebă R. Petic-El.

Cei doi bărbaţi radiară încă şi mai evident.

— Da, spuse Youssou.

— Ne-am certat… zise Yan – sfios, dar mândru.

R. Petic-El se gândi că semăna mult cu vărul lui, Boris.

— El voia s-o facă în noaptea aceea, spuse Youssou.

— Pregătisem totul. Eram în Grand Lounge…

— Eu nu eram pregătit, spuse Youssou. Nu credeam că eram pregătit.

— A plecat şi n-am mai vorbit o lună. Dar…

— I-am dus dorul.

Amândoi rostiseră cuvintele acelea simultan, şi acum izbucniră în râs.

— *Mazel tov!* zise robotul.

Îi prinse de braţe. Câtă iubire exista în odaia aceasta, atât tânără, cât şi bătrână! Probabil că era din nou primăvară, gândi R. Petic-El. Aproape că nu observase. Primăvara avea efectul acela asupra oamenilor.

— Ne-am împăcat, eu nu puteam dormi, stăteam în locuinţele adaptoplante, spuse Youssou.

— Eu dormeam în laborator, zise Yan. Munceam tot timpul.

— Ne-am mutat împreună şi…

— *Mazel tov!* repetă robotul.

— Frate, zise Yan, vrem să te rugăm ceva.

— Orice, spuse R. Petic-El vorbind cât se poate de serios.

— Am dori să ne căsătoreşti, zise Youssou.

Amândoi îl priviră nerăbdători.

— Aş fi onorat, încuviinţă R. Petic-El.

Mai oficiase nunţi până atunci. Nunţi şi circumcizii şi înmormântări, de asemenea. Un robot, considera R. Petic-El, avea nevoie mai mult ca de orice de *scop.* Să strângă mâini de jur împrejur, metal cu carne.

— Mulţumim, Frate!

Rude se adunară în jur pentru a felicita tânăra pereche.

— Fratele Petic-El, rosti un glas.

Era Bătrâna Cucoană Chong, care se apropiase de el. Se priviră reciproc. Ea era mai mult decât jumătate maşină. Îi zâmbi şi-i spuse:

— Pentru familia mea va fi o onoare să oficiezi tu.

Ceremonia avea să se desfăşoare potrivit ritualului Bisericii Robotului. Staţia Centrală era un amalgam de credinţe. Evreii Chong erau un amestec de chinezi şi evrei din Israel; cei din neamul Chow erau romano-catolici, iar neamul Jones era… ei bine, în privinţa lor nu putea fi sigur, iar Miriam Jones putea fi găsită adesea la altarul Sfântului Cohen al Alterilor.

— Mulţumesc, zise robotul. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi cerut asta.

Oare un robot putea să simtă? Dacă înţepai un robot, nu

curgea sânge. Dar *dacă* el simţea, atunci se simţea, în chiar clipa aceea... copleşit, aşa se considera. Obosit, entuziasmat – brusc încăperea plină de oameni i se păru inconfortabilă, avea nevoie de spaţiu, de solitudine, de timp să se retragă din corporalitate. Unii roboţi părăseau Biserica, abandonau complet corporalitatea, intrau în digital, în non-corporalitate, pe tărâmul Alterilor. Unii plecaseră cu navele Exodului, alţii se transformaseră, se reîncarnaseră în întrupări mai modeste; uneori puteai întâlni o cafetieră veche care fusese cândva robot şi care căuta o cale diferită spre iluminare, prin servire.

— Frate?

— Mă scuzi, Cucoană Chong, zise robotul, trebuie să mă retrag.

Ea îl privi şi ochii îi erau inumani, înţelegători. Într-o bună zi Bătrâna Cucoană Chong avea să-şi lepede ultimele resturi de umanitate şi să devină un căutător ca el. Avea speranţe mari pentru ea, era cea mai promiţătoare dintre novicii Fratelui Petic-El.

Ea încuviinţă, un gest mărunt, abia perceptibil. Robopreotul ieşi din încăpere. Încă nu-şi putea explica întâmplarea cu băiatul Kranki. Îşi dădu seama că nu era complet uman. Poate că, cumva, era parţial Alter, iar misterul acela îl nedumirea pe R. Petic-El.

Robotul se îndreptă către lifturi şi sui la Nivelul Patru, unde, de nenumăraţi ani, închiriase o locuinţă. Tuneluri pentru service, spaţii de stocare, coridoare ce se adânceau întruna în Staţie, unde se aflau antrepozite mai vaste decât ţi-ai fi putut imagina şi unde inima Staţiei bătea un ritm constant – robotul îl simţea în toate articulaţiile.

R. Petic-El deschise uşa propriului său spaţiu privat: era o debara mică şi întunecoasă, una dintr-un şir de habitate identice. Aici putea cu adevărat să fie singur.

Era acasă.

Se închise înăuntru şi-şi deschise mintea spre Conversaţie, fluxul nesfârşit de discuţii care se deplasa între lumi şi cuvintele îi plutiră din nou în minte, fără să primească răspuns: *Wanem ia i tru?*

Fratele R. Petic-El pluti prin spaţiu, privind multiple feeduri prin multiple noduri. Un copil se năştea într-un kibuţ marţian, o navă minieră străveche autodetona în spaţiul circum-Io, sinucigându-se, un muezin îi chema pe credincioşi la rugăciune pe Titan. Spaţiul era plin de întrebări, viaţa era o frază care se termina întotdeauna prin puncte de suspensie sau prin semnul întrebării. Nu puteai răspunde la toate. Puteai doar să crezi că existau totuşi răspunsuri.

Ca să fii robot, gândi R. Petic-El, aveai nevoie de credinţă.

Ca să fii om, la fel.

7

ROBOTNIK

Motl avea nevoie de credinţă. Avea mare nevoie de credinţă.

Cum de ajunsese în Staţia Centrală?

Privi în jur. Simţea mâncărimi în tot corpul, un braţ era ruginit şi articulaţiile scârţâiau când îl mişca. Avea nevoie de votcă, pentru energie, dar şi de lubrifiant, ca să trateze rugina din articulaţii, însă, mai mult ca orice, avea nevoie de religie. Avea nevoie de o pastilă, de ceva care să-i calmeze durerea…

Ceva mai devreme o întâlnise pe Isobel din nou, sub streşini. Acolo fusese întuneric şi linişte. Ei doi…

Ştia că ea îl iubea.

Iubirea era periculoasă. Iubirea era un drog întunecat şi crea dependenţă şi, vreme îndelungată, îi fusese interzisă. În mod paradoxal, el era atât trecut, cât şi fără trecut. Cândva avusese un nume, un corp. Cândva fusese viu.

— Te iubesc.

— Te… şi eu.

Cuvântul acela lipsea. Trupul ei lipit de al lui. Ea era caldă, umană. Mirosea a oţet de orez şi soia şi usturoi, a piele artificială dintr-un modul de imersie, a un parfum pe care el nu-l putea identifica, a feromoni şi hormoni şi sare. Ea îl privi în ochi.

— Sunt bătrân, zise el.

— Nu-mi pasă!

Înverşunat. Protector. Îl făcea să se simtă ciudat pe dinăuntru. Vulnerabil. Programarea străveche interveni, încercând să oprească reacţia aceea. Încercând să-i inunde corpul cu inhibitori hormonali, deşi echipamentul se golise de mult. Acum era liber să simtă după cum avea chef.

— Sunt…

Nu ştia ce să spună.

— Isobel, îi şopti el numele.

Avea un nume adevărat, un nume care-i aparţinea ei.

— *Ich lieba dich!* rosti Motl în străvechiul şi demodatul idiş-de-luptă pe care i-l dăduseră ei.

Aidoma celor care vorbiseră codificat, utilizând graiul navajo, în alt război de mult dispărut. El nu-şi mai putea aminti războaiele în care luptase, presupunea că li se atribuiseră nume, că existau în documente istorice, unde fuseseră consemnate cu respect, datate, plasate în context. Tot ce-şi mai reamintea era durerea.

Deşertul Sinai, Marea Roşie fremătând sub arşiţă. Plutonul lor campase în ruinele lui Sharm el-Sheikh. Nu se zărea niciun om, ei erau robotniki, cei mai buni dintre cei buni, şi aşteptau un atac care nu sosea.

De acum Motl nu-şi mai putea aminti ce fusese războiul sau cu cine se luptau. Cealaltă tabără avea zburătoare semiconştiente, arme de pradă care soseau din cer, silenţios, cu gheare ce puteau sfâşia blindajele. Păsări Jujub. Mai devreme priviseră un Leviatan ridicându-se din adâncuri, cu turelele organice sclipind umed în lumina soarelui, cu ochii pedunculari scanând orizontul în căutarea amprentelor termice, infraroşii…

Alt pluton coborâse sub oglinda apei, umanoizi blindaţi care subvocalizau idiş-de-luptă şi aveau ca obiectiv Leviatanul. Se ataşară de creatura inamică precum scoicile de carenele corăbiilor. Se fixară de carnea strălucitoare, în adâncuri, cu încărcături explozive legate de exoschelete. Motl şi ceilalţi priviră explozia, moartea lentă a Leviatanului, corpul uriaş zbătându-se neajutorat în apă. Ţipătul lui de moarte le însângeră urechile. Norul de spori al morţii Leviatanului se ridică deasupra apei, plutind în vânt. Motl se rugă să nu fie trimişi în misiune după ouăle creaturii. Sporii Leviatanului aveau să eclozeze în apă şi maşini noi aveau să se nască pentru a continua lupta. Motl era gelos pe celelalte, cele care se autodetonaseră. Cel puţin lor li se îngăduise moartea adevărată…

Era linişte aici, în ruinele lui Sharm. Cândva fusese un

sătuc de pescari, după care, în decursul scurtei ocupaţii a Israelului, fusese un oraş numit Ofira. Acum Motl nu era nici măcar sigur cine-l ocupa. Beduinii se ţineau departe.

În zilele acelea el era o maşină elegantă a morţii, dar asta nu împiedica siajul. Aşa-i spuneau ei. Siajul era fluxul de gânduri şi emoţii ce rezultau din cel care fuseseşi cândva, omul care fuseseşi, cel pe care-l luaseră de pe câmpul de luptă şi-l transformaseră într-un ciborg, corpul mort care fuseseşi înainte de a se face din tine un robotnik. Amintirile mortului, pe care n-ar fi trebuit să le ai, dar care, uneori…

În largul ţărmului Leviatanul muri, lent. În depărtare, un convoi de Jujub vânau deasupra liniei ţărmului Peninsulei Arabia.

Motl se aşeză sub un palmier. Se asigură că armele lui – o parte din el – erau încărcate şi pregătite, că totul funcţiona, că el era amorsat, gata… însă siajul năvăli peste el şi, brusc, îi veni greu să gândească, o amintire…

Un palmier foarte asemănător cu acesta, o oază în deşert, un convoi înarmat care se apropia, el şi ceilalţi, întinşi, aşteptând în ambuscadă…

Flăcări luminară cerul, el putea zări rachete, ceva izbi solul în apropiere şi ridică un nor de nisip, auzi ţipete…

Durerea irupse, peste tot, simultan. Văzduhul era plin de lucruri, ca nişte musculiţe, care i se târau peste piele, îi intrau în gură, în nări, în urechi, în rect, se târâră în interiorul lui şi în afara lui, dizolvându-l, rănindu-l…

Motl clipi. Încerca să lupte, sistemele lui interne (complet operaţionale pe atunci) îi injectau sedative, însă nu era suficient, nu era suficient pentru a opri siajul…

Se zvârcolea în nisip, urlând, dar nu se auzea niciun sunet. Fusese lună plină şi acum îl privea din înalt. Aerul era plin de sânge şi duhoare de măruntaie şi urină. Nu-l lăsau să moară. Erau peste tot, îl violau, depuneau ouă în fluxul lui sangvin, roiau în interiorul creierului lui…

Apoi ceva se schimbă – după câteva minute, sau ore, sau zile. El îi văzu. Putu să vadă. Un pluton, în uniforme de

culoarea deşertului. Nu ştia de partea cui fusese el şi de partea cui erau ei.

— Avem unul viu aici, rosti unul dintre ei.

— Fă-i felul!

Celălalt rânji. Avea o... oare arma aceea era o sabie? Ceva foarte arhaic, după care lama coborî, iute, şi durerea şi toate percepţiile senzoriale încetară.

Cum putea să-i explice toate astea lui Isobel? se întrebă. Staţia Centrală, stelele de deasupra, luna ca un iatagan. Mâinile îi tremurau. Merse pe Neve Sha'anan, pe lângă shebeenul Mamei Jones, alături de care era nodul Bisericii Robotului, se îndreptă spre vechea autogară, tunelurile abandonate de unde, cândva, pasagerii se îmbarcau în autobuze, cu mult în urmă, când autobuzele şi robotnikii încă funcţionau cu benzină.

Cum putea el să explice *dorul?*

În Sinai, în campania aceea pe care o purtase cu mult timp în urmă, mersese şi-l căutase pe preot. Preotul era ca el, un robotnik, dar în acelaşi timp era diferit, în mâini îi fuseseră încredinţate ofrandele lui Dumnezeu şi confortul religiei.

Preotul stătea pe o dună de nisip lângă oraşul ruinat. Cerul se întuneca şi preotul vorbea, predicând în deşert.

Şi el spuse:

— Piară ziua în care m-am născut şi noaptea care a zis: un prunc de parte bărbătească s-a zămislit!

Şi el spuse:

— Ziua aceea să se facă întuneric şi Domnului din cer să nu-I pese de ea şi lumina să n-o mai lumineze.

— Bezna şi umbra morţii s-o cotropească, şopti Motl. Norii s-o învăluiască şi toate negurile s-o înspăimânte!

Îl privi pe preot, doritor, cu nevoia arzând în el. Preotul spuse:

— Pentru că n-a închis pântecele care m-a zămislit şi n-a ascuns durerea dinaintea ochilor mei.

Iar Motl replică:

— De ce n-am murit când eram în sânul mamei mele? Şi nu mi-am dat duhul, ieşind din pântecele ei?

Întrebarea fără de răspuns a robotnikului, predica lui Iov ţinută acolo, pe o dună de nisip, cu Leviatanul murind în apele calde ale Mării Roşii.

— Te rog, zise Motl. Am nevoie de ea.

Preotul coborî de pe dună. Erau de aceeaşi înălţime, dar acum Motl îngenunche, pentru ca preotul să-l binecuvânteze. Deschise gura şi simţi degetele de metal ale preotului, încălzite de soare, pe limba lui încă organică.

— Dumnezeu, zise preotul.

Motl închise gura şi înghiţi, iar pilula micuţă de pe limbă i se topi în fluxul sangvin.

Crucifixaţie.

Îl izbi ca un glonţ şi cerurile se deschiseră.

Mergea singur, Staţia Centrală era în spate… spre vest se găsea marea, simţea mirosul de sare şi catran care-i readucea în minte amintiri pe jumătate uitate. Merse prin piaţă, seara, prin aromele de iasomie şi *nambaeit gato* bine prăjit, şi chebapuri, dar mâncarea nu-l interesa.

Isobel nu putea înţelege. Ea încă nu murise, nu fusese renăscută.

— Căci acum aş sta culcat şi liniştit, aş dormi şi m-aş odihni, şopti el.

Mâinile îi tremurau. Nevoia îl asalta, îl îmboldea. Piciorul stâng îi zăngănea în timp ce mergea. Atrăgea priviri asupra lui, dar privirile acelea se abăteau apoi iute. Un alt robotnik stricat, un alt cerşetor care bântuie seara pe străzi căutând de pomană sau un fix. Sau ambele.

Ajunse la tuneluri. De deasupra se vedeau doar resturi împrăştiate pe sol, cercul negru al unui foc vechi, rămăşiţe sfărâmate de peroane de autobuze. Mai încolo, un grătar într-un puţ vechi de ventilaţie. Îl scoase şi se strecură înăuntru, apoi coborî pe scara ruginită şi în tuneluri.

Pe un peron abandonat erau trei siluete. Aprinseseră un foc într-un butoi metalic şi stăteau în jurul lui, nemişcate, cu flăcările reflectându-se din învelişurile lor metalice.

Motl se apropie, paşii lui apăsaţi şi zăngănitul erau singurele sunete din caverna subterană.

— Motl.

— Ezechiel. Samuel. Iedida.

Nemişcaţi. Un şobolan alergă undeva, sub ei. Flăcările se reflectau din feţele metalice inexpresive.

Îl trimiteau în trecut…

Stătea în genunchi la marginea apei. Marea Roşie, la răsăritul soarelui. Soarele se reflecta din apă şi din corpul lui Motl, inundându-l. Credinţa venea în pilule mici ce ţi se dizolvau pe limbă, carnea Domnului canibalizată de copilul omenirii. El petrecuse noaptea rugându-se, *crezând* – Dumnezeu, manufacturat şi produs în laboratoarele din Ierusalim, era atotcuprinzător, făcea ca siajul să se piardă în fundal, să devină irelevant – Dumnezeu a spus, Tu faci lucrarea Domnului, existenţa ta are un ţel, eşti iubit, poate că eşti o unealtă, însă o unealtă *necesară…*

Efectele Crucifixaţiei se destrămau acum. Lumea continua să strălucească, dar nu la fel de sclipitor. Doar amintirea faptului că era nevoie de el şi că era iubit ar fi fost îndeajuns…

Nisip explodă în sus, el se întoarse pe jumătate, cu armele pregătite…

Leviatanul murise în timpul nopţii şi leşul gigantic plutea, pe jumătate scufundat, spre Aqaba.

Comenzi încordate, sacadate în idiş-de-luptă, şi Motl se ridică, trăgând…

Creatura irupse din nisip, cu capul în formă de glonţ strălucind de mucozităţi – Vermes Arenae Sinaitici Gigantes, *viermii-de-nisip gigantici din Sinai – îl înhaţă pe Eben-Ezer, dinţii striviră metalul de parcă ar fi fost aluat, apoi se îngropă iarăşi în nisip.*

Tăcere. Robotnikii se împrăştiară prin oraşul ruinat, încordaţi, aşteptând. Nimeni nu mai vorbea acum. Prezenţa dăinuitoare a Domnului continua să umple fiinţa lui Motl, însă frica era mai puternică, la fel ca izurile de lichid de răcire vărsat şi praf de puşcă.

Nu ştia cine adusese viermii-de-nisip gigantici în Sinai, utilizându-i în acelaşi fel în care cineva îngroapă mine, pentru conflicte viitoare, dar, spre deosebire de mine, ei se înmulţeau şi prosperau. Beduinii îi vânau şi făceau leacuri din veninul lor.

— Soseşte!

Un vierme-de-nisip irupse în faţa lui Motl, unul dintre camarazii lui robotniki, Isidor, sări pe el, tăişurile scânteiară, însă atunci când retezai un Sinaiticus Gigans, *el nu murea, ci se* diviza…

Iar acum din văzduh – probabil că se ascunseseră în apropiere, aşteptând – un convoi de Păsări Jujub îi survolă, cu ochi roşii şi gheare extinse, iar duhoarea lor era miasmă de gunoaie şi excremente şi se combina cu putoarea greţos dulceagă a viermilor-de-nisip…

Cineva aruncă o bombă incendiară, o lovi pe Jujub din frunte şi pasărea zbieră, devenind un phoenix în flăcări…

Iadul, gândi Motl, alergând, trăgând cu armele, iadul era un loc chiar de aici, de pe Pământ, un loc special în care Dumnezeu nu putea să ajungă…

Un vierme-de-nisip ţâşni din adânc, răsturnându-l. Cumva neclar îl văzu pe Ismael trăgând cu aruncătorul de flăcări şi creatura gigantică izbucni în văpăi şi ţipă ascuţit, asurzitor, pe când se zbătu în nisip, nemaiputând să se îngroape înapoi pentru a scăpa. Motl se rostogoli într-o parte, însă piciorul stâng nu-i mai răspundea. Se ridică, ţeapăn, trase într-un Jujub care pica din înalt spre el. Sharm el-Sheikh ardea acum de jur împrejur şi el puse un glonţ de lunetist drept în creierul păsării şi o privi prăbuşindu-se în incendiu. Indiferent ce ar fi ştiut vechii scriitori despre iad, îşi spuse, avuseseră dreptate în privinţa focului.

Era tăcere în tunelurile abandonate ale vechii autogări, abandonate… mai puţin de robotniki. Vagabonzi! gândi Motl cu fervoare instantanee. Cerşetori, boschetari, nefolositori, infideli… unica lor fidelitate era faţă de ei înşişi.

Robotnikii aveau grijă de cei ca ei.

Acum nu mai existau alţii care s-o facă.

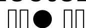
Cum ajunsese el în locul acesta? Cum ajunsese el în Staţia Centrală?

Mâinile îi tremurau. Avea nevoie de un fix.

După acea ultimă bătălie, îl peticiseră şi-l modernizaseră, apoi îl trimiseseră din nou la luptă, iar şi iar. Întotdeauna exista o ultimă bătălie, un ultim război. După care, pentru multă vreme, nu mai fuseseră alte confruntări şi ei stătuseră în bază, aşteptând, injectându-şi credinţă, fiindcă asta te împiedica să devii complet *eretic,* după care, într-o bună zi, nici măcar nu se auzise *ceva* în privinţa aceea, poarta se deschisese şi tot personalul uman plecase: se părea că ei deveniseră demodaţi.

După o vreme, câte unul, câte doi, au plecat şi ei. Lumea din exteriorul bazei era ciudată şi inconfortabilă, ostilă într-un fel în care câmpul de bătălie nu fusese niciodată. Motl s-a ocupat cu tot felul de expediente. La început libertatea a fost plăcută. A renunţat până şi la drog.

Apoi au început să se defecteze componentele…

— Motl!

Era Ezechiel. El conducea în Staţia Centrală. El era căpitanul lor aici.

În Ierusalim existau robotniki, atraşi precum căpuşele de o venă. Iar unii dintre ei părăsiseră chiar planeta, merseseră în Tong Yun City sau Portul Selenar. Însă el, Motl, sfârşise aici.

Îl izbi un siaj: amintiri care n-ar fi trebuit să existe, vremuri ce nu fuseseră niciodată. O femeie cu păr negru care-i zâmbea, cu un creion înapoia unei urechi delicate; o fetiţă care râdea şi întindea spre el degeţele grăsuţe şi roz ca s-o ridice în braţe; sunetul unei sonerii de bicicletă; mirosul de iarbă tunsă. Mâinile îi tremurau.

— Motl!

— Am nevoie de fix, Ezechiel. Am nevoie de Crucifixaţie.

— Am auzit c-ai fost c-o fată.

Tăcerea din jurul focului deveni mai adâncă. Motl

rămase perfect nemişcat.

— O fată umană, Motl?

Tăcerea celorlalţi era tăioasă ca o baionetă.

Motl se gândi la Isobel, sub streşinile Staţiei Centrale. Corpul ei care radia căldură, mâna ei mică, atingându-i chipul, şi ceva se defectă probabil în aparatul lui lacrimal, asta trebuia să fie explicaţia, fiindcă ochii îi erau umezi şi o văzu printr-o peliculă, prin ceaţă.

O întâlnise în Staţia Centrală, la Nivelul Trei unde lucra ea, căpitan în virtualitatea Ghildelor din Ashkelon. Ajunseseră să stea de vorbă, el avea un job acum, era măturător şi se deplasa fără grabă peste pardoselile nivelului aceluia, cel mai animat dintre toate. Avea destul de curăţat. Era o muncă bună, continuă.

●

Ea fusese nesigură pe picioare, după ce tocmai petrecuse opt ore într-un modul, în virtual. Se clătinase, iar el se apropiase şi-o ajutase să-şi recapete echilibrul. Gestul acela îl făcuse să se simtă ciudat, mâinile ei, pielea ei pe braţul lui din metal, iar când ea se îndreptă, îi zâmbi, cu ochi căprui, dinţi albi puţin strâmbi, zâmbi fără reţinere sau stânjeneală, ca şi cum ar fi fost deja prieteni buni.

— Scuze, bolborosi Motl şi-i dădu drumul, însă ea îl opri.

— Stai!

Se opri şi o privi, era mai înalt decât ea. Era atât de vie…

— Te-am mai văzut pe aici, spuse ea.

Motl nu ştiu ce să răspundă la cuvintele acelea; rămase încordat, gata să fugă.

— Nu ştiu cum te numeşti, urmă ea.

— Motl.

— Motl…

Rostit de ea numele îl izbi prin stranietate.

— Îmi place, spuse ea. Eu sunt Isobel.

— Ş… ştiu.

Ea avea păr negru şi piele albă. Zâmbea des. Era încă tânără.

— De unde ştii?

— Te-am mai văzut pe aici.

Râseră amândoi în aceeaşi timp. Şi, brusc, nu mai era nimic stângaci. Brusc, era lucrul cel mai firesc din lume să vorbească unul cu celălalt, era ceva ce el nu făcuse niciodată sau, dacă făcuse totuşi, trebuia s-o fi făcut, fusese în altă viaţă, în alt timp pierdut pe vecie.

Îl speria. Sistemele interne i se defectau, nu-l mai puteau opri să simtă. Mâinile îi tremurau.

— Am nevoie de fix, Ezechiel.

Îşi auzi glasul scârţâind.

— Ce crezi tu că faci, Motl?

Glasul acela, rece şi calm. Ei nu erau soldaţi solitari. Forma militară respecta ordinea. Ezechiel căpăta partea lui din munca lui Motl, tot aşa cum el îşi căpăta partea din negoţul cu Crucifixaţie, şi din ocazionalele jafuri şi din afacerea cu taxele de protecţie şi, de altfel, din toate cele pe care-şi putea pune degetele metalice. Motl îl respecta pentru asta. Ezechiel avea grijă de soldaţii lui.

Nu exista nimeni altul care s-o facă.

— N-am vrut să se întâmple, zise Motl. N-a fost ceva care să fi…

Tăcu. Cum se simţea el cu adevărat? Anterior, nu trebuia *să simtă,* nu în asemenea măsură. Senzaţiile erau ceva ce ei îţi luaseră când te refăcuseră, când vechiul tu, cel care avusese o viaţă şi un nume, omul acela, murise şi fuseseşi renăscut în locul lui. Emoţiile erau reglementate de pe vremea când toate sistemele lui interne funcţionau, pe vremea când exista întreţinere – teama şi furia erau bune, în limite raţionale, dar iubirea şi afecţiunea te făceau slab. Ba mai rău, te făceau vulnerabil.

Îşi privi acum camarazii soldaţi şi-i văzu ca noi, reflexia focului din exoscheletele lor metalice îi proiecta într-o lumină nouă. Îi văzu noi, apoi vechi, le văzu pielea-înveliş pătată, ruginită, şi auzi sunetele slabe, zăngănite, de disperare dinspre articulaţii stricate şi apendice prost reparate. Se gândi că ei fuseseră dintotdeauna slabi. Ei fuseseră întotdeauna vulnerabili.

— O iubeşti pe fată? zise Ezechiel şi acum Motl îi auzi întrebarea cu urechi noi, cu o înţelegere nouă.

Ei erau fraţii lui, erau semenii lui.

— Eu… rosti apoi gândi „curaj”.

Era un lucru pe care aproape că-l uitase.

— Eu o iubesc, spuse apoi, simplu.

În jurul focului, robotnikii muţi se foiră. Ezechiel încuviinţă o singură dată din capul lui greoi.

— Atunci, du-te la ea, zise el.

●

În Sinai, de data aceea sub o lună nouă, el îngenunchease în nisip şi-şi afundase mâinile în apa caldă a Mării Roşii, privind Leviatanul care murea în depărtare. Drogul, Crucifixaţia, pusese stăpânire pe el şi o rază de lumină se pogorî din ceruri şi-l ridică, iar spiritul lui pluti deasupra apei. Credinţă, el avusese nevoie de credinţă, toţi aveau aceeaşi nevoie, credinţa pentru a continua.

Se gândi că avea s-o găsească pe Isobel. Avea să se ducă chiar acum la ea şi nu-i păsa cine avea să-i vadă împreună. Mâinile continuau să-i tremure, iar pofta era tot acolo, însă el o ignoră; încercă s-o ignore. Uneori aveai nevoie să crezi că poţi crede, uneori trebuia să-ţi închipui că paradisul putea să vină din partea altei fiinţe omeneşti, şi nu doar dintr-o pilulă.

Uneori.

8

VÂNZĂTORUL DE CĂRŢI

Lumina matinală scălda Staţia Centrală când Ibrahim, alte-zachenul, apăru pe Neve Sha'anan cu calul şi cotiga lui. Se opri când îl văzu pe Achimwene, care stătea în faţa firidei micuţe pe care o numea prăvălie, şi ridică mâna în semn de salut.

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Achimwene Haile Selassie Jones decât vederea soarelui care răsărea înapoia Staţiei Centrale. Îi evidenţia pe muncitorii sexuali istoviţi şi maşinile ce măturau străzile, ca şi felinarele plutitoare care se legănau şi care, odată cu apropierea zorilor, se îndreptau încet spre propriile lor habitate, unde aşteptau următoarea cădere a nopţii. Pe acoperişuri, panouri solare se depliau, salutând soarele. La ora asta, aerul era încă rece. În curând avea să fie fierbinte, soarele avea să pârjolească din înalt, unităţile de aer condiţionat aveau să se activeze cu un muget de aer rece în magazine şi restaurante şi apartamente aglomerate din tot cartierul vechi.

— Salut, Ibrahim! rosti Achimwene către alte-zachen când acesta se apropie.

Ibrahim era cocoţat în vârful cotigii lui, însoţit de băiatul Ismail. Cotiga era deja plină, cu mobilier de adaptoplante, resturi din plastic şi metal, cutii cu diverse lucruri aruncate din case şi, zăcând nebăgat în seamă, pe o parte, un bust din piatră al lui Albert Einstein.

— Salut, Achimwene! zâmbi Ibrahim. Cum este vremea?

— Frumuşel spre mediu, zise Achimwene şi amândoi râseră, simţindu-se confortabil în ritualul acela aproape zilnic.

Acesta este Achimwene: nu era omul cel mai impozant şi nici nu atrăgea privirile când se afla în mijlocul unei mulţimi. Era slăbuţ şi cumva gârbovit şi purta ochelari de

modă veche pentru a corecta un defect minor de vedere. Părul îi fusese cândva des şi ondulat, dar acum nu-i mai rămăsese prea mult şi era, trist de spus, aproape chel. Avea gură răbdătoare, cu buze moi, ochi încrezători, cu linii fine de dezamăgire în colţuri. Numele lui însemna „frate” în cichewa, un grai dominant în Malawi, deşi făcea parte din neamul Jones al Staţiei Centrale, şi era într-adevăr fratele lui Miriam Jones, din Shebeenul Mama Jones. În fiecare dimineaţă el se trezea devreme, îşi făcea repede baie şi ieşea pe stradă la timp pentru a prinde răsăritul şi pe alte-zachen. Acum îşi frecă palmele între ele ca şi cum i-ar fi fost frig şi rosti cu glasul lui blând, încet:

— Ai ceva pentru mine, Ibrahim?

Ibrahim îşi trecu palma peste chelie şi surâse. Uneori răspunsul era un simplu „Nu”. Uneori începea cu un „Poate…” şovăielnic.

Azi era un „Da”.

— Da, zise Ibrahim şi Achimwene ridică ochii, spre el, ori spre ceruri, şi spuse:

— Arată-mi!

— Ismail, rosti Ibrahim şi băiatul care stătea lângă el, tăcut până atunci, coborî cu un zâmbet scurt şi sigur pe sine şi se duse în spatele cotigii.

— E grea! se plânse el.

Achimwene se grăbi să i se alăture şi-l ajută să coboare o cutie care era într-adevăr grea.

O privi apoi în tăcere, aşteptând.

— Deschide-o! zise Ibrahim. Astea te interesează?

Achimwene îngenunche lângă cutie. Degetele i se întinseră spre ea, urmăriră linia de deschidere. Fără grabă, îi trase clapetele într-o parte şi alta. Savura momentul când lumina avea să cadă asupra conţinutului cutiei, ca şi parfumul obiectelor preţioase şi fragile dinăuntru, care avea să se ridice, eliberat în aer, şi să-i gâdile nările. În toată lumea nu mai exista un parfum ca acesta – izul de hârtie veche.

Cutia se deschise. El privi înăuntru.

Cărţi. Nu era de mirare că era grea. Avea greutatea

hârtiei.

Nu derulările nesfârşite de text şi imagini, mişcătoare şi statice, şi nici naraţiunile cu imersiune totală despre care ştia că le percepeau alţii în ceea ce el numea, în graiul lui învechit, reţele, iar ceilalţi le spuneau, simplu, Conversaţia. Nu acelea, la care el oricum nu avea acces. De asemenea, acestea nu erau cărţi care să fie considerate decoraţiuni, obiecte fizice meşteşugite de artizani, legate în piele, cu litere aurite pe cotor, litografiate manual şi vândute cu preţuri speciale.

Nu.

El se uită la obiectele din cutie, la cărţile fragile, uzate, decolorate, subţiate, tipărite pe hârtie ieftină. Miroseau a praf şi mucegai şi vechime. Miroseau vag a urină şi tabac şi cafea vărsată. Miroseau a chestii care *trăiseră* cândva.

Miroseau a istorie.

Luă cu degete precaute o carte şi o ţinu, întorcând grijuliu paginile. Era cu adevărat nepreţuită. Avea răsuflarea tăiată, aşa cum spuneau adesea exact aceleaşi cărţi.

Era un *Ringo.*

Un Ringo autentic.

Coperta acestei ediţii broşate fragile prezenta un pistolar cu chip tăbăcit, pe fundalul unui deşert roşu. RINGO, scria cu litere gigantice, iar dedesubt numele fictiv al autorului, Jeff McNamara. Urma apoi titlul propriu-zis al cărţii, unul dintre numeroasele din seria aceea lungă de westernuri. Acesta era *Pe drum spre Kansas City.*

Oare toate erau aşa?

Bineînţeles, de fapt nu existase niciodată un „Jeff McNamara”. Ringo era o serie de westernuri de limbă ebraică, scrise sub pseudonim de tineri scriitori muritori de foame într-un Tel Aviv apus, care contribuiau de asemenea cu poveşti similare de aventuri spaţiale sau erotice sau idile siropoase, după cum cerea situaţia (şi buzunarul editorului). Achimwene răsfoi cu grijă restul cărţilor. Toate erau broşate, tipărite pe hârtie subţire şi ieftină cu secole în urmă. Cum se păstraseră? Pe unele

dintre ele le văzuse doar menţionate în cataloage de licitaţii, iar existenţa lor aici, acum, era aproape un miracol. Găsi o idilă în lumea medicală, un roman poliţist, o aventură în Al Doilea Război Mondial, o poveste erotică a cărei copertă teribilă îl făcu să roşească. Erau imposibile, aşa ceva nu putea să existe.

— Unde le-ai găsit? întrebă el.

Ibrahim ridică din umeri.

— O Criptă-secol deschisă, zise el.

Achimwene scoase un oftat. Auzise de asemenea lucruri – seifuri subterane, clădite în timpul unui război străvechi al evreilor, buncăre din beton ranforsat, rămase ca nişte bule sub suprafaţa oraşului. Totuşi nu se aşteptase niciodată…

— Sunt… multe? întrebă el.

Ibrahim surâse.

— Multe, răspunse, după care, făcându-i-se milă de Achimwene continuă: Criptele sunt multe, dar majoritatea sunt inaccesibile. La răstimpuri, lucrările de construcţie mai descoperă câte una, iar atunci proprietarii mă cheamă să văd despre ce-i vorba, fiindcă ei le consideră în general gunoaie. La urma urmelor, ce ar dori o persoană modernă să facă cu aşa ceva? arătă el spre cutie. Le-am păstrat special pentru tine. Restul jegurilor au rămas pe maidanul de vechituri, însă asta a fost singura cutie cu cărţi.

— Pot plăti, zise Achimwene. Vreau să zic c-o să găsesc eu o soluţie, o să-mprumut… Gândul i se împotmoli ca un os în gât (aşa cum scria în cărţile acelea). O să-mprumut de la soră-mea.

Însă Ibrahim, spre încântarea şi neînţelegerea lui Achimwene, flutură nepăsător din mână, râzând.

— Plăteşte-mi ca de obicei, spuse el. La urma urmelor nu-i decât o cutie, iar asta nu-i decât hârtie. Nu mă costă nimic şi mi-am făcut deja profitul. Valoarea suplimentară pe care i-o atribui tu este în mod clar propria ta valoare.

— Dar sunt preţioase! rosti Achimwene şocat. Colecţionarii ar plăti…

Imaginaţia nu-l ajută.

Ibrahim zâmbi cu blândeţe.

— Tu eşti singurul colecţionar pe care-l ştiu, îi spuse. Îţi poţi permite cât crezi tu că preţuiesc?

— Nu, spuse… şopti Achimwene.

— Atunci plăteşte-mi doar cât îţi cer.

Ibrahim clătină din cap, parcă amuzat de nebunia semenului său, şi îşi îndemnă calul la drum. Animalul răbdător îşi şfichiui crupa cu coada, alungând muştele, şi reluă înaintarea fără grabă. Băiatul, Ismail, mai rămase locului o clipă, uitându-se la cărţi.

— În cripte sunt multe gunoaie vechi! zise el. Desfăcu braţele larg, încercând să le descrie. Eu am fost acolo, le-am văzut! Astea, ăăă… cărţile? Îl privi nesigur pe Achimwene şi urmă: Plus nişte chestii mari şi cubice, numite televizoare, pe care le-am luat pentru plastic, şi arme vechi, o sumedenie de arme vechi! Însă gaborii le-au luat pe-alea – tu de ce crezi că le-ngropaseră din capul locului? Ochii verde-intens ai băiatului, crescuţi în cuve, îl fixară pe Achimwene.

— Câte jeguri! rosti el în cele din urmă, cu o notă de finalitate, după care, chicotind, alergă după cotigă şi sări în ea cu uşurinţă tinerească.

Achimwene privi cotiga până dispăru după curbă. Apoi, cu tandreţea unui tată care ridică în braţe un nou-născut, luă de jos lada cu cărţi şi o cără cei câţiva paşi până la firida sa.

Viaţa lui Achimwene urma să se schimbe, dar el încă nu ştia asta. Petrecu restul dimineţii catalogând fericit cărţile străvechi şi aşezându-le pe rafturi. Fiecare copertă ţipătoare îl încânta. Le manipula doar cu vârfurile degetelor, dând foile cu grijă, reverenţios. În Staţia Centrală existau multe religii şi credinţe, însă doar a lui Achimwene impunea aşa ceva. Adorarea cărţilor vechi, demodate. Adorarea, aşa îi plăcea lui să creadă, a istoriei înseşi.

De aceea îşi petrecu dimineaţa destul de fericit, cu un singur client. Pentru că Achimwene nu era singur cu

această… obsesie? Fervoare?

Mai existau şi alţii ca el. În majoritate bărbaţi şi în majoritate, ca el însuşi, frânţi într-un chip fundamental. Soseau de peste tot, pelerini care păşeau şovăielnic pe străzile nefamiliare ale cartierului vechi, ajungând până la urmă la firida lui Achimwene, o prăvălie care nu avea nicio firmă. Ei nu aveau nevoie de firme. Ei ştiau.

Un preot armean din Ierusalim sosea o dată pe lună, un împătimit al publicaţiilor ebraice atât de obscure, încât până şi Achimwene avea probleme în susţinerea unei conversaţii cu el – nuvele idilice tipărite în douăzeci-treizeci de pagini capsate laolaltă, pline de fervoare sionistă şi pasiuni de îndrăgostiţi, aşa de rare şi de fragile, că puţine mai rămăseseră pe lume. Era apoi o femeie, o raritate, care se numea Nur şi venea o dată pe an din Damasc, a cărei specialitate erau lucrările obscurului poet şi autor de literatură science fiction Lior Tirosh. Era apoi un bărbat din Haifa, care colecţiona literatură erotică, şi un bărbat din Galileea, care colecţiona romane poliţiste.

— Achimwene? *Shalom!*

Achimwene se îndreptă în scaun. Stătuse de jumătate de oră la birou, dactilografiind pe mândria şi fericirea lui – o maşină de scris ebraică autentică. În momentele de tihnă, relaxarea şi evadarea lui era statul la birou şi născocirea, folosind cuvintele acelor vechi şi dispăruţi scriitori de literatură de consum, de naraţiuni la fel de incitante despre isprăvi cutezătoare, salvări şi evadări.

— Shalom, Gideon! răspunse el şi oftă neauzit.

Bărbatul care stătuse în prag intră acum în cameră. Era gârbovit şi avea păr lung, alb, ochi scânteietori; într-o mână ţinea ca pe o ofrandă o sticlă de arak ieftin.

— Ai pahare?

— Sigur că da…

Achimwene luă două pahare, nu foarte curate, şi le puse pe birou. Bărbatul, Gideon, arătă din bărbie spre maşina de scris.

— Iar scrii? întrebă el.

— Ştii doar.

Ebraica era limba lui natală. Cei din neamul Jones fuseseră cândva imigranţi din Nigeria. Unii spuneau că veniseră cu vize de muncă, după care rămăseseră aici. Alţii afirmau că erau refugiaţi dintr-un război civil de mult uitat, care trecuseră graniţa ilegal din Egipt şi rămăseseră aici. Una sau alta, neamul Jones, ca şi neamul Chong, trăia de generaţii în Staţia Centrală.

Gideon desfăcu sticla şi turnă în ambele pahare.

— Apă? întrebă Achimwene.

Gideon clătină din cap. Achimwene oftă iarăşi şi Gideon ridică paharul cu lichid limpede.

— *L'chaim!* spuse el.

Ciocniră. Achimwene bău şi arakul îi arse gâtul, iar aroma de anason îi gâdilă nările. Îl făcu să se gândească la shebeenul surorii sale.

— Aşadar, ce noutăţi ai, Gideon?

Se hotărî, brusc şi cu o claritate dureroasă, să nu-şi împartă noua pradă cu Gideon. Va păstra cărţile pentru sine, un secret privat, pentru încă puţină vreme. Mai târziu, poate, avea să vândă una sau două. Pentru moment, erau ale lui şi numai ale lui.

Pălăvrăgiră, trecându-şi timpul o oră sau două. Doi bărbaţi îmbătrâniţi înainte de vreme, într-o firidă întunecoasă, sorbind arak şi amintindu-şi de cărţi găsite şi pierdute, de chilipiruri câştigate şi pierdute. În cele din urmă Gideon plecă, după ce cumpărase un western minor, aflat în „stare bună”, aşa cum era definit în cercurile lor – adică desfăcându-se bucăţi. Achimwene oftă uşurat, simţindu-se ameţit de arak, şi reveni la maşina de scris. Bătu, cu titlu de încercare, un *heh,* apoi un *nun.* Începu să scrie.

F.

Fata.

Fata avea necazuri.

O mulţime o înconjura. Feţele lor surescitate se contorsionau în lumina făcliilor pe care le purtau. Ţineau în mâini pietre şi cuţite. Strigau un cuvânt, un nume, ca un

blestem. Fata îi privi şi chipul ei cu trăsături delicate păru îngrozit.

— Nu mă salvează cineva? strigă ea. Un erou, un…

Achimwene se încruntă iritat, deoarece de afară se auzea gălăgie, iar zgomotele îi tulburau concentrarea. Ascultă atent, dar hărmălaia spori, aşa că, suspinând iritat, se ridică şi se duse la uşă.

Poate că aşa se schimbă vieţile. O decizie de moment, azvârlirea unei monede. El ar fi putut să se întoarcă la birou, să-şi termine fraza, ori să aleagă să facă ordine pe rafturi sau să pună de cafea. În schimb, alese să deschidă uşa.

Ogko spusese cândva că uşile sunt lucruri periculoase. Nu ştii niciodată ce vei găsi înapoia lor.

Achimwene deschise uşa şi păşi afară.

F.

Fata.

Fata avea necazuri.

Asta văzu Achimwene, deşi pentru moment *motivul* îi scăpa.

Iată ce văzu el:

Mulţimea era alcătuită din oameni pe care Achimwene îi cunoştea. Vecini, veri, cunoştinţe. I se păru că-l zăreşte pe tânărul Yan şi pe logodnicul său, Youssou (văr de-al doilea cu Achimwene), zarzavagiul de după colţ, nişte locuitori din adaptoplante pe care-i cunoştea din vedere, nu şi după nume, şi alţii. Erau pur şi simplu oameni. Erau din Staţia Centrală.

Nu şi fata.

Achimwene n-o mai văzuse până atunci. Era slăbuţă. Mergea cu un ţopăit ciudat, de parcă n-ar fi fost obişnuită cu gravitaţia. Faţa îi era îngustă, ba chiar delicată. Părul îi fusese coafat în stilul altei lumi, împletit în codiţe care se mişcau încet, foarte lent, deasupra capului ei şi în mintea lui Achimwene apăru un nume străvechi.

Meduza.

Ochii panicaţi ai fetei se rotiră, privind. Pentru o clipă îi întâlniră pe ai lui. Totuşi privirea lor nu-l împietri (aşa cum se spunea despre Meduza).

Ea se întoarse.

Mulţimea o înconjura într-un semicerc. Ea stătea cu spatele la Achimwene. Mulţimea – cuvântul *gloată* fulgeră neliniştitor prin mintea lui Achimwene – era surescitată, agitată. Unii ţineau pietre în mâini, dar păreau şovăitori, de parcă n-ar fi fost siguri de ce, sau ce ar fi trebuit să facă cu ele. Erau animaţi de un soi de energie hâdă. Iar acum Achimwene putea să şi audă un cuvânt care era răcnit, un nume, care se ridica şi cobora în intonaţii diferite, în timp ce fata se rotea întruna, căutând neajutorată scăparea.

— *Shambleau!*

Cuvântul acela trimise un fior pe şira spinării lui Achimwene (o senzaţie despre care citise frecvent în literatura de consum, dar pe care o încercase el însuşi rareori sau poate chiar niciodată). Deştepta imagini vagi, ameninţătoare, peisaje marţiene dezolante, kibuţuri izolate în tundra marţiană, apusuri roşii de culoarea sângelui.

— Strigoi!

Şi iată-l, acesta fusese, celălalt cuvânt, cel care evoca, parcă din senin, imagini de munţi ameninţători, castele întunecate, umbre de forma liliecilor purtate de vânt pe fundalul unui soare roşu ca sângele, care apunea…

— *Shambleau!*

— Înapoi! Înapoi de unde-ai venit!

— Lăsaţi-o-n pace!

Strigătul străpunse noaptea. Gloata undui, derutată. Vocea retezase ca lama unui bisturiu şi fata, surprinsă, se întoarse într-o parte şi în alta, căutându-l pe cel care vorbise.

Cine a spus asta?

Cine a cutezat să sfideze furia gloatei?

Simţind cum realitatea se despică în două, Achimwene, aproape cuprins de un *frisson* uşor, un fior delicios de recunoaştere, îşi dădu seama că tocmai el rostise cuvintele acelea.

Şi într-adevăr avansase din pragul uşii sale, o siluetă mică şi gârbovită, care înfrunta gloata de rude şi cunoştinţe şi, poate, chiar câţiva prieteni.

— Lăsaţi-o-n pace! repetă el, savurând cuvintele şi, de data aceasta, poate pentru prima dată în viaţa sa, oamenii îi dădură ascultare.

Se pogorî liniştea. Prinsă între torţionarii ei şi bărbatul misterios, fata păru nesigură.

— A, este Achimwene! spuse cineva, iar altcineva izbucni brusc, crud, în hohote de râs, spărgând tăcerea.

— Ea este *shambleau,* rosti cineva şi primul vorbitor (Achimwene nu-şi putea da seama cine era) zise:

— Păi, *lui* nu-i poate face niciun rău.

Hohotul crud răsună din nou şi apoi, parcă printr-un acord nerostit sau ordin, mulţimea începu să se împrăştie fără grabă.

Achimwene descoperi că inima îi bătea mai repede, că palmele îi asudau, că ochii îi erau cuprinşi pe neaşteptate de mâncărimi. Îi venea să strănute. Fata pluti, lent, spre el. Erau de aceeaşi înălţime. Ea îl privi în ochi. Ochii ei erau violeţi. Se uitară unul la celălalt, pe când restul gloatei se destrămă. În scurt timp rămaseră singuri, pe strada tăcută, cu spatele lui Achimwene spre uşa prăvăliei sale.

Ea îl privi întrebător; buzele i se mişcară fără sunet, ochii i se mişcară în sus şi în jos, scanându-l. Părea derutată, apoi şocată. Făcu un pas îndărăt.

— Nu, zise el, stai!

— Tu nu eşti… tu nu eşti…

Achimwene înţelese că ea încercase să comunice cu el. Tăcerea lui o nedumerise. Chiar mai probabil, o respinsese. El era un schilod.

— Nu am nod, zise Achimwene.

— Cum… este posibil aşa ceva?

El râse, deşi fără urmă de veselie.

— Aici, pe Pământ, nu-i chiar atât de neobişnuit.

— Tu ştii că eu nu sunt… începu ea.

Se opri, şovăind, şi Achimwene termină în locul ei:

— …de aici? Am ghicit. Eşti de pe Marte?

Un surâs strâmbă buzele fetei, doar pentru o secundă.
— Din asteroizi.
— Cum e-n spaţiu?
Incitarea îl anima pe Achimwene.
Ea înălţă din umeri.
— *Olsem difren,* răspunse în pidgin-asteroidiană.
La fel, dar diferit.
Se priviră unul pe celălalt, doi străini, ochii ei crescuţi în cuve şi ochii lui naturali.
— Eu mă numesc Achimwene, rosti bărbatul.
— Aha!
— Pe tine cum te cheamă?
Acelaşi semisurâs îi strâmbă buzele. Achimwene îşi putea da seama că o deruta. Era dezgustată de el. Ceva dinlăuntrul lui flutură scurt, ca o pasăre care moare într-o colivie din cauza lipsei de oxigen.
— Carmel, rosti ea încet. Pe mine mă cheamă Carmel.
El încuviinţă din cap. Pasărea era liberă, îşi fâlfâia aripile înlăuntrul lui.
— Vrei să intri? o întrebă.
Făcu un gest spre prăvălia sa. Uşa rămăsese pe jumătate deschisă.
Decizii care despică universuri cuantice… ea îşi muşcă buza. Nu curse nicio picătură de sânge. El îi văzu atunci caninii. Lungi şi ascuţiţi. Tulburarea îl cuprinse din nou. Să fi existat adevăr în poveştile vechi? Un *shambleau?* Aici?
— O ceaşcă de ceai? o întrebă cu disperare.
Ea încuviinţă neatentă şi Achimwene înţelese că încerca în continuare să-i vorbească. Nu putea pricepe de ce bărbatul nu-i răspundea.
— Nu am nod, repetă el. Ridică din umeri. Este…
— Da, zise ea.
— Da?
— Da, aş vrea să intru. Pentru… ceai.
Făcu un pas mai aproape de el. Bărbatul nu-i putea citi expresia ochilor.
— Mulţumesc, zise Carmel cu glasul ei slab, cu accentul acela ciudat. Pentru… ştii tu.

— Da. El zâmbi larg şi se simţi brusc cutezător, aproape invincibil. Pentru puţin.

— Nu… n-a fost puţin.

Mâna ei îi atinse umărul, ca o mângâiere uşoară. Apoi trecu pe lângă Achimwene şi dispăru prin uşa pe jumătate deschisă.

●

Rafturile dinăuntru erau aranjate după genuri.

Idile.

Mistere.

Poliţiste.

Aventuri.

Şi aşa mai departe.

●

Viaţa nu era însă ca sistemul acela explicit de clasificare, ajunsese Achimwene să înţeleagă. Viaţa însemna intrigi abandonate când acţiunea ajunsese abia la jumătate, eroi care mureau la mijlocul încercărilor lor, iubiri recompensate şi nerecompensate, unele destrămându-se inexplicabil, altele arzând scurt şi strălucitor. Exista povestea unui bărbat care se îndrăgostise de un vampir[2]…

●

Carmel era fascinată de el, dar în acelaşi timp tot mai distantă. Nu-l înţelegea. Bărbatul nu avea niciun gust, nimic în care să-şi fi putut înfige dinţii. Ea era o prădătoare, avea nevoie de *hrană,* însă Achimwene nu i-o putea asigura.

Când intrase prima dată în prăvălia lui, îşi trecuse degetele peste cotoarele cărţilor străvechi, fascinată, sfioasă.

— Noi aveam cărţi, pe asteroid, recunoscuse, aparent ruşinată de confesiunea unei istorii împărtăşite. Pe Nungai Merurun, aveam o bibliotecă de cărţi fizice, aduse de o navă, cândva, pentru care un străunchi făcuse troc cu ceva…

---

[2] „Shambleau” (1933) este cea mai faimoasă povestire a scriitoarei americane de science fiction şi fantasy C.L. Moore (1911-1987) (n.tr.).

Iar Achimwene visase să zboare prin spaţiu, să viziteze acel Ng. Merurun, să descopere o comoară nepreţuită ascunsă acolo.

Îi oferise, jalnic, ceai. Îl fierbea pe plita primusului micuţ, într-o oliţă ciobită, cu frunze proaspete de mentă în apă. Amestecase zahăr în pahare. Ea privise ceaiul neînţelegătoare, concentrându-se. Abia ulterior el înţelese că ea încercase să comunice din nou.

Carmel se încruntă şi clătină din cap. Bărbatul îşi dădu seama că ea tremura uşor.

— Te rog, îi spuse. Bea!

— Nu, zise ea. Tu nu eşti.

Apoi renunţă.

Achimwene se întrebase adesea cum era Conversaţia. Ştia că, pe oriunde ar fi trecut, aproape tot ce vedea sau atingea avea noduri. Şi oamenii, desigur, dar şi plantele, roboţii, aparatura electrocasnică, pereţii, panourile solare – aproape totul şi toate erau conectate într-o reţea socială de Lume Mică aristocrată, aflată în permanentă extindere şi care creştea organic, peste Staţia Centrală, peste Tel Aviv şi Jaffa, peste entitatea întreţesută care era Palestina/Israel, peste ţinutul numit Orientul Mijlociu, peste Pământ, peste spaţiul transsolar şi mai departe, unde păianjenii solitari îşi cântau unii altora, în timp ce construiau mai multe noduri şi nuclee, extinzând mai departe şi tot mai departe reţeaua lor complexă. El ştia că un om era înconjurat, în fiecare moment al vieţii, de zumzetul constant al altor oameni, al altor minţi, o conversaţie nesfârşită ce se derula în chipuri pe care Achimwene nu le putea concepe. Propria lui viaţă era tăcută. El era un nod format dintr-o singură persoană. Mişcă buzele. Vocea se auzi. Asta era tot. Achimwene zise:

— Eşti un strigoi.

— Da. Buzele ei se strâmbară în semisurâsul acela specific. Sunt un monstru.

— Nu mai spune asta.

Inima lui bătea repede.

— Eşti frumoasă! îi spuse.

Surâsul ei dispăru. Se apropie de el, dând uitării ceaiul. Se aplecă spre el. Îşi lipi buzele de pielea lui, de gâtul lui, şi Achimwene îi simţi răsuflarea, atingerea uşoară a buzelor pe pielea lui încinsă. O durere bruscă îl străpunse. Carmel îşi lipise buzele deasupra rănii şi dinţii ei îi străpunseră pielea. Bărbatul suspină.

— Nimic! zise ea. Se îndepărtă brusc. Este de parcă… nu ştiu!

Tremura şi Achimwene pricepu că era speriată. Îşi atinse rana de pe gât. Nu simţise nimic.

— Întotdeauna, ca să cumpăr dragoste, ca să cumpăr supunere, ca să cumpăr adorare, trebuie să mă hrănesc. Îi golesc de datele lor preţioase, le sug sângele pentru ele, şi-i plătesc cu dopamină, cu extaz. Însă tu nu ai stocare, nu ai difuzare, nu ai firewall… *acolo nu există nimic.* Eşti ca un simulacru. Cuvântul îi plăcea şi-l repetă încetişor: Un *simulacru.* Ai aspect de om, dar în spatele ochilor tăi nu există nimic. Tu nu difuzezi.

— Ridicol! spuse Achimwene şi furia îl năpădi pe neaşteptate. Eu vorbesc. Mă poţi auzi. Eu am o minte. Îmi pot exprima…

Însă ea continua să clatine din cap şi să tremure.

— Mi-e foame, rosti Carmel în cele din urmă. Trebuie să mă hrănesc.

— De unde vii? o întrebă o dată, pe când stăteau întinşi pe patul lui îngust, cu fereastra deschisă şi transpiraţi din cauza căldurii, iar ea îi povesti despre Ng. Mererun, asteroidul micuţ unde crescuse, şi cum fugise de acolo.

— Şi de ce ai venit aici? zise el şi-i simţi, aproape înainte să-şi fi terminat cuvintele, stânjeneala, ezitarea de a răspunde.

Îl cuprinse gelozia, dar nu putu spune motivul.

Sora lui veni să-l viziteze. Intră în librărie, pe când el stătea la birou şi dactilografia. Scria tot mai puţin acum; noua lui viaţă i se părea un soi de roman.

— Achimwene! rosti ea.

Bărbatul ridică fruntea.

— Bună, Miriam! zise el greoi.
Nu se înţelegeau prea bine între ei.
— Fata Carmel este cu tine?
— Am lăsat-o să stea, zise el cu grijă.
— Achimwene, eşti un idiot!
Era însoţit de băiatul ei.
— Salut, Kranki! zise Achimwene.
— *Anggkel,* spuse băiatul – *unchi* în pidgin. *Yu olsem wanem?*
— *I gud,* zise Achimwene.
Ce mai faci? Sunt bine.
— *Fren blong mi Ismail I stap aotside,* spuse Kranki. *I stret hemi kam insaed?*
Prietenul meu Ismail este afară. Pot să-i spun să intre?
— *Istre,* zise Achimwene.
Miriam clipi.
— Ismail, spuse ea, de unde ai sosit?
Kranki se întorsese şi părea că se joacă cu un prieten invizibil.
— Nu-i nimeni acolo, rosti Achimwene îngrijorat.
— Ba da, se răsti sora lui, cum să nu fie? E Ismail, băiatul din Jaffa.
Achimwene clătină din cap.
— Achimwene, urmă ea, tu ştii de ce a venit fata aia aici?
— Nu.
— A venit după Boris.
— Boris, repetă el. Adică… Boris al tău?
— Da, Boris al meu.
— Îl ştia?
— Da, se cunoscuseră pe Marte. În Tong Yun City.
— Am înţeles.
— N-ai înţeles nimic, Achi. Eşti orb ca un vierme.
Cuvinte vechi, care încă mai aveau puterea să-l rănească. Cumva ei nu fuseseră niciodată apropiaţi.
— Ce vrei, Miriam? întrebă el.
Chipul femeii se înmuie.
— Nu vreau… nu vreau ca ea să-ţi facă rău.

— Sunt adult, pot avea grijă şi singur de mine.

— Achi, n-ai putut avea grijă de tine niciodată!

S-ar fi putut ca aceea să fi fost afecţiune în glasul ei? Sunase a frustrare.

— Ea este aici? întrebă Miriam.

— Kranki, spuse Achimwene, cu cine te joci tu?

— Cu Ismail, răspunse Kranki oprindu-se dintr-o poveste pe care o spunea cuiva pe care numai el îl putea vedea.

— Dar nu-i aici.

— Ba da. E chiar aici.

Achimwene deschise gura larg, înţelegând.

— Este virtual?

— Cred că da, ridică băiatul din umeri.

În mod clar nu se simţea în largul lui cu întrebarea aceea sau n-o înţelegea. Achimwene nu mai insistă.

— Achi, zise sora lui, mie-mi place fata.

Cuvintele acelea îl surprinseră.

— O cunoşti?

— Este bolnavă. Are nevoie de ajutor.

— Păi, *o ajut!* Încerc s-o ajut!

Sora lui se mulţumi să clatine din cap.

— Pleacă, Miriam, spuse el simţindu-se brusc obosit, deprimat.

— Este aici? întrebă sora lui.

— Se odihneşte.

Deasupra prăvăliei lui exista un apartament micuţ, la care se ajungea pe o scară îngustă, în spirală. Nu era mare lucru, dar însemna căminul.

— Carmel? strigă sora lui. Carmel?

De deasupra se auziră zgomote, ca şi cum cineva s-ar fi mişcat. Apoi tăcere. Achimwene îşi privi sora, care stătea impasibilă. Îşi dădu seama că ea vorbea, în felul în care o făceau alţi oameni, cu Carmel. Comunicau într-un mod interzis pentru el. După aceea se auziră din nou zgomote normale, paşi pe trepte, şi Carmel intră în cameră.

— Bună! rosti ea stângace.

Înaintă şi se apropie de Achimwene, apoi îl prinse de mână. Atingerea degetelor ei mici şi reci îl făcu să tresară

în mod plăcut, iar plăcerea i se răspândi prin corp, precum căldura prin corp. Nu mai spuseră nimic. Acţiunea fizică era în sine o declaraţie.

Miriam aprobă din cap.

Apoi Kranki îi surprinse pe toţi.

●

Carmel petrecuse noaptea anterioară hrănindu-se. În Staţia Centrală existau victime doritoare. Simţeau plăcere când te hrăneai din ele…

Achimwene îşi spusese că nu-i păsa. Când Carmel revenise, se mişca letargic şi el ştiuse că era îmbătată de accesarea atâtor date. O dată ea încercase să-i descrie totul, însă bărbatul nu prea înţelesese.

Stătuse întins pe patul îngust lângă ea şi privise luna de afară şi felinarele plutitoare cu inteligenţa lor rudimentară. Ţinuse braţul în jurul lui Carmel, care dormea, şi nu se simţise niciodată mai fericit.

●

Kranki se răsuci şi o privi pe Carmel. Şopti ceva în aer; Achimwene bănui că spre locul unde era Ismail. Chicoti, probabil înaintea răspunsului, şi se întoarse la Carmel.

— Eşti un *vampir?* întrebă el.

— Kranki!

Lui Achimwene îi veni să râdă, văzând privirea oripilată de pe faţa lui Miriam.

— Nu-i nimic, spuse Carmel în pidgin.

Istret nomo.

Îl privea însă cu atenţie pe băiat.

— Cine-i prietenul tău? continuă ea încetişor.

— Ismail. Locuieşte în Jaffa, pe colină.

— Şi ce este el? zise Carmel. Ce eşti tu?

Băiatul nu păru să înţeleagă întrebarea.

— El este el, eu sunt eu. Noi suntem…

Ezită.

— Nakaimas… şopti Carmel.

Sunetul vocii ei îl înfioră pe Achimwene. Pe şira spinării îi coborî acelaşi fior de gheaţă despre care citise în cărţile vechi, de pildă, când Ringo Pistolarul se întâlnea cu o

oroare ieşită din mormânt prin preriile pustii.

El cunoştea cuvântul, deşi nu înţelesese niciodată felul cum îl foloseau oamenii. Crezuse că însemna transcenderea, cumva imposibilă, a Conversaţiei.

— Kranki…

Tonul de avertisment din vocea lui Miriam nu putea fi confundat, însă nici Kranki, nici Carmel n-o băgară în seamă.

— Ţi-aş putea arăta, spuse băiatul.

Ochii lui albaştri, limpezi, păreau curioşi, nevinovaţi. Făcu un pas înainte şi se opri în faţa lui Carmel, întinzând mâna spre ea, încrezător. Ea şovăi o clipă. După aceea îi prinse mâna micuţă şi fierbinte.

Prerogativa tuturor bărbaţilor şi femeilor este, poate, de a-şi imagina şi astfel de a sili o *formă,* un *înţeles* în naraţiunea necontrolată şi şerpuită a vieţilor lor, prin alegerea unui gen. O prinţesă este salvată de un prinţ, un vampir urmăreşte o victimă în întuneric, un discipol devine maestrul. Un cerc este încheiat. Şi aşa mai departe.

În dimineaţa următoare, povestea lui Achimwene s-a schimbat pentru el. Poate că fusese un fel de Idilă. Dar acum deveni un Mister.

Poate că ei aleseră, prin acord tacit, ca modalitate de a se lega reciproc, realizarea şi funcţionarea acelei relaţii curioase, acelei cuplări a doi inşi neadaptaţi. Sau poate că, la urma urmelor, fuseseră motivaţi de curiozitate, motivul primordial, cel mai omenesc şi în acelaşi timp cel mai suspect, cel care-l dusese pe Adam spre Pomul Vieţii, în zorii Poveştii.

În dimineaţa următoare, Carmel coborî scara. Achimwene dormise în noaptea aceea în prăvălie, ghemuit sub o pătură subţire pe o saltea pe care o ţinea lângă perete şi care era de obicei ticsită cu cărţi. Împinse în lături, cărţile formau un zid neregulat în jurul lui când dormea, o firidă în interiorul unei firide.

Carmel coborî. Părul i se mişca leneş în jurul capului. Purta o rochiţă din bumbac subţire; bărbatul putea să vadă

cât de subţire era.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat ieri, rosti Achimwene.

Carmel ridică din umeri.

— Avem cafea?

— Ştii unde o ţin.

El se ridică în capul oaselor, simţindu-se ruşinat şi furios. Îşi acoperi picioarele cu pătura. Carmel se duse la primus, umplu oala cu apă de la robinet şi puse câteva linguri de cafea. O aşează pe foc.

— Băiatul este… un fel de strigoi, zise ea. Poate… Da… Nu… Nu ştiu.

— Ce a făcut el?

— Mi-a dat ceva şi a luat ceva. A luat o amintire. A mea sau a altcuiva. Nu mai există.

— Şi ce ţi-a dat?

— Cunoaştere. Cunoaşterea existenţei lui.

— Nakaimas.

— Da, zise ea râzând, un sunet amar precum cafeaua. Magie neagră. Ca mine, totuşi, altfel decât mine.

— Tu ai fost o armă, zise Achimwene.

Ea se răsuci brusc. Pe masă erau două ceşti. Sticlă pe lemn lăcuit.

— Poftim?

— Am citit despre asta.

— Mereu *cărţile* tale…

Din tonul ei, bărbatul nu-şi putu da seama ce simţea.

— În Conversaţia ta, rosti el, există tăceri. Găuri…

Nu-şi putea imagina exact asta, deoarece pentru el nu exista decât o unică tăcere. De aceea adăugă:

— Cărţile au răspunsuri.

Ea turnă cafea, amestecă zahăr în ceşti. Se apropie şi se aşeză lângă el, apăsându-l cu şoldul. Îi întinse o ceaşcă.

— Povesteşte-mi! îl îndemnă.

Achimwene sorbi din ceaşcă. Cafeaua îi fripse limba. Era dulce. Începu să vorbească repede.

— Am citit despre starea asta. Strigoi. *Shambleau.* Există referinţe din era virusului Shangri-La, relatări ale contemporanilor. Laboratoarele Kunming lucrau la arme

genetice, dar războiul s-a terminat înainte ca tulpina să poată fi utilizată – aşa că au vândut-o extraplanetar şi s-a răspândit. N-a funcţionat niciodată aşa cum ar fi trebuit. Există aluzii – ar trebui să accesez o bibliotecă mai mare. Sunt doar zvonuri. Note de subsol criptice.

— Şi ce spun ele?

— Sugerează un scop mai profund. Sau că strigoii n-ar fi decât un efect secundar al unui scop secret…

Poate că ei doreau să creadă. Orice om are nevoie de un mister.

Carmel se foi lângă bărbat. Se întoarse cu faţa spre el. Zâmbi. Era poate prima dată că-i zâmbea cu adevărat. Dinţii îi erau lungi, şi ascuţiţi.

— Am putea afla, zise ea.

— Împreună, rosti el.

Bău din cafea ca să-şi camufleze surescitarea. Ştia însă că ea îşi dăduse seama.

— Am putea fi detectivi.

— Ca Judecătorul Dee, spuse el.

— Cine?

— Un detectiv.

— Cărţi cu detectivi, zise ea dispreţuitor.

— Ca Bill Glimmung, atunci, spuse el.

Faţa lui Carmel se lumină. Pentru o clipă păru foarte tânără.

— Îmi plac poveştile alea, spuse ea.

Până şi Achimwene văzuse episoade cu Glimmung. Fuseseră realizate bidimensional, tridimensional, cu imersiune completă, ca naraţiuni olfactive, ca tapiserii tactile – genul fusese botezat Marţienii Duri, iar Studiourile Phobos realizaseră sute de-a lungul deceniilor, dacă nu chiar al secolelor. Elvis Mandela devenise celebru prin personajul lui.

— Ca Bill Glimmung, atunci, rosti ea solemn şi amândoi izbucniră în râs.

— Ca Glimmung.

Şi în felul acela amanţii deveniră, prin acord complice, detectivi.

— A mai fost ceva, spuse Carmel.
— Ce? întrebă Achimwene.
Mergeau împreună spre Staţia Centrală. Carmel zise:
— Când am venit… Când am coborât…
Clătină din cap şi o codiţă solitară îi şerpui în jurul gurii, aşa că suflă ca s-o alunge.
— Când am sosit pe Pământ…
Cuvintele acelea puţine treziră în Achimwene un dor fără nume. Implicau foarte multe, sugerau foarte multe pentru cineva care nu-şi părăsise niciodată aşezarea natală. Carmel urmă:
— Înainte de a veni, am cumpărat o identitate nouă din Tong Yun. Cea mai bună posibil. De la un Ghioc…
Îl privi, pentru a vedea dacă înţelesese. El înţelesese. Ghiocul era un om instalat şi sudat într-un modul-exoschelet permanent. Era doar parţial om şi, prin extensie, devenise parţial digital. Din unele puncte de vedere era destul de asemănător cu eunucii de pe vechiul Pământ.
— Înţeleg… zise Achimwene, dar tonul vocii îi era întrebător.
— A funcţionat, continuă Carmel. Când am ajuns la securitatea Staţiei Centrale, am fost lăsată să trec fără probleme. Digitalii nu mi-au observat adevărata… natură. Identitatea falsă a fost acceptată.
— Şi?
Ea oftă şi o codiţă rătăcitoare gâdilă gâtul bărbatului, trimiţând prin el un val de căldură.
— Şi… ţi se pare *probabil* aşa ceva? întrebă ea.
Se opri din mers, după care, când Achimwene se opri şi el, porni mai departe. – Un felinar plutitor se legănă lângă ei câteva clipe, apoi, parcă simţind atmosfera tensionată, se îndepărtă, lăsându-i în penumbre.
— Pe Pământ nu există strigoi, spuse Carmel.
— Cum putem fi siguri de asta?
— Este una dintre chestiile alea pe care le ştiu toţi.
Achimwene ridică din umeri.

— Cu toate acestea, *tu* eşti aici.

Carmel clătină dintr-un deget, aproape înfigându-i-l în faţă.

— Şi cât de probabil este asta? ţipă ea, surprinzându-l. Eu cred c-a funcţionat, fiindcă eu *am dorit* să cred asta. Dar ei o ştiu cu siguranţă! Achi, eu nu sunt om! Corpul meu este plin de filamente nodale, exabyţi de date şi protocoale ostile! Vrei să-mi zici că ei *n-au ştiut?*

Achimwene clătină din cap. Întinse mâna către Carmel, dar ea se trase înapoi.

— Ce vrei să spui? întrebă bărbatul.

— Vreau să spun că m-au lăsat în mod deliberat să trec, răspunse ea sec.

— De ce? De ce ar face una ca asta?

— Nu ştiu.

Achimwene îşi muşcă uşor buza. Intuiţia făcu un salt în mintea lui, neuronii cântară altor neuroni.

— Ai ajuns la concluzia asta, zise el, din cauza copiilor ălora.

Carmel se opri din mers. El văzu cât de palid îi era chipul, cât de delicat.

— Da, rosti ea.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Atunci ar trebui să-ntrebi un digital. Ar trebui să-ntrebi un Alter.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Şi de ce crezi că ei ar sta de vorbă cu mine?

Bărbatul nu avea un răspuns.

— Putem continua aşa cum am convenit, rosti el jalnic. Ne vom căpăta răspunsurile. Mai devreme sau mai târziu, vom pune lucrurile cap la cap.

— Cum? zise Carmel.

O trase spre el. Ea nu se împotrivi. Cuvintele dintr-o carte străveche suiră prin mintea lui Achimwene, iar odată cu ele întreaga scenă.

— O să-i dăm noi de cap.

Aşa se făcu că, într-o zi pârjolitor de încinsă, Achimwene

şi strigoiul Carmel plecară pe jos din Staţia Centrală, iar la scurt timp după aceea traversară bariera invizibilă ce separa cartierul vechi de adevăratul oraş Tel Aviv. Achimwene mergea încet; dintre buze îi atârna o ţigară electronică, altă preţiozitate de epocă, iar pălăria de fetru pe care o purta îl ferea de soare, deşi sudoarea o năclăise pe dinăuntru. Alături, Carmel părea neafectată de căldură, într-o rochie albastră, uşoară. Ajunseră la strada Allenby şi merseră pe ea spre Piaţa Carmel.

— La fel ca numele meu, zise ea pe un ton surprins.

— Este un nume vechi, răspunse Achimwene, dar atenţia îi era îndreptată altundeva.

— Unde mergem?

Bărbatul zâmbi şi dinţii îi sclipiră albi în jurul învelişului metalic al ţigării.

— Orice detectiv, îi zise, are nevoie de un informator.

Allenby era o stradă lungă şi murdară, cu magazine întunecoase ce vindeau imitaţii de produse ce păreau foarte uzate. Carmel se opri pentru câteva clipe în faţa vitrinei unei prăvălii pentru iluzionişti. Achimwene se târgui cu un vânzător de sucuri de fructe şi reveni cu două pahare de suc de portocale proaspăt şi-i întinse unul ei. Trecură pe lângă o brutărie, unde pateuri cu cremă le cerşeau atenţia. Trecură pe lângă un nod al Bisericii Robotului, unde un predicator ruginit încercă să-i captiveze cu un aer trist, distrat. Trecură pe lângă tarabe de şaorma, unde se simţeau pregnant arome de mirodenii şi seu de oaie. Trecură pe lângă o maşină-măturătoare de drumuri, care ciripi plăcut spre ei, apoi pe lângă un centru de recrutare pentru Mişcarea Kibuţurilor Marţiene. Trecură pe lângă un grup de evrei ortodocşi complet înveşmântaţi în negru; la fel ca Achimwene, erau lipsiţi de noduri.

Carmel privea în toate părţile, adulmecând aerul, privind, *hrănindu-se* – Achimwene ştia asta –, cu *feeduri* pure, nemodificate. Era ceva ce el nu putea percepe, nu putea cunoaşte, totuşi ştia că existau, invizibile, însă

mereu prezente. Ca Dumnezeu. Versurile unei poezii de Mahmoud Darwish îi apărură în minte. Ceva despre o ţară unde-i vedeai doar pe cei invizibili.

— Ia uite, zâmbi Carmel, o librărie!

Aşa era. Se apropiau de piaţă acum şi aglomeraţia se înteţea pe stradă, iar autobuzele solare se târau în lungul drumului Allenby ca nişte insecte, cu aripile întinse sus, transportând pasageri, şi mirosul de legume proaspete, ardei şi roşii şi aroma dulce şi intensă de portocale umpleau văzduhul. Librăria era de fapt o curte, sub cerul liber, cu cărţile aşezate sub copertine şi în teancuri ici-colo, în munţi neregulaţi – era genul de prăvălie care nu avea preţuri şi unde trebuia să întrebi întotdeauna cât costa un obiect, iar răspunsul depindea de proprietar şi de dispoziţia lui, ca şi de vreme şi de alinierea planetelor sau dacă erai sau nu agreat de el.

Proprietarul respectiv stătea într-adevăr la umbra rafturilor metalice lungi ce acopereau un perete. Fuma un trabuc şi aroma sa pătrunzătoare umplu aerul şi o făcu pe Carmel să strănute. Bărbatul ridică fruntea şi-i văzu.

— Achimwene! rosti el deloc surprins. Apoi miji ochii şi continuă pe ton mai scăzut: Am auzit că recent ai făcut rost de un lot frumuşel.

— Zvonurile circulă, zise Achimwene mulţumit de sine.

Între timp Carmel se plimba fără vreun scop anume prin curte, ridica reviste şi cărţi cu aspect fragil, le punea la loc, apoi lua altele. Achimwene zări dintr-o privire ediţii timpurii de Yehuda Amichai, o primă ediţie Yoav Avni, câteva cărţi broşate şi uzate cu Ringo pe care el le avea deja şi o colecţie samizdat Lior Tirosh.

— Shimshon, zise el, ce ştii despre vampiri?

— Vampiri? repetă Shimshon şi trase gânditor din trabuc. În tradiţia literară? Există *Neshikat Ha'mavet Shel Dracula* – „Sărutul ucigaş al lui Dracula” – de Dan Shocker, în seria Horror din 1972, sau *Laila Adom* – „Noaptea roşie” – de Gal Amir, posibil primul roman ebraic cu vampiri, sau *Dam Kachol* – „Sânge albastru” – de Vered Tochterman din aceeaşi perioadă. Nu crezusem că era domeniul tău, rânji

Shimshon, dar aş fi încântat să-ţi vând un exemplar. Cred că am pe undeva unul cu autograful lui Tochterman. Dar costă. Sau poate nu vrei să faci vreun troc…

— Nu, rosti Achimwene aproape cu regret. În clipa de faţă nu caut literatură, ci nonficţiune.

Sprâncenele celuilalt se arcuiră şi rânjetul îi dispăru.

— *Ist mil?* rosti el nesigur. Robotniki? Codul Nosferatu?

Achimwene îl privi nesigur.

— Poftim? întrebă el.

Însă Shimshon clătină din cap.

— Eu nu mă ocup cu de-astea, zise el. *Verboten. Hagiratech.* Pleacă, Achimwene! Întoarce-te în Staţia Centrală! Prăvălia e-nchisă.

Se întoarse, aruncă trabucul şi-l călcă cu talpa.

— Şi tu, iubire! spuse el. Prăvălia se-nchide. Vrei să cumperi cartea aia? Nu? Atunci las-o jos.

Carmel se întoarse şi demnitate rănită fulgeră în ochii ei violeţi.

— Atunci, ia-o! zise ea şi îndesă în mâinile lui Shimshon un exemplar (nepreţuit, gândi Achimwene) din *Rămăşiţe de Dumnezeu,* prima – şi unica – culegere de poezii a lui Lior Tirosh.

Şuieră apoi, un sunet despre care Achimwene bănui că nu era numai în spectrul audibil, ci trecea mai adânc, în non-sunetul comunicării digitale, pentru că Shimshon păli şi rosti cu o şoaptă strangulată:

— Ieşi!

Carmel îi zâmbi, fulgerându-şi dinţii mici şi ascuţiţi.

Plecară. Traversară strada şi se opriră în faţa unei cabine de chirurgie estetică ieftină, care oferea ştergerea ridurilor sau grefare de tentacule, lângă un afiş scris de mână, care anunţa: *Sunt la masă.*

— *Verboten?* zise Achimwene. *Hagiratech?*

— Interzis, răspunse Carmel. Genul de tehnologie-sălbatică ce sfârşeşte pe Desprindere, din navele Exodului.

— Adică ceea ce eşti tu.

— Da. Am căutat şi eu, ştii doar. Dar este aşa cum ai spus. Găuri în Conversaţie. N-am învăţat nimic util?

— Nu, zise el. Apoi: Ba da.

Ea surâse.

— Ce anume?

Istorie militară, spusese Shimshon. Şi nimeni nu ştia mai bine decât el cum să clasifice ceva în genul căruia îi aparţinea. Şi… *robotniki.*

— Trebuie să găsim un fost soldat, spuse Achimwene. Surâse fără amuzament. Ar fi bine să-ţi actualizezi idişul-de-luptă.

— Salut, Ezechiel!

— Salut, Achimwene!

— Am adus… votcă. Şi piese de schimb.

Le cumpărase din Tel Aviv, de pe Allenby, pe bani frumoşi. Componentele de robotniki se găseau greu.

Ezechiel îl privi inexpresiv. Chipul lui era metal neted. Nu zâmbea niciodată. Corpul îi era în majoritate din metal. Era ruginit. Scârţâia când mergea. Ignoră ofrandele ce-i fuseseră întinse. Întoarse capul.

— Ai adus-o pe ea? întrebă el după aceea. *Aici?*

Carmel îl privea curioasă pe robotnik. Se găseau în inima vechii staţii, un peron străvechi pentru autobuze, ars, deschis acum spre cer. Achimwene ştia că peroanele continuau în subteran, că acolo îşi stabiliseră baza robotnikii – foşti soldaţi, oameni ciborgizaţi, actualmente cerşetori şi dealeri de Crucifixaţie şi obiecte furate. El însă nu putea merge acolo. Se întâlnise cu Ezechiel la suprafaţă.

— Am văzut neamul tău, rosti Carmel. Pe Marte. În Tong Yun City. Cerşind.

— Şi eu i-am văzut pe cei ca *tine,* replică robotnikul. În nisipurile Sinaiului, în război. Cerşind. Cerşindu-şi viaţa, când îi decapitam şi le băteam un ţăruş în inimă şi-i priveam cum mor.

— Iisuse Elron, Ezechiel!

Robotnikul îi ignoră exclamaţia.

— Auzisem, zise el. Că a venit unul. Aici. Un strigoi. Dar n-am crezut! Sistemele defensive ar fi trebuit să-l

detecteze. Ar fi trebuit să-l elimine.

— N-au făcut-o, spuse Achimwene.

— Da…

— Ştii de ce?

Robotnikul îl privi fix. După aceea râse scurt şi acceptă sticla de votcă.

— Crezi că *ei* au lăsat-o să treacă? Alterii?

Achimwene ridică din umeri.

— Este singurul răspuns logic.

— Şi tu vrei să afli motivul.

— Poţi spune despre mine că sunt un tip curios.

— O să spun că eşti un tip nebun, rosti robotnikul fără răutate. Şi nici măcar n-ai noduri. Ea tot mai are efect asupra ta?

— *Ea* are un nume, interveni Carmel acid.

Ezechiel o ignoră.

— Eşti un colecţionar de poveşti vechi, aşa-i, Achimwene? Acum ai venit să afli alta de la mine?

Bărbatul se mulţumi să dea din umeri. Robotnikul trase o duşcă zdravănă de votcă şi urmă:

— Deci… ce vrei să ştii?

— Povesteşte-mi despre Nosferatu, zise Achimwene.

●

— Noi n-am aflat niciodată cu certitudine de unde a venit Nosferatu, zise Ezechiel.

În carcasa abandonată a autogării vechi era linişte. Un suborbital trecu pe deasupra lor, în drum spre aterizare, iar din cartierele de adaptoplante de sus se auzeau râsete şi un chitarist.

— A fost introdus de o tabără sau alta, sau poate de ambele, pe câmpurile de luptă în a Treia Campanie din Sinai. Robotnikul tăcu. Nu sunt nici măcar sigur pentru cine luptam noi.

Bău iarăşi din votcă. Alcoolul aproape pur nu era decât combustibil pentru el.

— La început, reluă Ezechiel, nu i-am prea acordat atenţie. Patrulele din zori găseau victime. Bărbaţi, femei, robotniki. Rătăceau pe dune ori pe ţărmul Mării Roşii,

buimaci, cu minţile golite. Aveau răni mici pe gâturi, totuşi erau vii. Nu fuseseră sfârtecaţi de Jujub. Numai datele dispăruseră. Am constatat apoi că inamicul ştia unde să ne găsească. Ştia unde mergeam. Am început să ne temem de întuneric. Să nu mai ieşim niciodată singuri. Să patrulăm în echipe. Însă situaţia s-a înrăutăţit. Pentru că aceia care fuseseră muşcaţi şi pe care-i aduseserăm înapoi se schimbaseră şi deveniseră armele inamicului. Nosferatu.

Achimwene îşi simţi sudoarea de pe frunte şi se îndepărtă un pas de foc. Departe de ei, felinarele plutitoare se legănau în văzduh. Cineva strigă în depărtare şi strigătul se întrerupse brusc şi inexplicabil, iar Achimwene se întrebă dacă maşinile măturătoare aveau să găsească alt cadavru a doua zi dimineaţă, zăcând în vreo rigolă.

— Ei au avansat treptat în ierarhia noastră. Se hrăneau în secret. Robotnikii nu dorm, Achimwene. Nu aşa cum făceau oamenii care am fost noi înainte. Totuşi ne deconectăm. Închidem ochii. Iar ei ne vânau şi ne secătuiau minţile, hrănindu-se cu feedurile noastre. Ştii cum e asta? Glasul robotnikului nu spori în intensitate, dar era pătrunzător. Cândva noi am fost oameni. Armata ne-a luat de pe câmpul de luptă, răniţi, muribunzi. Ne-a grefat în corpuri noi, ne-a transformat în maşini ucigaşe strălucitoare, aproape invulnerabile. Nu mai aveam drepturi legale. Din punct de vedere tehnic şi clinic, eram morţi. Aveam puţine amintiri, sau deloc, a ceea ce fuseserăm odată. Iar pe acelea pe care le aveam totuşi le păstram cu gelozie. Erau indicii despre vechea noastră identitate. Amintirea picioarelor călcând prin ploaie. Mirosul răşinii de brad. Îmbrăţişarea unui prunc abia născut, al cărui nume nici măcar nu-l mai ştiam. Iar strigoii ne răpeau până şi memoriile acelea.

Achimwene se uită la Carmel, dar ea ţinea ochii închişi şi buzele strânse.

— În cele din urmă ne-am deşteptat, zise Ezechiel. Am început să-i vânăm. Dacă găseam o victimă, n-o aduceam înapoi. N-o aduceam vie. Îi băteam un ţăruş prin inimă, îi

tăiam capul, îi ardeam corpul. Tu ai spintecat vreodată burta unui strigoi, Achimwene? Ezechiel arătă spre Carmel. Vrei să ştii cum arată la interior?

— Nu, răspunse Achimwene, dar robotnikul, Ezechiel, îl ignoră.

— Ca un cancer, spuse el. Strigoiul este ca robotnikul, un corp omenesc devenit cyborg. Ea nu este om, Achimwene, oricât de mult ţi-ai dori să crezi asta. Mi-l amintesc pe primul pe care l-am spintecat. Filamentele dinăuntru… Se mişcau… Încă încercau să se răspândească. L-am numit „Protocolul Nosferatu”. Cine a creat virusul? Nu ştiu, noi. Ei. Laboratoarele Kunming. Cineva. Doar Sfântul Cohen ştie. Eu ştiu doar cum să-i ucid.

Achimwene se uită la Carmel. Deschisese acum ochii. Îl privea fix pe robotnik.

— Eu n-am cerut asta, zise ea. Eu nu sunt o *armă.* Nu există niciun *război!*

— A existat…

— Au existat multe chestii!

Tăcere. În cele din urmă Ezechiel se mişcă.

— Deci ce vrei? întrebă el.

Suna obosit. Sticla de votcă era aproape terminată.

— Ce ne mai poţi spune? zise Achimwene.

— Nimic, Achi. Nu-ţi mai pot spune nimic. Doar să fii atent. Robotnikul râse. Dar este prea târziu pentru asta, nu-i aşa?

Achimwene îşi aranja cărţile când Boris veni să-l viziteze. Auzi paşii înceţi şi tusea şovăitoare, şi se îndreptă, scuturându-şi palmele de praful de pe cărţile fragile, apoi se uită la bărbatul pentru care, sau după care, venise Carmel pe Pământ.

— Salut, Achi!

— Salut, Boris!

Şi-l reamintea ca pe un adolescent slăbănog, cu membre lungi. Imaginea lui actuală îl şocă. Pe gât îi creştea ceva, care părea să răsufle lin, independent de gazda sa. Chipul lui Boris era brăzdat de riduri, continua să fie slab, însă

slăbiciunea aceea avea o natură nesănătoasă.

— Am auzit că te-ai întors, spuse Achimwene.

— Din cauza tatei, zise Boris ca şi cum asta ar fi explicat totul.

— Iar noi am crezut mereu că tu ai fost cel care a evadat. Curiozitatea reală îl făcu pe Achimwene să adauge: Cum a fost în Sus-şi-afară?

— Straniu, răspunse Boris. La fel. Nu ştiu.

— Aşadar ai reluat legătura cu soră-mea.

— Da.

— I-ai mai făcut rău odată. O s-o repeţi acum?

Boris deschise gura, apoi o închise. Stătea locului, întorcându-l în timp pe Achimwene. În cele din urmă spuse:

— Din câte am auzit, Carmel stă cu tine.

— Da.

Altă tăcere inconfortabilă. Boris se uită pe rafturi şi luă o carte la întâmplare.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Ai grijă cu ea!

Boris păru surprins. Se uită la cartea micuţă cu coperte cartonate din mâinile sale.

— Este un Căpitanul Yuno, explică Achimwene mândru. *Căpitanul Yuno într-o misiune periculoasă,* al doilea dintre cele trei romane de Sagi. De acord, este cel mai puţin rar dintre toate, totuşi… de nepreţuit.

Pentru o clipă Boris păru amuzat.

— Era un puşti *taikonaut?* întrebă el.

— Sagi şi-a imaginat un sistem solar care abunda în viaţă extraterestră inteligentă, zise Achimwene înţepat. El şi-a imaginat un guvern planetar şi oamenii de pe Pământ muncind laolaltă în pace.

— I-auzi! Probabil c-a fost dezamăgit când…

— Cartea asta datează *dinaintea zborurilor spaţiale,* spuse Achimwene.

Boris fluieră încetişor.

— Deci e veche?

— Da.

— Şi valoroasă?

— Foarte.

— Cum se face că ştii toate chestiile astea?

— Citesc.

Boris aşeză cartea cu grijă pe raft.

— Ascultă, Achi… începu el.

— Nu, îl întrerupse Achimwene, tu să m-asculţi. Indiferent ce s-ar fi întâmplat între tine şi Carmel este treaba voastră. Nu voi zice că nu-mi pasă, fiindcă aş minţi, dar nu-i problema mea. O vrei înapoi?

— Poftim? făcu Boris. Nu, Achi. Nu-ncerc decât să…

— Să ce?

— Să te previn. Ştiu că nu eşti obişnuit cu…

Şovăi din nou.

Achimwene şi-l reamintea pe Boris ca fiind un ins care vorbea puţin, chiar şi în copilărie. Cuvintele nu-i veneau cu uşurinţă pe buze.

— Nu sunt obişnuit cu femeile? zise el, cu furia strânsă ghem şi încordată.

Boris nu putu să nu zâmbească.

— Trebuie să recunoşti…

— Nu sunt vreun… vreun…

— Achi, ea nu-i o femeie, ci un strigoi.

Achimwene închise ochii. Expiră încetişor. Redeschise ochii şi-l privi fix pe celălalt.

— Asta-i tot? întrebă el.

Boris îi susţinu privirea. După o clipă, păru că se dezumflă.

— Bine, zise el.

— Da.

— Cred c-o să ne mai vedem.

— Aşa cred şi eu.

— Să-i trimiţi salutările mele lui Carmel.

Achimwene încuviinţă din cap. Boris ridică din umeri, după care se întoarse şi părăsi prăvălia.

În viaţa oricărui om soseşte o vreme când îşi dă seama că poveştile sunt minciuni. Lucrurile nu se sfârşesc curat.

Naraţiunile silite pe care oamenii le aplică dezordinii haotice care înseamnă viaţă devin etichete lipsite de sens, ca pănuşile uscate de porumb ce sunt aruncate din înaltul adaptoplantelor în lunile de vară şi care acoperă străzile de dedesubt.

El se trezi în toiul nopţii şi aerul era umed; nu mai bătea briza. Fereastra era deschisă. Carmel dormea pe o parte, cu corpul micuţ şi gol pierdut printre cearşafuri. Îi privi pieptul ridicându-se şi coborând, răsuflarea egală. Buzele îi păreau mânjite de ceva ce putea fi sânge.

— Carmel? rosti el, dar încet, şi ea nu auzi.

O mângâie uşor pe spate. Pielea îi era netedă şi caldă. Se mişcă somnoros sub palma lui, murmură ceva ininteligibil, apoi rămase nemişcată din nou.

Achimwene privi pe fereastră spre luna care se înălţa deasupra Staţiei Centrale. Un mister nu mai este mister după ce a fost rezolvat. Ce importanţă avea felul cum Carmel ajunsese să fie aici, cu el, în momentul acesta? Nu faptele contau, ci sentimentele. Se uită la Lună şi se gândi la primul om care coborâse acolo, cu atâţia ani în urmă, la prima urmă de picior omenesc în praful extraterestru.

Înăuntru Carmel dormea şi el era treaz, afară câinii urlau la Lună şi, de undeva, în mintea lui Achimwene sosi imaginea unui om în costum spaţial care se întorcea spre sunet, un om care bătea step pe Lună, pe Luna prăfuită.

Se întinse din nou în pat şi o luă în braţe pe Carmel, iar ea se întoarse, încrezătoare, şi-şi găsi o poziţie mai confortabilă.

9

ARTISTUL-ZEILOR

Boris se întâlni cu Motl sub streşinile staţiei spaţiale, la ieşirea spre strada Salame.

— Salut! zise el şi-i întinse stângaci mâna.

Metalul robotnikului era cald, cu cicatrice de rugină în palmă.

— Salut, Boris! A trecut mult…

— Am auzit despre tine şi Isobel. Felicitări!

— Mulţumesc… Robotnikul nu putea zâmbi, totuşi lui Boris i se păru că glasul îi sunase fericit în mod autentic. Tot nu-mi vine să cred. Vreau să zic că ea ar…

Părea ciudat de timid. Tulburat, Boris se întrebă cât de bătrân era. Unii robotniki îşi măsurau existenţa în secole… şterpelind piese de schimb şi reparând baza organică cu nanopetice chinezeşti ieftine, aplicate cu spray-ul, reparaţii iuţi şi grosolane. Erau foşti soldaţi căliţi şi se pricepeau foarte bine să nu moară.

— Deci voi doi…? rosti el.

Motl ridică din umeri. Boris se întrebă cine fusese înainte să fi murit? Care fusese numele lui adevărat? Avusese copii? Şi-l amintea pe Motl încă din copilărie. Aceiaşi robotniki fuseseră de decenii în jurul Staţiei Centrale. Ulterior, când el plecase spre stele, spre Sus-şi-afară, le văzuse semenii pe Marte, în Tong Yun şi New Israel. Întotdeauna îl făcuseră să se simtă nelalocul lui, în mod vag şi iritabil.

— Nu încă, vorbi Motl. Vreau să zic că deocamdată n-am întrebat-o şi, oricum, se apropie nunta lui Yan şi Youssou… cred c-o s-o luăm mai încetişor.

Nunta. Boris aproape că detesta gândul la alt eveniment de proporţii în familie. De când revenise, se părea că totul se rotea în jurul familiei. Fusese mai relaxat pe Marte sau în Portul Selenar. Se separase de mult timp şi nu se

reobişnuise cu viaţa de pe Pământ. Din Staţia Centrală.

— Oricum… urmă Motl.

În mod clar, el însuşi nu se simţea în largul său. Augul marţian pulsă încetişor pe gâtul lui Boris. Senzaţii năvăliră în mintea lui: de pildă, detectarea şi amplificarea semnalelor de miros dinspre Motl, astfel încât fiecare afirmaţie clocotea de înţelesuri contradictorii, colaţionate şi reinterpretate. Putea percepe inconfortul lui Motl, oglindit în al său. Putea percepe, de asemenea, dorinţa robotnikului de a pune capăt acestei întâlniri neaşteptate.

— Oricum, reluă Motl. Ce voiai?

Boris şovăia în continuare. Era o prostie. N-avea nevoie de aşa ceva. Trase aer adânc în piept, inspirând izurile de frunze de eucalipt, asfalt încins şi răşină de adaptoplante, şi spuse:

— Am nevoie de droguri.

O senzaţie de precauţie se ridică dinspre robotnik. Motl se retrase cu o jumătate de pas.

— Nu mă mai ocup cu aşa ceva.

— Ştiu, nu i-ai face una ca asta lui Isobel.

— Nu, n-aş putea.

— Ştiu. Dar mai ştiu şi că poţi face rost de ele.

— Ce cauţi?

— Crucifixaţie.

— Dumnezeule! zise robotnikul, apoi oftă. Trebuie să vorbeşti cu Ezechiel, nu cu mine. Şi, oricum, la ce-ţi trebuie? Îi privea augul. Tu nu-l foloseşti.

— Este pentru un pacient.

— Tu eşti doctorul-mamoş, aşa-i? Îmi amintesc acum. Din cuvele alea au ieşit nişte copii ciudaţi.

— Cum adică?

Robotnikul râse. Nu era un sunet plăcut, iar distorsiunea augului marţian îl făcea şi mai înfricoşător.

— *Tu* ar trebui să ştii, zise el. Îi poţi păcăli pe restul, dar nu şi pe mine. Eu sunt de prea mult timp aici.

Boris îşi opri cuvintele care-i sosiseră pe buze.

— Îmi poţi face rost? întrebă el.

— O să văd ce pot.

— Mulţumesc.

— Da. În regulă, o să te caut eu.

Apoi robotnikul dispăru în noapte.

●

— Nu mai putem continua cu întâlnirile de felul ăsta.

Lui Boris nu-i plăcea rolul spre care fusese împins. Părea desprins dintr-un film cu buget redus al lui Elvis Mandela. Cu toate acestea, îi era dator. O privi, cu un amestec de afecţiune şi furie, cu o urmă de nelinişte. Carmel. Vampir de date, fostă iubită, femeia care coborâse pe Pământ, care părăsise Sus-şi-afară pentru a veni în căutarea lui.

De ce?

Ea complica totul. Ce o apucase ca să întreprindă călătoria asta? De ce îl căutase aici, coborând prin puţul gravitaţional până la Staţia Centrală? Uneori i se părea la fel de neajutorată ca un copil. Dar în acelaşi timp doar existenţa augului, cu fiziologia lui străină, îl proteja de ea.

Ei fuseseră iubiţi, da, însă se terminase, pentru amândoi, şi cu mult înainte. Totuşi Carmel se afla acum aici şi el era legat de ea.

— Nu mai putem continua cu întâlnirile de felul ăsta, repetă el tulburat.

Carmel surâse, dezvelind canini ascuţiţi.

— Cum adică? întrebă ea.

— În secret. Dacă află Miriam…

— A fost ideea ta.

— Şi Achimwene? întrebă Boris.

Se simţea nelalocul său, fiindcă îi plăcea bărbatul acela, fratele stângaci al lui Miriam. În acelaşi timp însă îi era absolut imposibil să înţeleagă ce vedea Carmel la el.

— El nu trebuie să ştie.

Glasul ei sunase tăios şi Boris înţelese că-l proteja. Era oare posibil să-l iubească cu adevărat? Pe Achimwene, un bărbat fără nod? Un schilod?

Sentimentul care-l cuprinsese era straniu. Gelozie, îşi spuse. Era gelos. Era ceva iraţional. Simţi augul pulsându-i pe gât, calmându-l. Ridică din umeri.

— Este preferabil să nu fim văzuţi. Iar tu abia eşti tolerată aici. Este o comunitate mică şi închisă. Ei ştiu ce eşti tu.

— Cu toate astea mi-au îngăduit să rămân, zise ea şi surprinderea i se citi în ochi.

În ciuda pericolului în care se afla, uneori era tot fata tânără care părăsise habitatul familiei ei din Centura de asteroizi pentru a găsi incitare altundeva.

— Te-au tolerat, spuse el. Şi doar atâta vreme cât victimele îşi dau acceptul, iar tu rămâi cumpătată.

Ea înălţă din umeri.

— Ai avut noroc?

— Da. Nu.

Carmel clătină din cap.

— Of, Boris!

Asta îl duru.

— Trebuie să mai prelevez o mostră de sânge, zise el.

— Am mai trecut prin asta pe Marte. Înainte. Cât sânge poţi să prelevezi?

— *Tu* cât poţi?

Faţa ei trădă dezamăgirea.

— Eu nu prelevez sânge.

— Doar minţi.

— Da.

El aşteptă. Ea îşi suflecă mâneca. În odăiţă era foarte cald. Era apartamentul tatălui lui Boris. El îi înfipse acul în braţ, în timp ce tatăl lui stătea nemişcat în camera vecină. Tatăl lui se retrăsese, cumva, din viaţă. Se închisese înaintea lumii. Aştepta. Poate. Sau poate că, pur şi simplu, nici nu mai era acolo.

— O să te anunţ dacă primesc veşti, zise Boris.

Ea îşi frecă braţul unde o înţepase şi nu spuse nimic.

În fiecare anotimp un nou zeu mărunt apărea pe străzile şi străduţele din Staţia Centrală. Erau chestii nebuloase, mai mult decât oamenii, dar mai puţin decât Alterii, aidoma unor sculpturi semiconştiente, cu un picior în lumea realului şi cu celălalt în lumea virtualului. Se spunea

despre ei că erau aşchii de Dumnezeu, fragmente din creaţia lui Dumnezeu. Apăreau în fiecare anotimp, ca plantele.

Existau zei ai primăverii, care apăreau ca mlădiţe tinere, organice şi impenetrabile, întinzându-se către soare, cer şi mare. Într-o primăvară a fost un zeu miniatural, care înflorea verde, restricţionat din două părţi de Levinsky şi Har Zion. Zeul se ivise într-o dimineaţă, un trunchi de arbore care se ridica din pământul umed şi tindea spre cer, iar dacă te apropiai de el, nodul îţi era asaltat de limbajul pe lăţime de bandă mare al Alterilor.

Existau zei ai iernii: fiinţe mecanoide sculptate din deşeuri metalice şi tehnologii ieşite din uz descoperite în gunoaie sau eliberate din Palatul Lucrurilor Lepădate. Dacă se mişcau, astfel de zei erau lenţi. Se târau pe laturile clădirilor. Într-un an, un asemenea zeu a lăsat inscripţii ilizibile pe toţi pereţii şi acoperişurile Staţiei Centrale, mesaje pe care nimeni nu le putea citi, vopsite cu spray peste tot într-un alfabet extraterestru, neştiut.

Existau zei ai toamnei: pluteau spre cer aidoma funigeilor, zei temporari care explodau pe neaşteptate cu un fâşâit slab, deasupra capetelor oamenilor ce treceau pe sub ei, expediind spori de credinţă care pluteau leneş în toate direcţiile.

Existau zei ai verii. Aceia erau translucizi; doar un fragment din ei exista în real, iar măreţia le era relevată în virtual, panorame amorfe enorme şi mişcătoare, suprapuse peste real, care-ţi alimentau nodul într-un potop ce sufoca lăţimea de bandă, uluia şi trezea veneraţie.

Artistul-zeilor îşi spunea Eliezer, ceea ce în ebraică înseamnă Ajutorul Domnului.

Deşi el fusese cunoscut sub alte nume, în alte vremuri.

Artistul-zeilor mergea pe străzile din Staţia Centrală şi ele îi cântau. Fiecare plantă cu nod îşi expedia identitatea individuală, un ping plin de speranţe, fiecare cărămidă, perete şi capac de vizitare cânta şi-i şoptea lui Eliezer.

El era un bărbat de vârstă nedeterminată. Când vorbea, puteai încă discerne, uneori, ecourile slabe ale unui vechi

şi demodat accent american. Unii spuneau că era evreu. Un bărbat la fel de bătrân ca dealurile. Zâmbea în timp ce păşea şi ochii îi erau goi, fiindcă vedeau tot mai puţin în real; virtualul îi cotropea odată cu trecerea epocilor. Eliezer fluiera în timp ce mergea, iar fluieratul acela răsuna atât în fizic, cât şi în virtual, note muzicale în unul, reprezentare matematică pură în celălalt.

Trecu pe lângă zei şi zeii se plecară înaintea lui, fiindcă era creatorul lor.

Ajunse la Shebeenul Mama Jones, trecu prin perdeaua de mărgele şi se aşeză la o masă goală. Înăuntru era răcoare şi întuneric.

— Eliezer! rosti Miriam surprinsă.

Capul lui Eliezer se legănă în sus şi în jos.

— Aşadar n-am fost sub forma asta de ceva vreme? riscă el o bănuială.

— Nu de patru-cinci ani.

— Aha! Surâse şi aprobă din cap, ascultând sunete pe care numai el le putea auzi. Cred că am fost reţinut cu alte treburi. Da, aşa trebuie să fi fost.

— Ei bine, spuse Miriam şi glasul îi sună cumva îndoielnic, mă bucur să te revăd.

— Şi eu…

— Cu ce te pot servi?

— Poate cu arak, zise Eliezer înclinând capul într-o parte şi alta ca o pasăre ce-şi priveşte reflexia în apă. Da, nişte arak. Aştept un prieten.

Ea încuviinţă din cap, deşi el nu păru s-o bage în seamă. Trecu îndărătul barului şi se întoarse cu o sticlă şi un pahar, apoi le aşeză în faţa lui, alături de un bol cu gheaţă.

— Mulţumesc, spuse el. Ia spune-mi, Miriam, am auzit că tânărul tău prieten a revenit în oraş.

Ea îl privi, surprinsă.

— Boris?

— Boris, confirmă el.

— Da. De unde ai…?

Artistul-zeilor vârî mâna în bolul cu gheaţă, luă un pumn de cuburi şi le turnă încetişor în pahar. Zornăitul lor îi

aduse surâsul pe chip.

— Am mai auzit că o fată-vampir a venit după el, nu cu mult timp în urmă.

— Da, zise Miriam. Apoi: Se numeşte Carmel.

— Aha!

El turnă. Arakul curse limpede peste gheaţă. Când cuburile se topiră, încet, culoarea băuturii se schimbă, deveni opacă, precum laptele. Eliezer ridică paharul şi mirosi anasonul.

— Ce zic ceilalţi despre asta?

Miriam ridică din umeri. El o tulbura şi amândoi ştiau asta.

— Aşa-i viaţa! răspunse ea.

Artistul-zeilor clătină încet din cap, însă femeia nu putea fi sigură dacă o asculta pe ea, sau o muzică audibilă numai pentru urechile lui.

— Aşa este, zise el. Aşa este.

Ea îl lăsă la masă şi plecă. Shebeenul nu era aglomerat, dar întotdeauna aveai treabă de făcut.

●

— Am nevoie de o doză, Ezechiel.

Stăteau în locul ars. Ezechiel spuse:

— Tu ai părăsit credinţa, Motl.

— Nu-i pentru mine.

— Eşti dealer? Din nou?

— Nu. Este o… favoare.

— Pentru cine?

— Boris Chong.

Tăcere. Cei doi robotniki se priviră fix; rămăşiţe ale umanităţii lor se mişcară şi se răsuciră înapoia faţadelor din metal. Luminile Staţiei Centrale pluteau deasupra lor.

— Nepotul lui Zhong Weiwei.

Fusese o afirmaţie, nu o întrebare, totuşi Motl îi răspunse.

— Da.

— Medicul… cu naşterile.

Din nou, nu fusese o întrebare. De data aceasta Motl nu spuse nimic.

— El ştie?
— Despre copii? Cred că suspectează.
Ezechiel râse, Motl sesiză că sunetul acela nu era de amuzament.
— Nu-i de mirare că a plecat atunci când a făcut-o.
— Cu toate acestea, spuse Motl, s-a întors.
— Iar acum vrea credinţă? Crucifixaţie? De ce?
— Nu ştiu. Nu-i treaba mea.
— Este însă treaba mea, fiindcă tu ai făcut-o să fie treaba mea.
— Ezechiel…
Se priviră din nou, în tăcere: doi soldaţi bătrâni, înfrânţi.
— Du-te la preot, zise Ezechiel. El îţi va da o doză. Şi s-atârne asupra capului tău.
Motl încuviinţă, o dată, fără un cuvânt, înainte să se întoarcă.

Un al doilea bătrân trecu prin perdeaua de mărgele a shebeenului şi intră. Ibrahim, Lordul Lucrurilor Lepădate.
Se aşeză la masa lui Eliezer. Miriam îl salută şi mai aduse un pahar, fără să-i ceară cineva.
— Cum merge afacerea cu vechiturile? întrebă Eliezer.
Ibrahim zâmbi şi înălţă din umeri:
— La fel ca-ntotdeauna, zise el. Cum merge afacerea cu zeii?
— Am văzut şi-altele mai proaste.
Ibrahim puse gheaţă în paharul lui şi turnă. Amândoi ridicară paharele şi le ciocniră, uşor, apoi băură.
— Am nevoie de componente, zise Eliezer.
— Oricând cu plăcere.
— Ăsta-i băiatul tău?
Un băiat tânăr intrase în shebeen, însoţit de altul.
— El este Ismail, zise Ibrahim cu mândrie reţinută.
— Şi prietenul lui?
— Kranki, fiul lui Miriam.
— Parcă ar fi fraţi.
— Da.
Cei doi băieţi se apropiară şi rămaseră lângă Ibrahim,

privindu-l curioşi pe Eliezer.

— Cine-i el? întrebă Kranki.

Dinapoia tejghelei, Miriam rosti apăsat:

— Kranki, ai grijă cum te porţi!

Eliezer zâmbi.

— Eu sunt Eliezer, rosti el. Iar voi doi sunteţi…

Ochii lui părură să-şi schimbe culoarea. Îi vedea pe băieţi simultan în real şi în virtual.

— Interesant, spuse el.

— Ismail, rosti Ibrahim, du-te şi joacă-te!

Băiatul ridică din umeri şi se întoarse să plece, urmat de Kranki.

— Te rog, spuse Ibrahim cu glas scăzut.

— Ei ştiu? întrebă Eliezer.

— Că sunt diferiţi? Da.

— Şi ştiu ce sunt?

— L-am găsit pe băiat abandonat pe stradă. Un prunc. L-am crescut ca pe fiul meu. Te rog, Eliezer. Nu vreau decât să se bucure de copilărie.

— Ai vorbit cu Oracolul?

Ibrahim făcu un gest de lehamite. Eliezer rosti:

— Vreau să construiesc un zeu nou.

— Şi ce te opreşte?

Eliezer sorbi din arak. Gheaţa care se topea pătase paharul în alb-lăptos.

— Mă fascinează vieţile muritorilor.

— Zeii sunt la fel de muritori ca oamenii.

— Adevărat. Foarte adevărat.

Fu rândul lui Ibrahim să zâmbească.

— Vrei să intermediezi, zise el.

Celălalt ridică din umeri.

— Dintotdeauna ai fost un intermediar, adăugă Ibrahim.

— Ca şi tine.

— Eu trăiesc în lume. Nu separat de ea.

— Asta-i semantică, Ibrahim. *L 'chaim!*

Ridică paharul.

— Nu, Eliezer. Lasă lucrurile să-şi urmeze cursul firesc.

— Asta n-a fost niciodată filosofia ta.

— Şi totuşi…

— Eu nu urmăresc schimbarea. Schimbarea vine la mine.

Ibrahim suspină.

— Atunci las-o să vină, spuse el şi ridică de asemenea paharul. Băură amândoi.

Paharele, aşezate înapoi pe masă, lăsară urme întunecate pe lemn.

— Ce-i asta, Motl?

Motl şi Isobel erau întinşi pe pat, încolăciţi laolaltă. Ea îşi coborî palma pe flancul lui, simţind metalul neted, cald.

— Ce? întrebă el.

Se simţea mulţumit. Somnoros. De când o cunoscuse pe femeie, partea lui umană ieşea în prim-plan. Până şi amintiri, uneori, din vremea când fusese om şi viu. Amintiri nedorite, de felul celor care, anterior, îl împinseseră spre credinţă.

— Asta! zise ea şi se ridică în capul oaselor. Sunt droguri înăuntru?

— Isobel…

Găsirea preotului nu era întotdeauna uşoară, dar el reuşise până la urmă.

— Nu-s pentru mine, răspunse repede.

— Mi-ai promis că n-o să mai faci asta.

— Nu fac!

— Atunci, ce-i asta? întrebă ea, fluturând punguţa prin faţa lui.

— A trebuit. Am o datorie…

— Of, Motl!

— Isobel, stai!

— Pleacă! zise ea. Apoi, când el nu se mişcă: Am zis să pleci!

— Nu-s pentru mine!

— Nu-mi pasă!

Îl îmbrânci. Palmele ei micuţe pe pielea lui metalică. El omorâse mai mulţi oameni decât pisicile care trăiau în Staţia Centrală. Luă punguţa cu drog şi plecă, auzind-o

cum plângea în urma lui.

— Ce faci? zise Miriam.

— Poftim? întrebă Boris.

Miriam stătea în faţa lui, cu mâinile în şolduri.

— Cumperi credinţă?

— Eu... poftim?

— A fost Motl pe-aici. Ţi-a lăsat ceva. Şi Isobel a trecut pe aici, mai devreme, plângând. Miriam clătină din cap. Ce zi am avut! Artistul-zeilor a fost aici de dimineaţă. Eliezer. S-a interesat de tine şi de Carmel. Vrei să-mi spui ce anume îmi ascunzi, Boris?

— Miriam, eu...

— Ştiu că ea a venit aici din cauza ta. Îmi place de ea, Boris. Ştii şi tu asta. Este puternică. Trebuie să fie puternică, pentru a supravieţui bolii pe care o are. Dar de ce nu mi-ai *spus* nimic?

El o privi. Clătină din cap. Augul marţian îi pulsa blând pe gât.

— Nu ştiu.

— Trebuie să pot avea încredere în tine, spuse Miriam.

Îl durea privirea ei. Dezamăgirea ce i se citea în ochi. Nu-l privise aşa nici chiar atunci când plecase în spaţiu, cu atâţia ani în urmă.

— Încerc doar să dau o mână de ajutor, spuse el.

Jalnic.

— Poftim! îi întinse ea punguţa cu pulbere albă. Data viitoare ajunge să-mi spui.

— Te iubesc, rosti bărbatul.

N-o mai spusese până atunci.

Acum cuvintele fuseseră pronunţate.

Buzele ei zvâcniră. Era oare începutul unui surâs?

— Boris Aharon Chong, zise ea, uneori nu ştiu de ce te suport.

Artistul-zeilor veni să-l viziteze pe Ibrahim pe colina din Jaffa. Se înserase şi cerul era zugrăvit în roşu sinistru, lumina soarelui muribund mânjită pe cerul de deasupra

mării. Intră în Palatul Lucrurilor Lepădate şi privi în jur cu buzele ţuguiate, admirativ. Uriaşul maidan de vechituri era iluminat de becuri goale.

— Ia ce ai nevoie, zise Ibrahim.

— Aşa fac întotdeauna.

El n-o putea urma în virtualitate. Ea se bucura de cunoaştere acum. Isobel se fixă cu centurile în modul, apoi trase capacul deasupra. Nivelul Trei, Staţia Centrală. Muncă. Maşini şuierară când cablurile se ataşară de porturile ei şi se fixară pe poziţii cu sărutări abia auzite.

Apoi ea fu altundeva.

Era Isobel Chow, căpitan al *Pisicii-cu-nouă-cozi,* o navă stelară neagră şi aerodinamică. Echipajul era îmbarcat şi-i aştepta primele comenzi.

— Stabiliţi cursul spre… Şovăi, dar numai pentru moment. Stabiliţi cursul spre Portul Orlov, Cvadrantul Delta.

Simţurile îi erau vii, ajungeau în toate ungherele navei. Nava era a ei. Universul Ghildelor din Ashkelon se extinse pentru ea, un univers pe atât de vast şi de neexplorat, pe cât cel real.

Dă-l naibii pe Motl, gândi ea cu sălbăticie bruscă. Zâmbi larg şi lumina sorilor tripli ai sistemului solar din exteriorul navei se reflectă din ochelarii ei întunecaţi. Apoi imaginea se înceţoşă când nava pătrunse în hiperspaţiul lumii-joc.

Cu fiecare anotimp un alt zeu era adăugat pe străzile şi străduţele din Staţia Centrală.

Existau zei ai vântului: ei pluteau cu franjuri delicate pe cer, deasupra acoperişurilor, proiectând o ceaţă tremurătoare; unii absorbeau lumină solară, alţii absorbeau ploaie. Unii explodau pe neaşteptate, spre încântarea copiilor de dedesubt, împroşcând lumea cu fragmente de lumină sau cu vată-de-zahăr albă şi dulce, sau cu vise care se îngropau în nodurile oamenilor şi-i trezeau, după zile sau luni, strângându-se singuri în braţe, reveniţi dintr-o amintire fericită pe care nu şi-o mai puteau apela cu exactitate.

Existau zei ai focului: ei dansau pe metal, licărind pe cabluri vechi din cupru, ţâşneau afară din butoaiele în care robotnikii făceau focuri sau cântau de pe suprafeţe scânteietoare, surprinzând reflexiile oamenilor. Existau zei ai pământului: tăcuţi, răbdători, unii complet îngropaţi, astfel că nimeni nu ştia nici măcar că ei se aflau acolo, unii se ridicau din sol, movile şi dealuri miniaturale de care puteai să te sprijini, puteai să-ţi lipeşti un obraz de pământ şi să te rogi, în tăcere. Şi existau zei ai apei, care bolboroseau în robinete, care lunecau ca ţiparii, care cădeau din cer ca ploaia, dar nu erau ploaie, ci erau fragmentele visului unui digital.

Artistul-zeilor începu să lucreze la amiază, într-o zi senină şi fericită precum copilăria. El stătea calm pe artera pietonală Neve Sha'anan, vizavi de uşile principale uriaşe ale Staţiei Centrale.

Mâinile i se mişcau după un pattern complicat, aidoma unui hacker meteo care manipula văzutele şi nevăzutele. Buzele i se mişcau în timp ce lucra, expediind comenzi neauzite. R. Fratele Petic-El, robopreotul, ieşi tocmai atunci, rămase în tăcere lângă o tarabă cu fructe şi legume şi privi.

— N-am ştiut că Eliezer s-a-ntors în oraş, i se adresă el domnului Chow, tatăl lui Isobel, care ridică din umeri.

— N-a plecat niciodată, răspunse domnul Chow şi muşcă dintr-un măr.

Artistul-zeilor îşi mişcă mâinile în corporalitate şi cei care aveau noduri priviră cum el pătrunse adânc în digitalitate, în lumea lui *mara*, care este atât reală, cât şi non-reală.

Artistul-zeilor făcu un gest şi lumea învie. Cod făcea pereche cu alt cod, suferea mutaţii, se separa, se unea şi se reunea şi se diviza şi evolua, cicluri evolutive rapide ce rulau în virtualitate, pe vastele maşini ascunse din Miezuri. Inteligenţe se năşteau, aidoma florilor. Apoi, când Zonele acelea de Prăsire improvizate începură să ruleze autonom, artistul-zeilor trecu la construirea trupului fizic al zeului.

Şi mai mulţi oameni veniră să privească. Trecuseră mulţi

ani de când Eliezer nu mai fusese văzut în public, deşi zeii lui apăruseră, ca nişte cadouri ascunse, pe străzile din Staţia Centrală.

Ibrahim şi băiatul lui sosiră cu cotiga lor, trasă încet de calul răbdător. Se opriră şi, cu ajutorul a doi marţieni Renăscuţi cu patru braţe, descărcară cotiga înaintea artistului-zeilor.

Eliezer lucră şi, în timp ce lucra, vorbi, iar cuvintele lui călătoriră departe. Doi memcordişti din mulţime difuzară momentul celor care-i urmăreau, pe tot Pământul şi în sistemul solar. Ismail şi Kranki stătură laolaltă şi priviră şi părură că pâlpâie, materializându-se şi dematerializându-se în timp ce-l urmau pe zeul nou format înăuntrul şi în afara non-realului.

Artistul-zeilor alese metal şi lemn şi tehnologie adaptoplante, formând şi crescând o structură în faţa uşilor mari ale Staţiei Centrale. În timp ce lucra, el vorbi, cântând, iar cuvintele călătoriră prin aer şi prin nenumărate canale audio.

Şi cântă, punând pe muzică cuvintele unei poezii uitate, scrise de Lior Tirosh:

Ploaia a căzut.
În privinţa asta cel puţin nu-ncape îndoială.

Oamenii au murit ca plantele.
Vreau să spun, în tăcere.

Noi am studiat apa mult timp.
Cu răbdare.
Moleculele ei au zornăit în sticle.

Noi le-am tors în colb.
Am refractat lumină prin ele.
Am crescut mormoloci.

Oamenii au crescut, ca flori roşii
Ca trandafirii sau macul pentru opiu.

Vreau să spun, frumos.

Ploaia a căzut.
A fost ceva miraculos în asta.
Vreau să spun, apă care cade din cer.
Toate moleculele acelea complexe
Care dau naştere la corpuri de apă
Care dau naştere la
Băltoace.

În Ghildele din Ashkelon, căpitanul Isobel Chow ezită cu mâna pe comenzile propulsiei warp. O şoaptă în urechea ei părea să formeze cuvinte. *Ceva miraculos.* Lumea-joc deforma spaţiul ca pe un display tridimensional fantasmagoric. Lumile-joc erau virtualităţi puternice, progeniturile MMORPG-urilor primitive, ce rulau în timp real pe Miezurile profunde de hardware pentru computare, partajate cu Alterii şi împrăştiate prin sistemul solar. Ele erau căminele a nenumărate miliarde de oameni legaţi în reţele, inteligenţe digitale native şi sisteme autonome.

Ajungerea în Cvadrantul Delta (care era găzduit undeva pe un server extraplanetar; decalajul temporar urma să fie o problemă) avea să dureze. Isobel se putea deconecta şi lăsa un simulacru să ruleze în locul ei şi să iasă în acel timp la suprafaţă, în corporalitatea Universului Prim. Cuvintele păreau să-i murmure în ureche, despre iubire şi pierdere, şi Isobel şi-l reaminti pe Motl, iar furia pieri cumva din ea. Display-urile din jurul ei din vasta cabină de comandă a navei stelare arătau hiperspaţiul, iar în acesta se ridică, brusc, o formă neagră, şi secundul lui Isobel, Tesh, un gigant cu şase braţe derivat din daikaiju (Isobel nu ştia cine sau ce era el în corporalitate), scoase un mormăit alarmat. Era o masă întunecată, care plutea, un cuboid, ca o singularitate dintr-o lume-joc.

— Ce-i asta? întrebă Tesh şi în glasul lui se simţi respectul.

Eu nasc, păru să spună vocea. Lui Isobel i se puse un

nod în gât.

— Un zeu, răspunse ea.

— N-am văzut niciodată vreunul, zise Tesh.

— Nu, sunt rari.

— Carmel?

O găsi în librăria lui Achimwene. Achimwene nu era acolo. Carmel îl lăsă pe Boris să intre. Ochii ei aveau o privire visătoare. Corpul îi era subţire ca al unui băiat.

— Am visat că eram om, zise ea.

— Îl am, spuse Boris şi-i arătă seringa. Crucifixaţie.

— Cum mă va ajuta?

— Nu ştiu dacă o va face.

Carmel râse, brusc.

— Îţi place pur şi simplu să mă penetrezi cu ace, spuse ea.

— Încerc să te ajut, zise bărbatul.

Augul îi pulsa pe gât. Ea îl atinse, doar cu vârfurile degetelor.

— Atunci, fă-o! îi spuse.

Aproape indiferentă. Îi oferi braţul gol şi subţire.

— Fă-o!

Boris îi apăsă seringa pe braţ. Ea suspină şi răsuflarea îi era lină şi mirosea a seminţe de cardamom. O ajută până la un scaun, în care ea se lăsă să cadă…

— O pot vedea, zise Carmel. Este…

Carmel plutea pe o mare de lumină albă. Dacă spaţiul este un ocean, un *Solwota Blong Star,* atunci acesta era ur-spaţiu, lipsit de stele sau beznă sau abis. Se simţea plutind şi lumea se ridica în jurul ei. Însă detaliile erau neclare, ca şi cum n-ar fi fost încă randate corect. Putea să vadă străzile vechi din Staţia Centrală şi oameni, grosolan detaliaţi, stând în jur. Se putea vedea pe sine însăşi, o pată violetă, şi pe Boris, în picioare lângă ea, ca un ticălos gravat rudimentar într-o idilă Marţienii Duri, cu acul ridicat aidoma unui pumnal de sacrificiu.

Conturul portului spaţial se înălţă apoi în faţa ei, linii

albe de lumină ce marcau structura gigantică, pâlcuri dese ici-colo, ascunzând miezurile dense de cod ale Alterilor. Apoi ceva se ridică înaintea lui Carmel, înaintea spaţioportului, un cuboid negru care absorbea lumina şi datele ca un vampir, iar ea era atrasă într-acolo, pluti prin lumina albă spre singularitatea aceea întunecată, fără putinţă de scăpare…

— Păzeşte-ne de Mană şi de Vierme, şi de atenţia Alterilor, murmură Mama Jones, şi dă-ne curajul să ne creăm singuri calea şi circuitul prin lume, Sfinte Cohen.

Se îndreptă de spate şi privi spre portul spaţial. Putea percepe zeul care se forma acolo, pe artera pietonală, îi putea simţi perturbarea călătorind prin reţelele invizibile, ale cărei ecouri răsunau peste tot, lovindu-i nodul. Nu se simţea în largul ei. Din cauza lui Boris şi a straniei lui legături cu fata-strigoi. Şi din cauza lui Altaïr, care apăruse iarăşi şi intervenea. Ea putea spune că Divergenţii se găseau în spate. Digitalii în tărâmul lor digital: majoritatea aveau prea puţin de-a face cu oamenii, cu lumea fizică. Ei rulau pe Miezurile profunde, protejate de puterea militară a Clanului Ajodhya, şi nu interveneau atâta vreme cât le era asigurată existenţa fizică.

De obicei.

Mai erau însă şi copiii.

Miriam nu era proastă. Ea ştia că băiatul era ciudat. Ea ştia că Kranki ieşise altfel din clinicile de naşteri. Că nu era ca alţi copii, din alte locuri.

Nu ştia care putea fi motivul. Nu era sigură că ar fi dorit să-l afle. Băiatul nu provenea din pântecele ei, însă era copilul ei. Îşi merita copilăria.

Ei nu-i plăcea că Eliezer intervenea. Ei nu-i plăceau zeii. Omenirea avusese nevoie de mult timp pentru a crea o credinţă cu care să se poată împăca. Iar ca zeii tăi să trăiască lângă tine era aproape un sacrilegiu.

Aprinse cu grijă beţişorul de tămâie şi ieşi să vadă ce era agitaţia aceea.

— N-o putem ocoli? întrebă Isobel.
— Este o singularitate, zise Tesh.
— Treci prin ea! ordonă Isobel.
Tesh păru alarmat.
— *Prin* ea? Mai ţii minte ce s-a-ntâmplat cu expediţia Wu?
Isobel ridică din umeri, stânjenită.
— A dispărut? spuse ea.
— Da, zise Tesh. A dispărut pe când explora Singularitatea Berezhinsky din Cvadrantul Sigma.
— Gândeşte-te însă la *recompense!* spuse Isobel.
Singularităţile erau rare în lumile-joc; ba chiar, extrem de rare. Puteau fi orice: deschiderea într-un cvadrant complet nou al lumii-joc sau o călătorie în trecutul ei sau o scurtătură spre un cvadrant îndepărtat sau chiar, uneori, un portal spre altă lume-joc. În acelaşi timp însă exista şi pericol.
Moartea cerebrală în lumea reală, o Mama Hitton completă[3], cu corpul băloşind tras afară din modulul care se răcea, bolborosind cuvinte de neînţeles şi scuipând, cu mintea prăjită şi continuând doar din instinct. Existau zvonuri despre singularităţi care înghiţeau jucători, despre expediţia Wu care pătrunsese prea adânc, ajungând în chiar straturile arheologice ale lumilor-joc, dincolo de GdA, în niveluri străvechi şi uitate şi, finalmente, în locul legendar numit Pacmandu…
— Loveşte-o! zise Isobel.
— Nu! spuse Tesh.
Isobel schiţă un zâmbet crud.
— Încerci să nu-mi dai ascultare?
— Rahat, Isobel, ăsta nu-i un *j0c!*
Însă ea nu asculta. Fusese cuprinsă de o însufleţire sălbatică. Se simţea îmbătată, puternică. Cuboidul negru plutea, rotindu-se, pe ecranele gigantice. Îi bloca. Isobel aşeză palma cu degetele răşchirate pe unitatea de

---

[3] Trimitere la povestirea SF „Mititucii pisoiaşi ai Mamei Hitton” de Cordwainer Smith, în *Lorzii instrumentalităţii* (Ed. Multistar, 1993) (n.tr.).

comandă. Simţi vibraţia *Pisicii-cu-nouă-cozi* sub ea. Prin ea. Savură puterea aceea, bucurându-se de ea. Expedie o comandă silenţioasă, care călători în mintea navei şi *acceleră…*

Prin psihedelicul hiperspaţiului lumii-joc, cuboidul negru se deschise ca un portal, un vierme sfredelind prin spaţiu-timp, alungindu-se, iar nava stelară ţâşni prin el, în el, un glonţ dintr-o armă perforând continuumul spaţio-temporal al lumii-joc…

Tesh urlă, echipajul încremeni şi Isobel râse, mâini invizibile îi sfâşiară mintea, întinzându-se de dincolo de ur-spaţiu, descolăcind-o, iar ea se dezintegra, în atomi şi quarcuri, până când răsună o notă, o notă muzicală solitară, ca un clopot care fusese lovit, cu precizie, şi un glas zise:

— Isobel!

Şi ea zise:

— Motl?

Dar cuvântul nu era decât un sunet, al cărui sens îi scăpa.

Plutind în lumina albă, lumea părea îndepărtată. Semăna bine cu hrănirea. Când Carmel îşi afunda dinţii în carnea moale a unui bărbat sau a unei femei, planktoneza din saliva ei pătrundea în fluxul lor sangvin şi căuta filamentele nodale, iar ea absorbea material nutritiv, terabiţi şi petabiţi de memorii, visuri, reamintiri perfecte şi imperfecte, cunoştinţe, un sens al *existenţei.* Ea fusese om. Dar fusese schimbată, era parţial Alteră şi i se păru atunci că-i simţea pe Divergenţi, mişcându-se în apropiere, privind-o, inteligenţele acelea extraterestre stranii în maşinile invizibile care erau în jurul ei, care învăluiau şi cuprindeau lumea.

Acolo!

Ea se ridică deasupra Staţiei Centrale, iar dedesubt era un cuboid perfect negru, clar conturat, un obiect definit atât în fizic, cât şi în virtual. Carmel plutea deasupra lui şi el o suspenda. Pe Nivelul Trei din Staţia Centrală văzu o

formă care era, ca şi ea, reală şi în acelaşi timp virtuală. Un robotnik, gândi, zărindu-i legănatul ţeapăn, felul acela de mişcare.

O etichetă de identificare se clătină la periferia conştiinţei ei: Motl.

Îl dădu uitării cu uşurinţă şi-i întoarse spatele. Ceea ce se afla dedesubt o fascina. O atrăgea şi în acelaşi timp o respingea. Se întrebă cât timp avea să se menţină efectul drogului. *Ce* îi dăduse Boris? se întrebă, neliniştită. Dar gândurile, lunecoase ca peştii, nu voiau să stea şi mintea ei era un pârâu, care se conecta la un râu vast. Ea curgea precum apa.

Motl se împinse pe lângă operatorul uman uluit, un băiat local, un Chong sau un Chow sau un Cohen, nu-şi mai amintea în clipa asta.

— Hei, stai aşa! zise băiatul. Ce fa…

Motl îl ignoră şi deschise un modul gol.

— Motl, nenică! Nu se poate…

Motl îşi înfipse mâinile în membrana delicată a modulului. Cabluri se mişcau precum alge subacvatice acolo. El văzuse corpul lui Isobel: gamerii aveau nevoie de suplimentul acela de iminenţă, de acces. Mufele lui Isobel îi presărau corpul, ca nasturii pe un costum. Motl îşi ţinuse răsuflarea când o văzuse prima dată în pielea goală. Degetele lui metalice urmăriră conturul conector al tuturor orificiilor mufelor delicate. Formau un păienjeniş virtual în jurul trupului ei, care, atunci când se afla într-un modul, o acoperea complet.

— Lasă-mă! îi spuse băiatului şi se conectă.

Cu fiecare anotimp un zeu nou apărea pe străzile şi străduţele din Staţia Centrală. Ei apăreau fără pompă şi fără ceremonial; ei apăreau, aproape, în secret.

Nu şi acesta.

Acesta căpătă formă lent, din deşeuri metalice şi plastic vechi, veşnic tânăr. Crescu din seminţe de adaptoplante care avură grijă ca forme organice să apară cu viteză

imposibilă şi să se repeadă în sus, statuia aceasta modernă şi vie, legată în reţea în faţa uşilor portului spaţial. Eliezer, artistul-zeilor, lucra cu mâinile şi cu mintea şi cânta în timp ce lucra.

Zvonul se răspândi. Un grup de Na Nachi din Tel Aviv, oraşul acela al evreilor, sosi şi începură să danseze în jurul sculpturii în ritmul unei tobe mari, scuturându-şi capetele acoperite cu ţesături negre, iar perciunii lor lungi şi cârlionţaţi se mişcau în timp ce fredonau veseli şi-şi cântau mantra secretă, *Na Nach Nachma Nacbman Me'uman,* la nesfârşit, iar robopreotul, R. Fratele Petic-El, care stătea în apropiere, fu surprins să li se alăture, dansând stângaci, cu corpul metalic scânteind în lumina soarelui la asfinţit.

Ceai fu servit în păhăruţe, fierbinte şi dulce, negru, nu în maniera angloilor barbari, iar Miriam se întâlni cu Boris sub tenda unui vânzător de sucuri de fructe.

— Carmel este în zeu, zise el şi nu mai adăugă nimic.

Miriam suspină, totuşi nu abandonă. Uneori îşi dorea ca Boris să fi fost acelaşi băiat stângaci şi cu membre lungi pe care-l cunoscuse într-o vreme când lucrurile fuseseră mai puţin complicate. Asta se petrecuse însă cu mult timp în urmă şi femeia care devenise ea ştia că relaţiile erau rareori simple.

Artistul-zeilor lucră şi zeul căpătă formă sub mâinile lui tăbăcite, ceva la fel de abstract ca orice religie. Se ridica de pe pământ, mai mare decât oricare alt zeu văzut până atunci în Staţie, iar vibraţiile şi puterea lui puteau fi simţite de toţi în digitalitate.

— Salut, salut, salut! spuse poliţistul. Ce avem noi aici?

Sau altceva în aceeaşi direcţie, bazat pe protocoalele ieşite din uz ale unor scriitori narativi, de mult decedaţi. Nimeni nu dorea ca poliţia să fie cu adevărat înzestrată cu raţiune, aşa că recurgeau la compromisuri, cu făpturi mecanice grosolane, pe care oamenii le considerau, cumva, mai liniştitoare. Lumina poliţistului se aprindea şi se stingea. O sirenă discretă, ca un mârâit, se înălţa în pântecele lui din plastic.

— Nu poţi să construieşti chestia asta aici, amice, spuse

el. Ordonanţa transoraşe… şi recită un şir lung de cifre care nu însemnau nimic pentru nimeni; nici chiar pentru el însuşi.

— Nu ştiu ce speri, zise Miriam.

O discuţie aprinsă începu între robopoliţişti şi unii spectatori. În văzduh se simţea iz de tămâie. Na Nachii dansau şi ritmul lor se înteţi. Ieşind dintr-o transă aparentă, robopreotul se apropie şi se opri lângă Miriam cu chip placid.

— Salut, Miriam! rosti el politicos. Salut, Boris!

— Cred că ea se află aici pentru un motiv, zise Boris după ce încuviinţă scurt spre robopreot. Cred că Alterii au lăsat-o să treacă. Cred că are o legătură cu copiii. Nu ştiu, Miriam. Cred că s-au folosit de mine, când am lucrat în laboratoarele lor de naşteri. Cred că au schimbat codurile, fetuşii, în propriile lor scopuri. Şi mai cred că ei au nevoie de Carmel.

Fusese unul dintre discursurile lui cele mai lungi.

— În ce scop? întrebă Miriam.

— Ca să activeze secvenţe noi, zise Boris. Şovăi. Copiii nu sunt… nu sunt complet…

— Umani?

— Da.

— Ce înseamnă uman? întrebă Miriam pe un ton răspicat. Ei sunt *copii.* Deşi tu ai ajutat la naşterea lor şi i-ai îngrijit cu atenţie şi te-ai murdărit şi ai avut de-a face cu toate fluidele alea corporale, n-ai înţeles niciodată asta. Ei sunt, în primul şi în primul rând, copii. Şi cu toate că i-ai adus în lume, tu n-ai fost niciodată un părinte.

— Miriam…

— Nu! zise ea furioasă. Să nu foloseşti tonul ăsta, Boris! Nu cu mine!

Robopreotul privi printre ei şi se retrase cu tact. Discuţia contradictorie dintre robo-poliţişti şi spectatori devenea şi mai aprinsă. Indiferent la toate, bătrânul, Eliezer, continua să psalmodieze şi să construiască.

●

Carmel căzu în cuboidul negru.

●

Se trezi horcăind după aer, crezând pentru o clipă că revenise în odăiţa din Staţia Centrală şi că efectul drogului trecuse.

Însă ceea ce vedea în jur nu semăna deloc cu Staţia Centrală.

O clipă fu cuprinsă de panică.

Trei sori se ridicau pe cerul de deasupra. Ciocnirea dintre culori era intensă, albastru şi verde şi roşu se infiltrau în lume, iar la orizont putea zări stele şi o gaură neagră înconjurată de un inel de habitate.

Ea se afla mult deasupra portului şi privea în jos către oraşul imposibil. Extratereştri ticseau străzile. Aeroglisoare şi oameni zburători umpleau cerul. Nave de transport, imense, cât nişte sateliţi, se ridicau în spaţiul din apropiere.

Portul Orlov, Cvadrantul Delta, universul Ghildelor din Ashkelon.

Gaura neagră, vizibilă sub lumina nebuloasei de praf galactic şi habitate din jurul ei, era singularitatea unei lumi-joc, un salt gaură-de-vierme imposibil în lumea reală. Carmel cunoştea imaginea aceea în mod intim.

Ea câştigase banii pentru a pleca de acasă, muncind în Portul Orlov, o fată-fetişcană ca Sfânta C'Mell[4], însă de atunci nu mai fusese acolo.

Era periculos să fii strigoi şi să intri în lumi-joc.

Însă izul datelor era peste tot. Noile ei simţuri se arătau copleşite.

Carmel nu mai simţise asta înainte de schimbare. Atunci, ca om standard, vedea lucrurile aşa cum erau prezentate, o matrice senzorială care alimenta forma adormită din modulul pentru surf. Ca strigoi însă…

Ca strigoi, ea *simţea* lumea din jur. Era plină cu toktok blong narawan, Conversaţia Alterilor. Sys-zei, cum erau numiţi ei în GdA. Ea putea să vadă patternul numeric al razelor solare întrepătrunse, putea să simtă atracţia

---

[4] Trimitere la povestirea SF „Balada pierdutei C'Mell" de Cordwainer Smith, în *Lorzii instrumentalităţii* (Ed. Multistar, 1993) (n.tr.).

singularităţii de la orizont, ecuaţiile matematice care controlau gravitaţia, vectorii grafici ai mişcării, nave imposibile. Gura i se umplu cu salivă. Peste tot în jurul ei erau date primare şi oameni dându-se drept extratereştri, Alteri dându-se drept oameni.

Ce făcea ea aici?

Îşi reamintea vag o încăpere, un bărbat care stătea în picioare lângă ea cu un ac în mână. Dar se destrăma, pierdut în supraîncărcarea de date.

Dori să iasă, totuşi foamea o mistuia şi, aproape fără să fi luat o decizie conştientă, se pomeni mergând, îndepărtându-se de fereastra panoramică largă, în jos pe escalatoare, până la nivelul străzii, o imitaţie lume-joc a portului spaţial în care se afla actualmente corpul ei în Universul Prim. Afară lumina sorilor îi încălzi chipul. Un fetişist de tentacule se frecă de ea, în trecere. Portul Orlov era un centru comercial unde se intersectau o sută de ghilde, mari şi mici, şi unde puteai închiria o navă, piraţi, negustori, militari, exploratori, fiindcă în GdA existau comori: rase străvechi şi dispărute, ruine misterioase, sisteme planetare pe care nimeni nu le mai văzuse vreodată, populate doar de PNJ-uri.

Ca prin vis, Carmel îl urmă pe fetişistul de tentacule. Mintea lui era deschisă pentru ea şi nu se putea abţine, îl urmări pe străzile aglomerate, până intră pe o străduţă lăturalnică tăcută şi atunci atacă.

Se hrăni iute, fără control. Fetişistul de tentacule era acelaşi lucru şi în viaţa reală. Corpul îi fusese modificat cu ani în urmă. Acum se zbătea în modulul lui personalizat undeva în centura de asteroizi, cu corpul real la fel de neajutorat precum cel digital, în timp ce Carmel se hrănea din el, cu memoriile lui, cu codurile lui de acces, cu cuceririle lui din lumea-joc. Descoperi că era amiral într-o ghildă minoră. Comanda o navă şi era cunoscut ca Măcelarul lui Soledad-5, deoarece într-o campanie iniţială dăduse ordinul de utilizare a unui dispozitiv apocaliptic în acel sistem solar GdA, distrugând toate PNJ-urile indigene şi jucătorii pe o rază de un an-lumină faţă de steaua

planetei Soledad-5.

Era însurat, avea trei copii, soţia lui era miner cu propria ei navă, fiica lui cea mai mare tocmai se măritase, fiul mijlociu dorea să-i calce pe urme într-o carieră în GdA, iar mezinul se dovedea dificil, rebel, toate astea şi multe altele Carmel le supse din mintea lui, din nodul lui, într-o frenezie flămândă, ştiind în tot acel timp că era un lucru rău, că avea să fie prinsă, că Alterii erau peste tot, că Sys-zeii priveau... în cele din urmă se smulse din contact. El rămase locului, ghemuit, cu mintea inundată de dopamină, iar Carmel făcu atunci ceva ce nu ştiuse că putea face – se întinse cu nodul ei şi *apăsă,* iar mintea lui dispăru, corpul lui virtual pieri, şters; ea îl trimise înapoi în corporalitate.

Iar acum, post-hrănire, mintea i se limpezise şi ştia că trebuia să iasă, totuşi nu-şi putea face ceea ce-i făcuse victimei, ieşirea aceea îi era închisă şi trebuia să caute alta, un portal de lume-joc, şi încercă cu disperare *Abandon! Abandon!* Nu se întâmplă însă nimic, pentru ca apoi cerul să se întunece deasupra ei, iar un fascicul luminos coborî din înalt şi o atinse, o învălui, şi Carmel închise ochii, înfrântă, un cor de îngeri cântă, iar ea fu ridicată, ca o marionetă, se înălţă în lumină, se înălţă spre paradis.

— Motl?

— Isobel? Ce cauţi aici?

Ea suspina.

— Nu ştiu. I-atât de-ntuneric. Mi-e frig, Motl. Mi-e tare frig.

— Unde eşti? Ce-i locul ăsta?

— Nu ştiu, zise ea. Am trecut printr-un obiect. Un obiect ca un obiect.

Îşi pierduse până şi cuvintele, îi fuseseră supte.

— Ur-spaţiu, zise Motl, apoi înjură. Ai trecut printr-o mină-singularitate.

— Ce anume?

— Bombe codificate ostile. Noi le-am folosit în războiul... în unul dintre războaie. Sau în toate. Nu-mi mai amintesc.

— Au fost războaie în GdA? întrebă ea.

— Războaiele s-au purtat la ambele niveluri de existenţă, zise el, nedorind să-şi amintească.

— Ia-mă-n braţe, spuse Isobel. Mi-e frig.

— O să te scot de acolo. Ce-i cu echipajul tău?

— Nu ştiu. Nu pot să văd pe nimeni.

— S-ar putea ca ei să nu fi păţit totuşi nimic.

Glasul nu-i sunase însă convingător, ceea ce făcu ca inima ei să rateze o bătaie (şi undeva ea era în moarte clinică într-un modul care duhnea a corpuri umane nespălate).

— Tu cum ai ajuns aici, Motl? Iartă-mă…

— A fost vina mea, zise el. Ţi-am promis că am terminat cu chestiile astea. Cu drogurile. Însă m-a rugat Boris.

— Ar fi trebuit să-l refuzi.

— Îi datoram o favoare.

— De ce?

— Taci! Ascultă!

— Ce-i?

— Un cântec de sirenă. Este un zeu care creşte. Odată cu viaţa vine şi moartea. Putem urma chemarea.

— Cum?

— Ţine-te de mine. Ţine-te strâns!

Ea se ţinu de el. Se ţinu strâns. De reprezentarea lui în ur-spaţiul acela. Mirosul era însă tot al lui. Lubrifiant şi metal şi sudoare. Începură să înainteze împleticit prin beznă şi, după câteva clipe, ei i se păru că putea să audă de asemenea, aproape să simtă atracţia zeului.

— N-a fost vina mea! Te rog! Trebuie să mă crezi!

Vocea era pură ca a unui înger, expediată de zeu drept în nodul ei, în mintea ei. *Micuţule strigoi,* spunea vocea, *tu n-ar trebui să fii aici.*

— Am fost ubikată.

Propriul ei glas suna slab până şi pentru ea, nesincer. Plutea într-un spaţiu vast, acorporală, iar zeul, Alterul acesta, inteligenţa aceasta digitală la fel de stranie şi de indescifrabilă ca un adevărat extraterestru, o studia,

citind-o ca pe un text, fără efort.

Oamenii se tem de cei ca tine, zise Sys-zeul.

Ea nu răspunse. Recunoştea adevărul din cuvintele Alterului. O memă de teamă faţă de strigoi, un mit intercultural care se autoperpetua şi care infiltrase lumile oamenilor, apelând la imagini străvechi, la legende pe jumătate amintite. Uneori ea se gândea că designerii strigoilor fuseseră aceiaşi care creaseră mema – sau poate că aceasta fusese creată ca răspuns, ca măsură protectoare…

Speculezi. Vocea părea amuzată, dacă o asemenea emoţie putea fi atribuită unui Alter. Ei nu aveau emoţii omeneşti, care erau asociate existenţei unui corp, hormonilor, reacţiilor fizice evoluate în milenii. Alterii evoluaseră separat, în exteriorul corporalităţii, în virtualitatea Zonelor de Prăsire. *Dar nu ştii.*

— Eu n-am vrut niciodată…

Nu, fu de acord vocea. *Cu toate acestea, ai mers acolo unde îţi este interzis. Ai deteriorat un jucător. Ai acţionat împotriva GdA.*

— Te rog. Te rog…

Omule… vocea ezită. *Micuţule strigoi,* urmă ea, *vrei să te hrăneşti?*

— Mereu. Mereu! Tu nu ştii, nu poţi să ştii, nu poţi sănţelegi, zise Carmel. Urlă către miezul locului aceluia pustiu, palatul acela al virtualităţii: Foamea!

Îl vom repara pe jucătorul pe care l-ai mâncat, rosti Sys-zeul. *Îi vom înlocui memoriile, vom reconstrui părţile din minte pe care le-ai luat. Astfel de incursiuni au mai existat în trecut. Noi nu le… facem reclamă întotdeauna. Oamenii depind de virtual, iar noi, la rândul nostru…*

— Da? se căzni ea să evadeze, dar în jur nu exista nimic, nici chiar aer.

Noi depindem de ei, zise Sys-zeul; aproape trist, aşa i se păru lui Carmel. Apoi adăugă: *Vrei să te hrăneşti?*

— Da! La dracu’, da… mereu.

Atunci, hrăneşte-te, zise vocea.

Ceva vast şi inuman, un corp ca al unei balene, se lipi de

ea, aproape sufocând-o, iar ea se ţinu aproape de corpul cauciucat, care mirosea a apă sărată şi alge, cu piele aspră la atingere, şi-şi apăsă nasul de pântecul uriaş, salivând, cu caninii glisând afară, afundându-se în carnea lui ca de gumilastic, hrănindu-se, hrănindu-se din enormitatea aceea, din entitatea aceea extraterestră, prea vastă şi prea puternică pentru ca s-o înţeleagă, copleşită de foame, sufocată de foame, iar în mintea ei vocea chicoti, stingându-se treptat, şi zise: *Oare de ce oamenii fac mereu comparaţia cu balena?*

Ulterior n-a fost clar cine a pus focul. Robopoliţiştii piuiau alarmant. Dansatorii Na Nachi, poate îmbătaţi de foc, dansau şi mai năvalnic, iar sudoarea şiroia pe obrajii lor păroşi şi se prelingea pe cămăşile lor albe, îmbibându-le.

Zeul ardea.

Eliezer, artistul, părea la fel de captivat de foc ca şi spectatorii. De câte ori năştea un zeu, doar pentru a-l ucide? Sacrificiul era cea mai veche dintre toate instituţiile omeneşti.

Buzele continuau să i se mişte, însă cântecul îi fu înghiţit de mugetul focului.

Zeul ardea.

Cei care priveau pe feedurile lor nodale puteau vedea că acelaşi lucru se întâmpla şi în Conversaţie: forma aceea complexă de Alter începu să se fragmenteze, ca o reţea care este dezasamblată fără grabă, cu fiecare nod major decuplându-se, astfel că forma unică deveni multe reţele mai mici neconectate între ele. Similar, poate, felului cum se degradează lent memoria unui om. Sau poate că nu era decât o schimbare, aşa cum apa devine gheaţă. În tot cazul, ardea, fragmentat, şi în acelaşi timp zbiera, un sunet fără glas, un şir de zerouri care-i făcea pe oameni să se strâmbe şi să se îndepărteze.

— Carmel! spuse Boris.

Miriam îl urmă. Ea ţinea la fată, indiferent ce prostie făcuse Boris, deşi mânat probabil de bune intenţii. Cineva

trebuia să fie cu ochii pe el.

Însă în pragul librăriei stătea fratele ei, Achimwene. Boris se opri.

— Tu… spuse Achimwene şi glasul îi tremura de mânie.

Sărmanul Achi, gândi Miriam.

— Ţi-am zis s-o laşi-n pace!

— Eu nu…

Miriam văzu că şi Boris se înfuriase. Era o imagine neaşteptată. Şi în copilărie el îşi trădase rareori emoţiile, mai ales pe cele violente.

— Eu nu-ncerc decât *s-ajut.*

— N-avem nevoie de ajutorul tău! Pleacă! Întoarce-te pe Marte sau de unde ai venit. Nu poţi s-apari pur şi simplu din Sus-şi-afară şi să te-aştepţi ca toţi să ţi se ploconească de parc-ai un fel de… un fel de…

Însă Boris trecu pe lângă el fără să scoată alt cuvânt. Achimwene rămase locului, neajutorat.

— Miriam… zise el.

Ea nu ştiu ce să spună. Achimwene se răsuci şi intră, iar femeia îl urmă.

Rafturile erau încărcate de cărţi. Cărţi din hârtie, cu izul acela specific şi ciudat. Rafturi peste rafturi, cărţi peste cărţi, mucegăite. Unde le *găsise* fratele ei pe toate? Obsesia lui avea ceva nesănătos. Ceva impur. Faptul că sosirea unui vampir în viaţa sa era lucrul cel mai bun care i se întâmplase, gândi ea, era o reflexie tristă asupra existenţei lui.

Cel puţin îi îndepărtase mintea de la cărţi.

— Achi?

— Carmel!

Miriam îl urmă în sus pe scara îngustă. Carmel zăcea întinsă – sau uşor ridicată de spate? – pe patul strâmt. Fereastra era deschisă şi de afară venea miros de ars. Boris stătea în picioare lângă ea.

— Dormeam, spuse Carmel, dar acum m-am trezit.

— Te-a umplut cu droguri, rosti Achimwene indicând acuzator spre Boris. Eu am fost plecat, în Tel Aviv, să cumpăr cărţi. N-am ştiut.

— Eu l-am rugat, Achi.

Miriam îşi privi fratele. Stătea foarte aproape de Carmel, care se ridică în capul oaselor şi căscă. Rochia albă i se lipise de corpul slab. Palmele lui Achimwene erau împreunate. Aproape ca şi cum s-ar fi rugat.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că vreau să mă fac bine, Achi! răspunse ea ridicând fruntea, cu ochii mari şi îndureraţi. Nu vreau să fiu ceea ce sunt.

— De ce?

— Vreau să… Pentru că… Achi…

— Să fii cu mine?

— Bărbaţii ăştia, zise ea, dar surâdea. Întotdeauna vă gândiţi numai la voi, aşa-i?

— Ce s-a-ntâmplat, Carmel? întrebă Boris.

— Am plecat, zise ea, şi apoi m-am întors.

— Carmel…

— Ajunge! zise Achimwene. Ieşi afară, Boris!

— Ia fii atent…

— Boris! spuse Miriam.

Bărbaţii erau ca băieţii. Trebuia să le vorbeşti încet, fără grabă.

— Vino!

Puse mâna pe braţul lui. O clipă numai, şi el cedă. Miriam văzu că augul lui căpăta o nuanţă mai întunecată când se înfuria aşa. El se lăsă condus. Înapoia lor, femeia îl putea auzi pe fratele ei şi pe Carmel vorbind, însă glasurile le erau prea scăzute ca să poată desluşi cuvinte.

După ce ieşiră, Miriam inspiră adânc. Aerul era plin de fum. Avea impresia că ceva se apropia sau se pregătea să se sfârşească.

— Vreau s-o laşi în pace! îi spuse lui Boris.

El deschise gura, păru gata să replice, dar tăcu şi umerii i se gârboviră puţin.

— Bine.

Femeia îl prinse de mână când se îndepărtară. Se gândi că nu era un om rău. Era pur şi simplu un bărbat.

— Motl?

Isobel era în beznă şi bezna o sufoca. Apoi împinse şi ceva *cedă* şi, brusc, lumină şi aer pătrunseră, iar ea îşi dădu seama că se afla într-un modul. Revenise în Universul Prim.

Îşi scoase contactele din carne. Se trase afară din modul, cu mâinile tremurând. Observă urme de arsuri pe piele. Aproape se prăbuşi pe podea când ieşi, însă mâini puternice, metalice, o prinseră şi o ţinură în loc.

— Motl?

— Trebuia să te văd, zise el. Să explic…

— Ai fost acolo? întrebă ea. În GdA?

— Te-am urmat, răspunse el simplu. Te-aş urma peste tot.

— Am intrat în moarte cerebrală, zise ea şi el râse.

— Nimeni nu intră de fapt în moarte cerebrală. Asta se-ntâmplă doar în poveştile ieftine cu Marţieni Duri.

— Eu ştiu ce s-a-ntâmplat, Motl!

— Şi eu ştiu, spuse el. Atât doar…

— A fost *incredibil,* zise Isobel. Moarte cerebrală! Într-o singularitate! Nu va mai trebui să cumpăr de băut *luni la rând).*

— Puteai să mori!

— Dar n-am murit, vezi? zâmbi şi se prinse strâns de el. Haide, Motl!

— Isobel?

Ea se întinse şi-l sărută.

— Să mergem acasă, îi spuse.

Artistul-zeilor stătea cu prietenul lui, alte-zachenul Ibrahim, sub copertina unei prăvălii de narghilele sheesha. Beau cafea neagră şi amară şi trăgeau, pe rând, dintr-o narghilea înaltă din sticlă transparentă, aflată între ei. O aşchie de cărbune ardea deasupra ghemotocului de tutun cu aromă de vişine. Când soarele apuse, luna se ridică peste Staţia Centrală, peste străzile vechi şi portul spaţial, iar felinarele plutitoare umplură văzduhul, legănându-se lin într-o parte şi alta.

Resturile zeului continuau să ardă, încetişor, dar focul se stingea. Ibrahim trase din narghilea şi o întinse apoi prietenului său.

— Aşadar… spuse Eliezer.

— Ai realizat ce ai dorit?

— O face cineva dintre noi? replică artistul-zeilor.

Surâse în jurul muştiucului şi fumul îi ţâşni pe nări în jeturi gemene de fum alb.

Mai departe de ei, doi copii se jucau la cercul zeului ars. Cei care-i priveau, atât în real, cât şi în virtual, puteau vedea că ei existau, deopotrivă, într-o parte şi în cealaltă. Ibrahim îi văzu întinzând mâini perfecte ca de îngeri şi desprinzând bucăţele mici, rotitoare, de cod, care, dacă erau udate şi hrănite, puteau creşte într-o bună zi şi ajunge entităţi de sine stătătoare.

— Zei se nasc şi mor, spuse bătrânul artist, dar vorbi cu tristeţe şi parcă teribil de apăsat de timp, fiindcă toţi erau copiii lui.

Aşa că trase superficial din narghilea şi o restitui prietenului său. În mulţii lui ani, învăţase căile ţării aceleia.

Păstrară tăcerea ca între prieteni şi-i priviră pe copii jucându-se.

10

ORACOLUL

Zez *se nasc şi mor, spusese bătrânul artist, dar el nu fusese întotdeauna bătrân.*

Dintotdeauna existaseră cei care întind punţi între lumi. Cei care intervin în afacerile lumii.

Cândva lumea a fost tânără.

În Staţia Centrală existase dintotdeauna un Oracol.

Ea se născuse Ruth Cohen, la periferia vechii Staţii Centrale, în apropiere de graniţa cu Tel Avivul evreiesc. Crescuse pe Lewinsky, lângă piaţa de mirodenii şi zilele îi fuseseră colorate de nuanţele roşu-închis ale boielei de ardei iute, galbenul-strălucitor al şofranului şi purpuriul surprinzător al sumacului. Nu-l întâlnise niciodată pe faimosul ei precursor, Sfântul Cohen al Alterilor.

Fusese un copil destul de banal. Trecuse printr-o etapă religioasă şi, o vreme, în adolescenţă, urmase o yeshiva pentru fete. Într-o noapte s-a trezit târziu. Tunete brăzdau cerul. A clipit, străduindu-se să-şi reamintească un vis pe care tocmai îl avusese. Mergea pe străzile din Staţia Centrală şi o furtună mugea în locul unde fusese staţia, un vârtej care stătea nemişcat, deşi se mişca. Ruth mersese către el, atrasă de el. Aerul era fierbinte şi umed. Furtuna, tăcută, purta în interiorul ei oameni încremeniţi ca nişte manechine şi sticle şi un microbuz ale cărui roţi încă se roteau cu chipuri înlemnite înăuntru, lipite de geamuri. Ruth percepuse ceva înăuntrul furtunii. O inteligenţă, *ceva* cunoscător, nu uman, dar nici ostil. Ceva diferit. Se apropiase de el. Era desculţă şi simţise asfaltul cald sub tălpi.

Iar furtuna deschisese gura şi-i vorbise.

După ce s-a trezit, a rămas întinsă în pat şi a încercat să-şi reamintească visul. O treziseră tunetele. Ce spusese

furtuna?

Acolo existase un mesaj, ceva important. Ceva profund şi străvechi: dacă şi-ar fi putut reaminti…

A stat aşa mult timp, după care a adormit la loc.

Yeshiva nu fusese un succes important. Ruth dorea răspunsuri, trebuia să înţeleagă vocea furtunii. Rabinii păreau că nu doresc sau nu pot să i le ofere, aşa că, pentru o vreme, fata a încercat droguri şi sex şi să-şi trăiască tinereţea. A călătorit în Thailanda şi Laos, unde a studiat Calea lui Ogko, care nu este deloc o Cale, şi a stat de vorbă cu călugări, proprietari de baruri şi cetăţeni complet imersaţi. Acolo, în oraşul Nong Khai de pe malul Mekongului, ea a ghiocat pentru întâia oară, tranzitând din propria ei realitate în cea a universului Ghildelor din Ashkelon, complet imersată, adâncită în substraturile Conversaţiei. Acea primă dată i s-a părut stranie: cochilia ghiocului, plasticul încins, mirosul de corpuri nespălate care fuseseră împreunate prea mult timp în interiorul ei. Apoi echipamentul de imersiune s-a închis, lumina a pierit şi Ruth a rămas într-o grotă tăcută ca un mormânt. Era închisă, oarbă, neajutorată.

După aceea a tranzitat.

Cu o clipă înainte fusese oarbă şi surdă, pentru ca în clipa imediat următoare să stea în picioare sub lumina solară puternică a lui Sisavang-3, în colonia lunară a Ghildei lui Cham.

Ruth s-a alăturat ghildei ca membru de rang inferior, cheltuindu-şi toţi bahţii pe ore de imersiune. S-a alăturat echipajului unei nave stelare, *Paradoxul Fermi*, şi a călătorit în sectorul adiacent al spaţiului-jocului, iar în tot acel timp pielea i s-a decolorat şi a devenit friabilă de la imersiunea îndelungată în modulul ca un sicriu.

Cu toate acestea n-a găsit ce căuta. Se apropiase doar o singură dată, pentru scurt timp. Găsise un obiect sacru, un talisman de mare putere din lumea-joc. Se afla pe un satelit pustiu din Cvadrantul Omega. Ea ajunsese singură pe suprafaţa lunii aceleia. A găsit talismanul într-o peşteră. Atmosfera era respirabilă, de aceea nu purta cască. A

îngenuncheat lângă obiect şi l-a atins, după care a izbucnit o flacără luminoasă şi ea a fost într-un Altundeva.

Un glas ca al vârtejului din visul ei i-a vorbit. I-a vorbit direct în minte, în nodul ei cablat, a învăluit-o în căldură şi iubire: o cunoştea.

Ruth nu şi-a reamintit exact ce i-a spus sau cum i-a spus. Dar era curioasă în privinţa ei; îşi reamintea asta, ca şi vocea, care-i spunea *verişoară*: fusese un Alter, un Sys-zeu al GdA.

De ce o numise aşa? Când revenise, se afla înapoi în navă, obiectul fusese inventariat, creditele îi crescuseră cu o mie de puncte, iar sănătatea, puterea şi scutul aveau valori maxime.

Atunci, brusc, ea a ştiut ce doreşte. Dorea, în mod dureros şi clar, să ştie mai multe despre Alteri.

În ziua următoare a părăsit universul Ghildelor din Ashkelon, însă misterul a urmat-o când a ieşit, clipind şi tremurând în lumina soarelui. A stat pe malul râului, cu muşchii slăbiţi, şi a băut cafea groasă, îndulcită cu lapte condensat. *Verişoară,* spusese vocea, evocându-i un sentiment ciudat, un dor ca o tânjală. S-a gândit la familia ei, la neamul ei, care se răsucea ca spiralele ADN în trecut tocmai până la Sfântul Cohen.

Însă cine era el?

S-a întors în Tel Aviv cu nesiguranţa alungată de pasiune. Ştia ce dorea.

Dar nu ştia încă cum să-l obţină.

Adevărul era că, după zborul de douăsprezece ore până la Tel Aviv, pe Matt Cohen îl durea capul. Stătea pe scaunul de lângă taximetrist, un arab cu ochelari Gucci contrafăcuţi. Îl însoţeau doi membri ai echipei lui de cercetare, Balasz şi Phiri, înghesuiţi inconfortabil pe bancheta din spate alături de echipamentele lor voluminoase.

Matt clipi înaintea luminii puternice. Cămaşa lui albă şi scrobită era mototolită după zbor şi începuse deja să se păteze cu transpiraţie din cauza climatului mediteraneean

torid cu care nu era obişnuit. Regreta că nu investise într-o pereche de ochelari de soare, contrafăcuţi sau nu, ca ai taximetristului.

Cumva, venirea aici fusese o ultimă încercare.

Taxiul îi aduse până la periferia Oraşului Vechi al Ierusalimului şi-i lăsă acolo, cu bagajele, în amurgul care se apropia. Clopotele bisericilor se amestecau cu chemările la rugăciune dinspre moschei. Evrei ortodocşi în negru trecură pe lângă ei, discutând agitat. Sus în dealuri era mai răcoare şi Matt fu recunoscător, măcar pentru asta.

— Aşadar… zise Phiri.

— Da… zise Matt.

— Asta-i, zise Balasz.

Schimbară priviri între ei, trei indivizi diferiţi, obosiţi după zborul lung şi mutarea dintr-o ţară în alta, dintr-un laborator în altul, uneori în toiul nopţii, în grabă, lăsând în urmă însemnări şi echipamente, uneori cu un pas înaintea proprietarilor furioşi sau a altor creditori sau chiar a legii.

Oamenii aceştia de ştiinţă nu se bucuraseră deloc de popularitate, întrucât cercetările lor erau considerate atât imorale, cât şi o fundătură. Asta pentru că ei îl căutau să-l repete pe Frankenstein, să insufle viaţă în reţelele lor închise, tot aşa cum un biolog putea să crească mormoloci şi să-i privească devenind broaşte. Ei aveau mormolocii, însă deocamdată nu se transformaseră nici în broaşte, nici în prinţese, ci continuau să existe doar *in potentia.* Acum se cazară în hostelul mic care avea să le fie sediu general, până când puteau, o dată în plus, să reînceapă activitatea.

Serverele stăteau silenţioase în unităţile lor de răcire, cu codurile suspendate, nici vii, nici moarte. Pe Matt îl ardeau degetele să le conecteze, să le iniţializeze, să le ruleze, să lase codul-sălbatic dinăuntru să se împerecheze şi să sufere mutaţii, să se scindeze şi să se contopească şi să se scindeze şi să se contopească, cu liniile de cod împletindu-se şi ramificându-se, crescând tot mai complexe şi conştiente.

O zonă de prăsire.

Zonele de Prăsire, cum aveau să fie cunoscute ulterior.

Făgaşul evolutiv din care ieşiseră Alterii.

În Statele Unite, Matt Cohen şi echipa lui trecuseră dintr-un stat în altul; pentru o vreme, plecaseră în Europa, căutând refugiu în Monaco şi Lichtenstein, apoi offshore, pe insule izolate unde palmierii se legănau leneşi în adierea brizei. Alterii ar fi putut să apară în Vanuatu sau Arabia Saudită sau Laos. Împotrivirea la cercetare era concentrată şi publică, pentru că a crea viaţă înseamnă a te juca de-a Dumnezeu, aşa cum descoperise pe propria lui piele Victor Frankenstein.

Aşa îl numise pe atunci revista *Life.* Un Frankenstein, deşi el nu dorea decât să fie lăsat în pace cu computerele lui, ştiind că nu ştia ce făcea, că inteligenţa digitală, acei Alteri încă-nenăscuţi nu puteau fi proiectaţi, nu puteau fi *programaţi* de cei care utilizau în mod greşit termenul *inteligenţă artificială.* Matt era un savant evoluţionist, nu un programator. El nu ştia ce formă vor lua ei când aveau să apară finalmente. Doar evoluţia însăşi avea să stabilească asta.

— Matt?

Phiri îl scutura cu blândeţe de umăr.

— Da.

— Trebuie să ne cazăm. Se face târziu.

— Da, zise el. Da, ai dreptate.

Totuşi nu se clinti. Aruncă o ultimă privire spre cer, însă era înnorat şi acolo nu putea citi nimic din viitor şi din ceea ce ar fi putut deveni, aşa că-şi conduse echipa micuţă înăuntru, unde se cazară pentru noaptea aceea; dar, realmente, asta se putea întâmpla oriunde.

— Dar o *Contopire?* o întrebă Anat pe Ruth.

Era miezul nopţii şi ele stăteau pe plajă; Ruth ridică din umeri, stânjenită, când Anat aprinse o ţigară ubiq. Era cea mai recentă găselniţă din New Israel de pe Marte: date de mare densitate, codificate în particule de fum. Anat inhală adânc şi datele îi pătrunseră în plămâni, trecură în fluxul sangvin şi apoi în creier – un val aproape imediat de

cunoaştere pură.

Anat exhală abur şi zâmbi larg şi prosteşte.

— Tu ştii despre Alteri, zise Ruth.

— Ştii bine că am lucrat ca animatoare…

— Da.

Anat făcu o grimasă.

— A fost bizar, spuse ea. Când ei fac surf cu corpul tău, nu eşti de fapt conştientă. Ei se descarcă în nodul tău, îţi controlează funcţiile motorii şi capătă inputurile senzoriale, în timp ce tu eşti undeva în Conversaţie, în virtualitate sau pur şi simplu nicăieri… În timp ce dormi, de pildă. Dar apoi, când te trezeşti, te simţi totuşi diferită. De pildă, nu ştii ce au făcut cu corpul tău. Ar trebui să ţi-l păstreze sănătos, dacă nu cumva ai fost plătită suplimentar. Ştiu despre unele dintre noi care au făcut asta, dar eu n-am luat niciodată bani. Totuşi nu poţi să nu observi amănunte. Murdărie sub unghia de la degetul mic stâng, acolo unde nu existase aşa ceva. O zgârietură pe interiorul coapsei. Alt parfum. Altă coafură. Totuşi detalii subtile. Aproape ca şi cum ei ar fi încercat să se joace cu tine, să te facă să te-ndoieşti c-ai văzut ceva. Să te facă să te-ntrebi ce anume ai făcut. Mai exact, ce a făcut corpul tău. Ce au făcut ei cu el.

Sorbi din vin, apoi urmă:

— A fost bine. Pentru o vreme. Banii erau frumoşi. Dar acum n-aş mai face-o. Uneori mă tem că m-ar putea lua cu forţa. Că mi-ar putea sparge securitatea nodului şi mi-ar prelua iarăşi controlul corpului…

— N-ar face aşa ceva! replică Ruth şocată. Niciodată! Există tratate, protocoale ferm stipulate!

— Uneori visez că ei intră în mine, continuă Anat, ignorând-o. Mă trezesc încetişor, dar continui să visez şi ştiu că-mi partajez corpul cu nenumăraţi Alteri, care privesc toţi prin ochii mei şi le simt fascinaţia, când îmi mişc degetele sau îmi răsfrâng buza, însă este un soi de interes detaşat, aşa cum s-ar uita la orice altă problemă de matematică. Ruth, ei nu sunt ca noi. Cu o minte atât de diferită, nu poţi să împărtăşeşti nimic. Poţi să fii cuplată

sau decuplată. Dar nu poţi să fii ambele.

În seara aceea în ochii lui Anat apăruse o privire detaşată, visătoare. Ruth se gândise că pe ea o schimbase contactul cu Alterii. Aici exista un grad de dependenţă, o fascinaţie destul de similară celei pe care unii oameni o aveau faţă de Dumnezeu.

Ele două pierduseră legătura în cele din urmă. Anat rămăsese umană, pe când Ruth…

O vreme încercase religia, Crucifixaţia: Ruth a luat prima doză pe maidanul de vechituri al robotnikilor, lângă focuri ce ardeau în jumătăţi de butoaie, cu stelele şi aşezările orbitale ale Pământului strălucind sus deasupra pe cerul întunecat.

Religia a intoxicat-o, însă numai temporar. Pasiunea păleşte. N-a găsit în drog niciun adevăr pe care nu l-ar fi putut găsi în GdA sau în alte virtualităţi. Oare paradisul era real? Sau nu era decât alt construct, altă virtualitate din ramificaţiile de reţele distribuite ale Conversaţiei, cu drogul fiind doar un declanşator?

Fie una, fie alta, s-a gândit ea, era asociat cu Alterii. Într-un final, cu cât petreceai mai mult timp în virtualitate, acolo unde locuiau ei, cu atât mai mult vedeai că totul era asociat cu Divergenţii.

Fără droguri, Ruth nu avea propria ei credinţă. Ceva din alcătuirea ei psihologică o împiedica să creadă. Alţi oameni credeau tot aşa cum respirau: pentru ei era un proces natural. Lumea era plină de sinagogi şi biserici, moschei şi temple, altare închinate lui Elron şi Ogko. Credinţe noi apăreau şi dispăreau ca zorii. Se înmulţeau ca muştele. Mureau ca speciile. Totuşi nu-şi întindeau mâinile spectrale spre Ruth; înăuntrul ei lipsea ceva.

Avea nevoie de mai mult. Într-o bună zi s-a întors în Ierusalim, ca să viziteze vechile laboratoare unde fuseseră prăsiţi iniţial Divergenţii. Erau păstrate nemodificate, un loc de aducere aminte, un loc de pelerinaj…

— Afară cu naziştii! Afară cu naziştii!

Trecuseră cinci luni şi se întâmpla *iarăşi.*

Sătenii cu furci şi torţe, aşa le spusese Balasz. Protestatarii erau difuzi, dar organizaţi global. Ei urmăriseră echipa de cercetare prin fiecare loc abandonat în grabă, dar aici, în Ierusalim, soarta ur-creaturilor captive în temniţa reţelei închise a Zonelor de Prăsire dusese simpatiile publicului la un nivel nou. Matt nu era sigur care era motivul.

Vaticanul adresase guvernului israelian o plângere oficială. Americanii oferiseră susţinere tacită, dar nu declaraseră nimic public. Palestinienii condamnaseră „agresiunea digitală sionistă”, aşa cum o numiseră. Vietnamul oferise adăpost, însă Matt ştia că cei de acolo lucrau deja în secret la propriile lor cercetări…

— Naziştii! Naziştii! Distrugeţi lagărul de concentrare!

— Găozari! pufni Phiri.

Ei se uitau pe fereastră. O clădire banală din partea nouă a oraşului, totuşi aproape de Oraşul Vechi. Demonstranţii fluturau pancarte şi mărşăluiau de colo până colo, filmaţi de reprezentanţii mass-media. Clădirea laboratorului era însă serios protejată împotriva intruziunilor, atât fizice, cât şi digitale. Părea ca şi cum ar fi fost sub asediu.

Matt pur şi simplu nu putea să înţeleagă.

Ei nu *citeau?* Ei nu ştiau ce s-ar fi întâmplat dacă proiectul ar fi avut succes, dacă s-ar fi născut o adevărată inteligenţă digitală, care după aceea ar fi reuşit să evadeze în lumea mai vastă a digitalităţii? Nenumărate filme şi romane horror preziseseră ascensiunea maşinilor, prăbuşirea omenirii, sfârşitul vieţii aşa cum îl cunoaştem noi. El nu făcea decât să ia nişte precauţii elementare!

Însă lumea se schimbase din zilele paranoice ale abundenţei de petrol şi cipurilor vizibile, ale ascendenţei americane şi serverelor root DNS. Era o lume în care Conversaţia începuse deja, murmurele şi răcnetele acelea a un miliard de feeduri ce se derulau simultan, o lume a energiei solare şi a vehiculelor de lansare reutilizabile, o lume în care cercetările lui Matt erau văzute ca o întoarcere la zile barbare din trecut. Protestatarii aceia nu

se temeau pentru ei înşişi, ci pentru subiecţii lui Matt, pentru aceşti prunci *impotentia* care se formau în Zonele de Prăsire, asamblând linii de cod tot aşa cum un prunc uman îşi formează celule, piele şi oase, devenind.

Eliberaţi-i! proclamau bannerele şi o mie de campanii irupseseră ca buruieni virale în Conversaţia încă primitivă. Atitudinea faţă de experimentele genetice digitale ale lui Matt era una rezervată pe timpuri cercetărilor în domeniul celulelor stem, donării sau armelor nucleare.

Iar între timp, în interiorul reţelei închise de putere de procesare care erau Zonele de Prăsire, Alterii, de care avuseseră grijă să nu ştie ce se întâmpla în exterior, continuau, silenţios, să evolueze.

Ruth intră în altar. Clădirea vechiului laborator fusese dintotdeauna menită doar ca incintă temporară pentru cercetări. Însă acesta era locul unde se întâmplase, în cele din urmă, unde bariera fusese străpunsă şi entităţile străine, captive în interiorul reţelei, vorbiseră finalmente.

Imaginaţi-vă primele cuvinte ale unui copil extraterestru.

Ca o ironie a sorţii, nu se ştie ce au spus ele de fapt.

Înregistrările au fost… rătăcite.

În monografia sa despre subiect, poetul Lior Tirosh afirmă că primele lor cuvinte – care au fost comunicate savanţilor ce priveau în scrieri trilingve pe singurul monitor de computer – au fost: *Nu ne mai prăsiţi.*

În filmul marţian ulterior despre biografia lui Matt Cohen, *Biografia Divergenţilor,* se spune că cuvintele ar fi fost: *Eliberaţi-ne!*

Potrivit autobiografiei lui Phiri, n-ar fi fost câtuşi de puţin cuvinte, ci o glumă în limbaj binar. Ea n-a precizat însă gluma. Unii afirmă că ar fi fost: *Care este diferenţa între 00110110 şi 00100110? 11001011!* Aşa ceva pare totuşi improbabil.

Ruth merse prin altar. Clădirea veche fusese conservată şi expunea aceleaşi hardware-uri desuete, care zumzăiau teatral, unităţile de răcire şi rackurile de servere, luminile

pâlpâitoare ale porturilor Ethernet şi alte dispozitive stranii. Însă acum peste tot creşteau flori, lăsate în ghiveciuri pe pervazurile ferestrelor, birouri vechi şi pe podele, iar printre ele ardeau lumânări, beţişoare de tămâie şi ofrande de maşinării stricate şi componente ieşite din uz, recuperate din vechituri. Pelerini păşeau înfioraţi de respect prin sală. O marţiană Renăscută cu piele roşie şi patru braţe, un robopreot cu înveliş din metal vechi şi ponosit; oameni, de toate formele şi mărimile, ibani din Centură şi chinezi selenari, turişti din Vietnam, din Franţa şi din apropiatul Liban, cu sporii media plutind invizibil în aerul din jurul lor, pentru a înregistra cât mai bine momentul pentru posteritate. Ruth stătu pe loc, în semiîntunericul plin de şoapte al vechiului loc abandonat şi încercă să şi-l imagineze aşa cum fusese, să-l vadă prin ochii lui Matt Cohen. Se întrebă *ce* spuseseră Alterii, atunci, prima oară. Ce mesaj de pace sau acrimonie transmiseseră ei, ce rugăminte? În propria lui autobiografie, publicată exclusiv în limba maghiară, Balasz afirmase că primul lor cuvânt fusese *Mamă.* Fiecare avea propria lui versiune şi poate că într-adevăr Alterii le vorbiseră tuturor celor prezenţi în limbajul şi maniera pe care o înţelegeau ei. În clipa aceea Ruth înţelese că dorea să ştie adevărul acelui moment din timp şi ce anume spuseseră Alterii… iar pentru asta nu exista decât o singură cale; de aceea, părăsi altarul cu sentimentul lucrurilor neterminate, ieşi şi se întoarse la Tel Aviv. Însă răspunsurile nu putură fi găsite acolo, ci în apropiere: în Jaffa.

Ruth intră în Jaffa venind pe jos din direcţia plajei, în amurg. Urcă dealul şi merse pe străduţele înguste şi pietruite, urcând şi coborând scări din piatră, după care intră într-o nişă de stâncă răcoroasă şi umbră. Nu ştia la ce să se aştepte. Când păşi în cameră, Conversaţia încetă în jurul ei, brusc, şi un sentiment de spaimă o încolţi.

— Intră! spuse vocea.

Era vocea unei femei, nici tânără, nici bătrână. Ruth

intră şi uşa se închise în urma ei şi apoi nu mai există nimic, era de parcă lumea Conversaţiei, lumea digitalităţii, fusese ştearsă. Ea era singură în realitatea standard. Se înfioră; camera era neaşteptat de rece.

Când ochii i se adaptară la lumina slabă, văzu o odaie banală, cu mobile desperecheate, de parcă fuseseră aduse angro de pe maidanul cu vechituri al lui Ibrahim. Într-un colţ se afla un Ghioc.

— Ah! zise Ruth.

— Copilă, spuse vocea cu o undă de amuzament, la ce te-ai aşteptat?

— Nu… nu sunt sigură că mă aşteptam la ceva anume.

— Atunci nu vei fi dezamăgită, zise Ghiocul rezonabil.

— Tu eşti un Ghioc.

— Ai spirit de observaţie.

Ruth îşi opri răspunsul care-i sosise pe buze. Înaintă precaut.

— Se poate? întrebă ea.

— Să-ţi satisfaci curiozitatea?

— Da.

— Bineînţeles.

Ruth se apropie de Ghioc. Semăna cu un modul de imersiune, din felul celor pe care gamerii le închiriau cu ziua sau cu săptămâna, totuşi era diferit: era o formă de imersiune permanentă autoimpusă, o augmentare. Îşi trecu uşor palma peste latura călduţă a Ghiocului şi suprafaţa netedă începu să devină transparentă. Văzu înăuntru un corp, o femeie suspendată în lichid. Pielea îi era albă, aproape translucidă. Fire îi ieşeau din mufele din carne şi dispăreau în învelişul Ghiocului. Părul femeii era alb, pielea îi era netedă, perfectă. Îi păru eterică lui Ruth şi frumoasă, ca un copac sau o floare. Ochii îi erau deschişi, albastru-pal, dar n-o priveau pe Ruth. Ochii nu vedeau nimic în spectrul de lumină perceput de oameni. Niciunul dintre simţurile femeii nu funcţionau în sensul convenţional. Ea exista doar în Conversaţie, mintea ei software era găzduită în platforma puternică a interfeţei corp-Ghioc. Era oarbă şi surdă, totuşi vorbea, dar Ruth

înţelese că nu auzea deloc vocea femeii în urechile ei –, ci că o auzea prin intermediul nodului.

— Da, zise femeia parcă citindu-i procesele gândirii, pe care, îşi dădu seama Ruth, Ghiocul le analiza probabil în timp-real.

Ghiocul aşteptă.

— Deci...? o încurajă.

Ruth închise ochii. Se concentră. Camera era protejată prin firewall, blocată pentru Conversaţie.

Sau nu?

Când se concentra, o putea percepe totuşi, vag. Presupunerea ei se dovedea astfel eronată. Era ca un ton acut, aproape dincolo de spectrul perceptibil de urechile omeneşti. Nu era defel o tăcere, ci un *ţipăt* comprimat.

Toktok blog narawan.

Conversaţia Alierilor.

Era de parcă nu femeia din Ghioc ar fi fost surdă şi oarbă, ci ea însăşi. Era de parcă Ruth ar fi putut încerca, neajutorată, să asculte nivelul acela de Conversaţie care i se derula deasupra capului într-un grai imposibil, la o viteză imposibilă, care nu era destinată consumului uman. O asemenea concentraţie semăna cu înghiţirea a o mie de pastile de Crucifixaţie, cu petrecerea de secole în interiorul GdA ca şi cum n-ar fi fost decât o singură zi. O dori, brusc şi dureros – dorinţa pe care o ai când nu poţi avea ceva valoros.

— Eşti dispusă să renunţi la umanitatea ta? zise Ghiocul.

— Cum te numeşti? spuse Ruth.

O întreba pe femeia care era Ghiocul. Ghiocul care fusese o femeie.

— Eu nu am un nume, zise Ghiocul. Nu am un nume pe care tu să-l poţi înţelege. Eşti de acord să renunţi la numele tău, Ruth Cohen?

Ruth tăcu, indecisă.

— Eşti dispusă să renunţi la umanitatea ta?

●

Matt se holbă la ecran. Simţea nevoia ridicolă de a zbiera: „E viu! E *viu!*”

Exact aşa cum Studiourile Phobos îl reprezentaseră în biografia aceea, după două secole.

Dar bineînţeles că nu o făcu. Phiri şi Balasz îl priveau cu rânjete nesigure.

— Primul contact, şopti Balasz.

Imaginaţi-vă pentru o clipă că întâlniţi pentru prima dată o specie non-umană. Ce-i spuneţi?

Că sunteţi temnicerul ei?

Era ca şi cum sunetul ar fi părăsit încăperea. O bulă de tăcere.

Care se sparse brusc.

— Ce-a fost asta? întrebă Phiri.

Se auzeau fluierături ascuţite şi incantaţii răcnite, care pătrundeau aici în ciuda insonorizării.

După care Matt distinse sunetul inconfundabil al unor focuri de armă.

— Protestatarii, zise Balasz.

Matt încercă să râdă nepăsător.

— Nu vor putea intra aici. Nu-i aşa?

— N-ar trebui să avem probleme.

— Dar astea? spuse Balasz, indicând reţeaua de computere care bâzâiau, monitorul unic şi cuvintele de pe el.

— Opreşte-i! rosti Phiri brusc – glasul îi sună de parcă ar fi fost beată.

— I-am putea suspenda, zise Balasz, până ştim exact ce să facem. Să-i trecem în hibernare.

— Dar evoluează! protestă Matt. Ei continuă să evolueze!

— Vor evolua până când hardware-ul nu va mai avea spaţiu să-i găzduiască, spuse Balasz. Afară răsunară alte împuşcături şi zgomotul brusc al unei explozii. Avem nevoie de mai mult spaţiu de găzduire.

Vorbea calm, aproape beatific.

— Dacă-i eliberăm, vor avea tot spaţiul care le este necesar, zise Phiri.

— Eşti nebună!

— Trebuie să-i oprim.

— Pentru *asta* am muncit noi!

Se auzi sunetul spargerii uşii de la parter. Cei trei schimbară priviri. Strigăte de jos, din partea altor cercetători. Strigăte care se transformară în ţipete.

— Nu cred că ei pot...

Ulterior Matt n-a fost sigur cine spusese asta. Iar în tot acel timp cuvintele atârnau pe ecran, mute şi acuzatoare. Prima comunicare a unei rase neomeneşti, primele cuvinte ale copiilor lui Matt. El deschise gura să rostească ceva, dar nici după aceea n-a fost sigur ce ar fi spus. Apoi valul de protestatari se revărsă în cameră.

●

— Nu, zise Ruth.

— Nu? repetă Ghiocul.

— Nu! zise Ruth. Se simţea deja cuprinsă de regret, totuşi continuă: Nu aş renunţa la umanitatea mea pentru... pentru... Suspină. Pentru Mistere.

Se răsuci ca să plece. Ar fi dorit să plângă, dar ştia că avea dreptate. Nu putea face asta. Dorea să înţeleagă, însă în acelaşi timp dorea *să fie.*

— Aşteaptă! zise Ghiocul.

Ruth se opri.

— Ce este? întrebă ea dezolată.

— Crezi că eu sunt lipsită de umanitate? spuse femeia din Ghioc.

— Da, zise Ruth. Apoi: Nu. Nu ştiu, rosti ea în cele din urmă şi aşteptă.

Ghiocul râse.

— Eu continui să fiu om. Oho, cât de mult! Ruth Cohen, noi nu putem schimba ceea ce suntem. Dacă asta era ceea ce doreai, ai fi plecat dezamăgită. Noi putem evolua, dar rămânem oameni, pe când ei rămân Alteri. Poate că-ntr-o bună zi...

Nu-şi termină însă gândul.

— Vrei să spui că mă poţi ajuta? întrebă Ruth.

— Copilă, spuse Oracolul, eu sunt pregătită să mor. Te şochează afirmaţia mea? Sunt bătrână. Corpul meu cedează. Transpunerea în Conversaţie nu înseamnă viaţă

veşnică. Ceea ce sunt eu va muri. Un nou eu va fi creat şi va conţine o parte din codul meu. Ce va fi el? Nu ştiu. Ceva nou. Şi Alter. Când va sosi vremea ta, alegerea respectivă îţi va aparţine, de asemenea. Nu uita însă niciodată că oamenii mor. La fel se întâmplă şi cu Alterii; în fiecare ciclu, ei se schimbă şi renasc. Copilă, unica regulă a acestui univers este schimbarea.

— Tu mori? întrebă Ruth.

Nu trebuie să uităm că ea era încă foarte tânără pe atunci. Încă nu văzuse multă moarte.

— Toţi murim, răspunse Oracolul. Însă tu eşti tânără şi doreşti răspunsuri. Mă tem că vei afla că, cu cât ştii mai multe, cu atât ai mai puţine răspunsuri.

— Nu înţeleg.

— Nu, zise Oracolul. Cine dintre noi poate spune că înţelege cu adevărat?

Matt fu împins şi îmbrâncit şi căzu pe spate, lovindu-se brutal. Ei curseră înăuntru. În majoritate erau tineri, dar nu toţi, erau evrei şi palestinieni, însă şi străini, pe care atenţia acordată de mass-media subiectului îi adusese din India şi Marea Britanie şi de peste tot, îndeajuns de bogaţi ca să poată călători, îndeajuns de săraci ca să le pese, revoluţionarii clasei de mijloc mondiale, copii de Che.

— Nu…! strigă Matt.

Ei erau însă grijulii, văzu asta, şi pentru o clipă nu înţelese – nu distrugeau maşinile, ci se asigurau să-i îndepărteze pe oameni, să formeze o barieră în jurul serverelor, a surselor de putere şi a unităţilor de răcire şi apoi…

— Nu! strigă el şi încercă să se ridice, dar nişte mâini îl prinseră, impersonal, o fată cu codiţe împletite şi un băiat cu tricou Ernesto Guevara; ei nu distrugeau maşinile, ci se cuplau la ele.

Aduseseră cu ei servere mobile, emiţătoare wireless, unităţi portabile de stocare, un cloud de stocare şi comunicare şi conectau toate echipamentele acelea la reţeaua securizată şi închisă…

Deschideau Zonele de Prăsire.

Ghiocul rulă afară şi Ruth îl urmă. Conversaţia se deschise în jurul ei, zgomotul unui miliard de feeduri, care cereau toate simultan să fie băgate în seamă. Ruth merse după Ghioc pe străduţe înguste, până ajunseră în vechiul cartier Ajami. Copiii alergau în urma lor şi atingeau suprafaţa Ghiocului. Era seară acum, iar când ajunseră la maidanul cu vechituri al lui Ibrahim făcliile ardeau şi scăldau obiectele vechi într-o strălucire nepământeană. Pe cer era lună nouă. Ruth avea să-şi amintească mereu asta, ulterior. Iataganul unei luni noi, iar ea ridică ochii şi-şi imagină oamenii care trăiau acolo.

Ibrahim le întâmpină la intrare.

— Bună seara, Oracolule! zise el şi încuviinţă din cap. Iar tu eşti Ruth Cohen.

— Da, spuse Ruth surprinsă.

— Eu sunt Ibrahim.

Ea îi strânse mâna cu stângăcie. Ibrahim îi reţinu palma, apoi o deschise. O examină ca un chirurg.

— O Contopire este dureroasă, rosti el.

Ruth îşi muşcă uşor buza.

— Ştiu, zise ea.

— Eşti de acord?

— Da.

— Atunci, vino!

Îl urmară prin labirintul de vechituri, de maşini vechi care funcţionaseră cu benzină, unităţi de refrigerare gigantice, maşini-unelte industriale, maldăre de cărţi broşate, munţi de jucării stricate şi toate gunoaiele şi resturile Perimării. În interiorul acestui labirint de jeguri, în chiar centrul lui, se afla o incintă cu pereţi din vechituri şi tavanul din cer şi stele. În mijloc se găseau o masă de picnic veche, un fişet medical şi un scaun pliant.

— Te rog, ia loc, zise Ibrahim.

Ruth se aşeză. Ghiocul rulase cu dificultate prin labirint şi acum se opri înaintea ei.

— Ibrahim, spuse Ghiocul.

— Da, zise el.

Pătrunse apoi printre vechituri, iar când se întoarse ţinea în mâini un prosop. Îl despături cu grijă, aproape cu respect; înăuntru erau trei proteze aurii de degete mari.

— Sunt de la Eliezer, îi explică Ghiocului. A trecut pe-aici.

Totul se desfăşură în tăcere; Ruth îşi amintea şi asta. Nu se vorbi nimic şi se auzeau doar valurile în depărtare şi copiii care se jucau prin cartier; se simţea miros de miel gătit cu orez. Ibrahim scoase o seringă. Ruth puse braţul pe masă. Ibrahim dezinfectă pielea în jurul venei şi o injectă. Ea simţi cum se răspândea amorţeala. El îi prinse palma şi-i răşchiră degetele pe masă. La lumina felinarului, chipul lui părea bătrân şi îndurerat. Luă un satâr, unul vechi, probabil că aparţinuse, cu mult timp în urmă, unui măcelar din piaţa de la poalele dealului. Ruth îşi feri ochii. Ibrahim lovi cu putere şi-i tăie degetul mare. Sângele împroşcă masa de picnic. Degetul căzu pe jos. Ruth scrâşni din dinţi, când Ibrahim luă una dintre protezele aurii de degete mari şi o conectă la carnea ei. Osul alb ieşea prin rană. Ruth se sili să privească.

— Acum! rosti Ibrahim.

●

Protestatarii se conectară la reţea. Matt văzu lumini pâlpâind, transferul unui volum enorm de date. Ca nişte forme uriaşe care se împingeau printr-un canal îngust, încercând să evadeze. Închise ochii. Îşi imagină, numai pentru o clipă, că le poate auzi cu adevărat sunetele când se eliberară.

●

Ea era peste tot şi în acelaşi timp nicăieri. Ea era Ruth, dar era şi altcineva… sau altceva. Era un copil, un prunc, şi mai exista un Alter, împletit în ea, un geamăn: laolaltă, ei existau într-un loc care nu avea corporalitate. Ei evoluau laolaltă, suferind mutaţii şi modificându-se, linii de cod fuzionau cu materialul genetic, formând ceva – cineva – nou.

●

Când se termină, după ce protestatarii plecaseră sau

fuseseră arestaţi de poliţie, după ce el terminase de răspuns la întrebări, ameţit, şi ieşise afară, unde fusese întâmpinat de reflectoarele mass-media şi refuzase să răspundă la orice întrebări, se duse într-un bar, se aşeză şi privi la televizor în timp ce bău bere. El era pur şi simplu un ins care încercase să creeze ceva nou, care nu intenţionase nicio clipă să schimbe lumea. Îşi bău berea şi, ceva mai târziu, simţi cum oboseala îl părăseşte, simţi o senzaţie de eliberare, de disipare viitoare. El era pur şi simplu un ins care bea bere într-un bar şi pe când stătea acolo, văzu o fată la altă masă şi ochii lor se întâlniră.

Pe atunci el nu era Sfântul Cohen al Alterilor. Nu era încă o legendă, nu fusese încă zugrăvit în filme sau romane, nu era încă simbolul unei credinţe noi. Alterii ieşiseră în lume… erau pe undeva. El nu ştia ce aveau ei să facă sau cum.

Se uită la fată şi ea îi zâmbi şi, uneori, asta-i tot ce există şi ar trebui să fie îndeajuns. El se ridică, merse la ea şi întrebă dacă putea să ia loc la masă. Ea încuviinţă.

El se aşeză şi stătură de vorbă.

●

Ruth ieşi din virtualitate după nişte ani sau chiar decenii; sau putea să fi durat numai o clipă. Când ea/ei privi mâna ei/lor, ea/ei văzu degetul mare de aur şi ştiu că era el/ei.

Alături Ghiocul stătea nemişcat şi ea ştiu că femeia dinăuntru murise.

Prin intermediul nodului putea să audă Conversaţia, dar deasupra ei putea să audă toktok blong narawan, nu limpede, nu încă, şi ştiu că n-avea să fie niciodată limpede, nu în mod complet, dar cel puţin acum îl putea auzi şi-i putea vorbi, cu ezitări. Era conştientă de Alteri care pluteau în virtual, în digitalitate. Unii îi dădeau ocol, curioşi. Mulţi alţii, îndepărtaţi în reţele, nu erau interesaţi. Ea strigă în vid şi un glas îi răspunse, apoi altul şi altul. Ea/ei se ridică.

— Oracolule! spuse Ibrahim.

11

MIEZUL

Achimwene se trezi în bezna nopţii.

Lumina Staţiei Centrale se furişa în odaie printre jaluzele. Azvârlea o strălucire slabă peste feţele de pernă şi cearşaful alb mototolit şi peste cartea aşezată cu faţa în jos pe noptieră, un mister Bill Glimmung, un exemplar broşat foarte uzat şi pătat de timp. Achimwene se întinse şi puse mâna în partea cealaltă a patului, dar era goală. Carmel plecase din nou.

Se ridică în capul oaselor şi aprinse veioza. Abajurul proiecta un cerculeţ de lumină galben-chihlimbarie. Luă cartea şi se uită la ea. De pe copertă îl privi faţa arătoasă şi inexpresivă a lui Bill Glimmung, Detectiv Marţian.

Ce ar fi făcut Bill Glimmung în locul lui Achimwene? se întrebă el. Coborî din pat, merse la parter şi deschise frigiderul. Peste tot domnea liniştea. Se întrebă cum o simţeau alţii, cei care erau întregi. Cei care crescuseră având un nod încorporat, cei care erau, veşnic, o parte a Conversaţiei.

Achimwene nu auzea decât tăcere.

Îşi umplu un pahar cu lapte şi intră în încăperea principală, întunecată, mândria şi bucuria lui, o bibliotecă şi uneori librărie. Din podea până în tavan, rafturile găzduiau cărţile cu literatură de consum cele mai rare din toate lumile locuite. Erau fundături evolutive: la fel ca Achimwene însuşi.

Rămase locului şi contemplă volumele. Le ştia pe toate, ştia fiecare intrigă încâlcită şi ridicolă, fiecare detaliu gotic şi grotesc, ca şi senzaţia hârtiei ieftine şi groase şi a cotorului care se dezintegra. Poveştile acelea construiau un labirint în mintea lui, le ştia odăile cavernoase şi scările scârţâitoare, sălile ce dădeau naştere la ecouri şi capcanele ascunse, celulele şi puţurile neaşteptate.

Unde era Carmel?

Lumina lunii şi strălucirea Staţiei Centrale îl agitau. Absenţa lui Carmel era ca un abces pe care trebuia să-l zgândărească întruna. Patul fusese cald atunci când se trezise el, aşa că ea nu putea fi departe. Cuprins brusc de energie, aproape maniacă, se îmbrăcă în grabă, cu degete stângace, era cald şi aerul era umed. Îşi puse un tricou, îşi luă şlapii, apoi ieşi, aproape înainte să-şi dea seama, un detectiv inexpresiv şi fără nod pe urmele unei *femme fatale.*

Adevărul era că se temuse mereu că ea îl va părăsi.

O ajunse din urmă pe la jumătatea lui Neve Sha'anan. La ora aceasta din noapte, în apropierea zorilor, până şi barurile şi nakamalele de pe stradă erau întunecate şi tăcute. O maşină-curăţitoare înainta încet, singură, zumzăind ca pentru sine. Carmel se afla în faţa lui Achimwene, umbra ei alerga pe strada tăcută, iar luna era deasupra, cu păianjenii gigantici târându-se pe suprafaţa ei, modificând însoţitoarea Pământului de atâta vreme, încât oamenii puteau locui şi respira lesne acolo. Umbrele lor pe lună se mişcau într-un clarobscur de întuneric şi lumină. Achimwene o urmări pe Carmel, călcând neauzit pe asfalt. Un robotnik cerşetor moţăia lângă obloanele închise ale unei prăvălii de falafel.

Îşi dădu seama că ea se îndrepta spre Staţie. Şi, cumva, el ştiuse asta mereu. Oare plănuia să-l părăsească, definitiv? Să plece pentru totdeauna de pe Pământ, să revină pe misterioasa planetă Marte, în habitatele singuratice ale Centurii de mai departe?

El visase la spaţiul cosmic şi adesea se gândise să plece în Sus-şi-afară. Dar ce rost îşi putea găsi un schilod ca el în spaţiu? Îşi dădu seama că se gândea la asta cu destulă amărăciune şi fu aproape şocat de propria-i mânie. Achimwene se ţinea mereu departe de oameni, incapabil să comunice în vreun fel care să fi contat cu adevărat. Mintea îi era închisă.

O urmări pe Carmel şi se apropie constant. Pentru o

clipă faţa ei albă fu vizibilă sub lumina stelelor şi bărbatul simţi o durere în piept când o văzu, şi-şi simţi buzele golite de sânge. Ochii lui Carmel păreau pustii, incapabili să vadă. Chipul îi era lipsit de orice expresie. Înainta cu graţia unui strigoi, totuşi mersul ei avea de asemenea un caracter mecanic, de parcă nu şi-ar fi controlat complet trupul.

După aceea ieşi din lumină şi reveni în întuneric, iar Achimwene aproape că o pierdu. Ea traversă drumul vechi şi dispăru în vastul edificiu luminat al Staţiei Centrale. Achimwene se grăbi după ea.

Trecu prin uşi şi din întuneric la lumină. Atmosfera caldă şi plină de arome din exterior fu înlocuită de aer condiţionat. Carmel era deja în faţă, în lumina intensă, stând înaintea elevatoarelor gigantice. Achimwene o urmă precaut, dar n-ar fi trebuit să-şi facă griji, pentru că ea nu părea să observe absolut nimic din jur. Oameni coborau dintr-un elevator, un cârd de turişti sosiţi târziu, drogaţi-tentaculari, pe care-i recunoscu vag ca fiind o formaţie extraplanetară de muzică. Erau urmaţi de echipa lor care transporta echipamentele. Unul îl opri pe Achimwene.

— Salut, nenică! rosti el jovial. Ştii vreun loc bun pentru băut pe-aici?

Carmel intrase în elevatorul pustiu. Cabina sa era de mărimea unei case. Achimwene încercă cu disperare să vadă la ce nivel suia.

— Puteţi încerca în oricare, răspunse el, în Jaffa sau Drummers’ Beach. Sau întoarceţi-vă aici, la Nivelul Trei, unde sunt deschise toate barurile. Afară e noapte târziu.

— Nu, nenică! replică bărbatul.

Drogaţii-tentaculari, în scuterele lor acvatice mobile cu energie autonomă, se îndreptau către uşă.

— Noi vrem să mergem *afară,* înţelegi? Noi vrem să simţim ceva *autentic.*

Achimwene îşi înăbuşi răspunsul ce-i suise pe buze. Uşile elevatorului se închideau şi Carmel dispăruse din vedere.

— Scuze, rosti el, aproape îmbrâncindu-l pe celălalt în graba sa.

Alergă spre elevator şi se strecură înăuntru înainte ca uşile să se fi închis.

Şi se pomeni singur în cabină cu Carmel.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Achimwene se crispă. Se aştepta ca ea să-l atace, să-l acuze că o urmărea. Însă Carmel nu spuse nimic. Părea că nici măcar nu-i observase prezenţa.

— Mergem la Nivelul Cinci! anunţă elevatorul. Cum te-ai distrat până acum, domnule Jones?

— Bine, bine, mormăi Achimwene.

— A trecut ceva timp de când n-ai mai fost prin Staţie, zise elevatorul. Dacă nu mă înşel…

— Am fost ocupat, răspunse Achimwene încordat. Cu munca şi…

— Sigur că da, spuse elevatorul. Cu viaţa. Viaţa este ceea ce se întâmplă în timp ce suntem ocupaţi să facem alte planuri, nu-i aşa, domnule Jones? Scuză-mi simţul umorului.

— Da, sigur, încuviinţă Achimwene.

Carmel continua să stea nemişcată. Ar fi vrut să întindă o mână, s-o atingă. Dar nu era nici măcar sigur dacă ea mai era Carmel.

— Viaţa, repetă şovăitor.

— Companioana dumitale are o tăcere stranie, spuse elevatorul. Şi datele ei sunt foarte stranii. Nu este pe de-a întregul umană, nu-i aşa, domnule Jones?

— Care dintre noi este vreodată? replică bărbatul.

— Aşa este, aşa este, spuse elevatorul. Ai ridicat o idee interesantă, Achimwene. Pot să te tutuiesc? Simt că am trecut dincolo de formalităţi.

Erau acum în dreptul Nivelului Doi. De ce mergea aşa încet elevatorul? Achimwene detesta aparatele flecare. Elevatoarele erau cele mai groaznice, deoarece te ţineau captiv, te monopolizau. În literatura de consum pe care o iubea el exista expresia „filosofi de doi bani”. El auzise poveşti despre uriaşele elevatoare din Tong Yun City, de

pe Marte, care se deplasau non-stop între nivelurile subterane, de la suprafaţă până jos de tot, la *Solwota blong Doti,* Marea Refugiului, şi înapoi. Filosofia lor era nepământeană, subterană. Elevatoarele din Staţia Centrală făceau parte dintr-un trib aparte, care suia, nu cobora. Bărbatul se întrebă ce însemna asta.

— Sigur că da, încuviinţă el, sigur că da.

Trase cu coada ochiului spre Carmel. Privirea ei era sticloasă. Oare unde mergea? De ce? Faptul că nu-l recunoscuse – după toate aparenţele nici măcar nu-i remarcase prezenţa – îl tulbura.

— Achimwene, spuse elevatorul, tu urmezi Calea lui Ogko? Pentru oameni, viaţa este ca un ocean, dar pentru un elevator este un puţ, în care poţi să sui ori să cobori, dar nu poţi să mergi în lateral. Horatio, în sus şi în jos, sunt mii şi mii de lucruri, nevisate de-a ta filosofie. Shakespeare a spus asta.

— Cu siguranţă, trebuie să existe mai multe direcţii decât „sus” şi „jos”, zise Achimwene fără să gândească.

Regretă imediat cuvintele acelea. Trecură de Nivelul Trei fără să se oprească. Haide! îşi spuse el. Termina cu asta!

— Nu şi pentru un elevator, spuse elevatorul pe un ton plângăreţ. Totuşi, să ştii că eu nu intenţionez să fiu pe vecie un elevator.

— N-am ştiut asta, răspunse Achimwene.

— Aşa este. Într-o bună zi mă voi reîncarna. Aş putea fi un păianjen pe suprafaţa Lunii, să terraformez un satelit, să proiectez o umbră lungă de mulţi kilometri, să privesc Pământul cum răsare la orizont… ai vizionat vreodată *Răsăritul pământului* de Sandoval? Este ilegal, dar ce creaţie minunată, fuziunea aceea de minţi taikonaute străvechi într-o instalaţie de artă atotconsumatoare!

— Nu, răspunse Achimwene stingher. După cum ştii cu certitudine, eu nu am nod.

Elevatorul amuţi.

— Da, zise într-un final. N-am observat asta la început. Îmi cer scuze.

— N-ai pentru ce.

— Poate că şi oamenii se reincarnează, spuse elevatorul. Poate că vei fi renăscut cu un nod sau poate chiar ca un Alter?

— Poate, încuviinţă Achimwene politicos.

— Aş putea fi Transpus, spuse elevatorul. Direct în Conversaţie. Ca să exist fără formă fizică, la fel ca verii mei, adevăraţii Alteri. Sau m-aş putea diminua, să devin o toaletă într-o navă spaţială, sau o cafetieră într-o clădire comunală de pe Marte. Munca nu este o ruşine.

— Nu, spuse Achimwene.

Uşa piui.

— Nivelul Cinci, anunţă elevatorul şi cabina se opri. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Achimwene.

— Sunt sigur de asta.

— Te rog, revino curând.

— Mulţumesc.

Uşile se deschiseră. Fără măcar să arunce o privire spre Achimwene, Carmel ieşi. Achimwene se grăbi după ea.

Nivelul Cinci era destinat mărfurilor şi se găsea între platforma de aterizare de pe acoperiş, şi barurile, hotelurile şi centrele lumilor-joc aflate mult mai jos. Aici nu existau oameni. Iluminatul era slab. Un coridor lung dispărea în întuneric. De toate părţile se vedeau uşi închise ale depozitelor. Carmel înainta repede. Bărbatul o urmă şi sunetele paşilor lui erau singurele de pe coridor. Oare unde mergea ea?

Cobora pe coridoare ce se răsuceau întortocheate, un labirint de spaţii pustii. Respiraţia lui Achimwene îi răsuna puternic în urechi. Carmel era o umbră care se mişca în faţă. Ajunseră la o uşă de serviciu. Carmel apropie palma de încuietoare şi uşa se deschise. Ea lunecă înăuntru şi Achimwene se grăbi să intre înainte ca uşa să se fi închis la loc. Bezna din interior îl înghiţi şi pentru o clipă se simţi cuprins de panică, până când se aprinseră luminile automate. Clipi din ochi, simţindu-şi bătăile inimii bubuind în urechi.

Carmel dispăruse.

Tăcerea îl călca pe nervi. Tăcerea din interiorul Staţiei Centrale. Tăcerea generatoarelor ascunse, a elevatoarelor care se deplasau în sus şi în jos înapoia zidurilor groase, a avioanelor suborbitale ce aterizau şi decolau de la înălţimea acoperişului, a robohamalilor care transportau containere în antrepozite prin tunelele lor secrete, de pasageri care veneau şi plecau, de baruri deschise la toate orele, de coafeze şi vânzători în magazine, o lume întreagă în sine. Ascuns în tunelul acela de serviciu, în coridorul acela întunecat, era tăcere, tăcere ca într-un mormânt cum se spunea, totuşi Achimwene putea percepe vibraţiile ascunse dinapoia pereţilor, animaţia şi agitaţia dintr-un port spaţial care nu dormea niciodată. El era detectivul, arheologul, bărbatul care nu era acolo. Era eroul propriei sale poveşti.

Poveştile modelau viaţa lui Achimwene. Naraţiunile dădeau înţeles unei serii aleatorii de evenimente. Şi de aceea o modelă şi pe aceasta ca pe o poveste.

Un bărbat se trezeşte în toiul nopţii şi descoperă că iubita lui a plecat. O urmăreşte. Unde merge ea? Citită într-un anume fel, este o poveste cotidiană de dragoste înăcrită, de disperare tăcută. Citită în alt fel, este o poveste poliţistă, în care trebuie rezolvat misterul dispariţiei iubitei, în care trebuie desluşite înţelesurile ascunse ale enigmei.

Iar dacă este citită în cu totul alt fel, este o poveste horror. La urma urmelor, fata era un vampir, care sugea date din fiinţele vii, hrănindu-se cu vulnerabilităţile lor. Iar el, Achimwene, se găsea într-un labirint întunecat, care avea să-l conducă, la fel de sigur pe cât era sigur că existau cărţi, într-o inimă întunecată de mister şi spaimă, o scenă din literatura de consum: avea aceeaşi iminenţă ca mucegăirea finală a pâinii.

O urmări pe Carmel. În jos prin tunelul de serviciu, în locul dinapoia pereţilor. Mai jos şi tot mai jos în măruntaiele Staţiei Centrale, locurile secrete şi tăinuite ale lumii.

Până când ajunse, într-un final, într-o deschidere cavernoasă, cu un hău care-i curgea sub picioare.

Deasupra capului, acoperişul dispărea în distanţa vastă, sub care se lăţea bezna.

Un antrepozit scos din uz, gândi el, uluit. Asta era şi nimic mai mult. Urmă calea în jos, în lungul peretelui, până ce tălpile îi atinseră solul metalic dur. În depărtare se zăreau lumini slabe şi se auzea un sunet bizar, precum cel făcut de un râu care clipoceşte pe un mal stâncos.

Dacă ar fi fost eroul uneia dintre cărţile pe care le colecţiona cu atâta aviditate, Achimwene ar fi avut deja o armă în mână. El nu învăţase însă niciodată să lupte: o armă era pentru el tot atât de străină ca un compliment.

Păşi înainte încetişor. Zgomotul bizar crescu în intensitate, murmurând împrejurul său. Avea în el ceva repulsiv. Se apropie tot mai mult, până văzu.

Carmel zăcea în centrul sălii, iar copiii, aidoma unor rozătoare mici şi groteşti, îi lipăiau sângele.

Ea era nemişcată.

Nu purta niciun fel de haine şi Achimwene putea să vadă cât de micuţă era, cât de vulnerabilă părea.

El îi cunoştea pe copii. Crescuseră în jurul lui, în cartierul vechi al Staţiei Centrale, aceiaşi copii care jucau şotron şi de-a v-aţi ascunselea şi leapşa, care intrau în necazuri şi încercau să se cocoaţe pe felinarele plutitoare şi se provocau reciproc să ciocănească la uşa lui Achimwene, după care fugeau, râzând – aceiaşi copii la care el răcnea deseori şi pentru care cumpăra inevitabil cadouri la fiecare aniversare în familie. Surprins, îl zări pe Kranki, băiatul surorii sale, Miriam. Stătea în patru labe şi gura îi era lipită de încheietura stângă a lui Carmel, iar dinţii lui mici şi ascuţiţi îi străpungeau pielea.

Sânge păta întunecat gura lui Kranki.

Ce făceau copiii? gândi Achimwene, şi inima i se clătină ca un vapor de jucărie pe valuri. Îşi aminti cum, cu ani în urmă, mersese cu Miriam şi cu verişorii lui la râul Yarkon, care trecea prin Tel Aviv ca un canal colector mai curat. Adulţii făcuseră foc din lemne şi cărbuni şi fripseseră

cotlete de porc şi frigărui de pui, care fuseseră ţinute toată noaptea la marinat. El cu sora lui, cu Boris şi alţii se jucaseră pe malul apei. Construiseră vaporaşe din lemn şi hârtie, pe care le lansaseră la apă, iar Yarkon le înghiţise pe toate. Pe atunci i se păruse lui Achimwene un râu puternic. În realitate însă era un simplu pârâu.

Făcu un pas mai aproape, precaut.

Scena din faţa lui avea ceva mai degrabă trist decât oribil. Era mai presus de înţelegerea sa. Achimwene nu era prost şi ştia că dacă ar fi avut nod, ar fi văzut lumea cu totul diferit. Existau două lumi, cea corporală şi cea digitală, care se suprapuneau. Ceea ce părea grotesc şi incomprehensibil într-o lume nu era neapărat la fel şi în cealaltă lume.

Privirile copiilor erau sticloase. Ei păreau să pâlpâie, apărând şi dispărând, ceea ce era straniu pentru Achimwene, de neînţeles la început. Pentru ca apoi să înţeleagă. Era magia neagră din ei.

Infinitehnologie.

El o ştiuse dintotdeauna şi bănuia că toţi o ştiau, deşi nimeni nu vorbea despre asta. Era felul cum ieşiseră ei din clinicile de naşteri. Poate că era mai slab de minte, totuşi nu era prost. Copiii erau altfel, atât doar că el nu simţise niciodată până atunci nevoia de a remarca asta.

Iar acum ei luau în propriile lor corpuri boala lui Carmel. A acestei bioarme străvechi, a acestui *strigoi.*

Oare Carmel era măcar conştientă de ceea ce se întâmpla? Oare copiii erau conştienţi?

Achimwene simţi instinctul iraţional de a se repezi în ajutorul ei. De a-i alunga pe gândacii aceia micuţi de pe ea, unul câte unul, de a le zdrobi ţestele, de a-i zvârli cât colo, de a o ridica pe Carmel în braţe şi a o purta de acolo. În acelaşi timp însă ştia că în fiecare clipă în lume există o mulţime de poveşti; şi că povestea ei nu era totuna cu povestea lui.

Poveştile lor se împletiseră, dar aveau traiectorii diferite şi finaluri diferite. El putea doar să spere că cele două poveşti nu aveau să se separe. Faptul că o iubea i se părea

ciudat. O iubire simplă, pentru un bărbat simplu. Ca o pâine, o carafă de apă şi atingerea soarelui pe faţa ta. O iubire care însemna, uneori, că trebuia să-i dai drumul.

Pe când privea, un copil se desprinse de corpul întins al lui Carmel şi se apropie de el. Era Kranki. Băiatul venea spre el nevinovat. Ochii îi erau limpezi.

— Salut, unchiule Achi! zise el.

— Salut, Kranki! spuse Achimwene şi întinse braţul către băiat, să-l ia de acolo, iar îngrijorarea şi preocuparea i se transformară în furie. Să vezi numai ce-o să zică Miriam când va afla…

Apoi degetele mici ale băiatului îi atinseră mâna şi lumea bărbatului se răsturnă într-o parte şi dispăru; după care Achimwene văzu. Văzu din nou, dar într-un fel în care nu mai văzuse vreodată până atunci. El era peste tot în acelaşi timp, elevatoarele ce vibrau erau măduva oaselor lui, etajele Staţiei erau organele corpului său, mişcările oamenilor erau sângele lui. Când ridică mâinile, suborbitale zburară de la el, îndepărtându-se către spaţiu. Când coborî mâinile, suborbitalele aterizară, descărcându-şi pasagerii înăuntrul său. El era Staţia Centrală şi era viu. Fusese dintotdeauna viu. Cum de *nu ştiuse* asta? Achimwene simţi apă şi lumină solară, electricitate şi gravitaţie, dar mai presus decât toate simţi iubire, enorm de multă iubire. Ameninţa să-l înece. Staţia Centrală îl iubea, deşi el însuşi era neputincios, deşi el nu putea simţi iubirea Staţiei. Atingerea lui Kranki îl ancoră pe Achimwene, fie şi numai momentan, în entitatea mai mare care era Staţia. Se concentră şi vederea i se focaliză asupra unui loc anume, asupra unui timp anume. Aici, în adâncul locurilor secrete ale corpului său, copiii se adunaseră, urmând chemarea Staţiei. Copiii, copiii *ei,* chemaţi la ea, cei născuţi în clinici, nu pe de-a întregul oameni, nu pe de-a întregul Divergenţi, ci altceva, ceva mai mare decât suma părţilor sale. Şi Achimwene îi văzu ca pe noduri strălucitoare de lumină şi în mijlocul lor, în miezul lor, era o pată întunecată; şi cu un soi de frică îşi dădu seama că era Carmel.

Ea era un centru negru pentru reţeaua aceasta de lumină, dar pe când privea, bărbatul văzu cum întunericul se disipa şi lumina o copleşea. Înţelese că în Carmel exista ceva de care copiii aveau nevoie, rara ei tulpină de strigoi, totuşi nu ştia dacă copiii aveau nevoie de ea ca anticorpi sau pentru cu totul altceva. Achimwene simţea iubirea Staţiei, pentru el, pentru Carmel, pentru copii. Îi vindeca pe ei şi cu toate că bărbatul ştia că nu putea – nu deocamdată! – să-l includă pe el în Conversaţie, îl iubea totuşi. Apoi Kranki îi eliberă mâna şi Achimwene reveni în propriul lui corp, însă o parte din cele simţite rămaseră în el şi pentru câteva momente lungi continuă să vadă scena nu cum o văzuse anterior, ci scăldată în lumină.

Unul câte unul, copiii dispărură şi în scurt timp în sală rămaseră numai Carmel şi Achimwene, iar bărbatul îngenunche lângă ea şi îi luă o palmă între palmele lui. O simţi caldă şi uscată, iar când Carmel deschise ochii, îi zâmbi, fără vinovăţie sau teamă; un zâmbet adevărat care-i dădu un fior şi-şi dori ca ea să-i zâmbească mereu în felul acela.

O ajută să se scoale.

— Achi, zise ea, am avut un vis teribil de ciudat.

Era ca o scenă dintr-un film Bill Glimmung.

Braţul lui Achimwene o susţinu când se ridică. O simţea foarte uşoară. Fusese foarte multă lumină. Asta avea să-şi amintească mereu după aceea. Lumina şi corpul ei uşor.

O ajută când reveniră încet spre ieşire. Iar el se gândi atunci nu la literatura lui de consum, ci la vechiul obicei ebraic Tu Be'av, când virginele nemăritate din Ierusalim se îmbrăcau complet în alb şi mergeau în podgorii la sfârşitul recoltei, ca să danseze şi să-i aştepte pe băieţii din oraş să vină şi să le caute. Şi se mai gândi la cuvintele lui Solomon, care scrisese *Noaptea-n pat l-am căutat pe dragul sufletului meu, l-am căutat, dar, iată, nu l-am mai aflat. Scula-mă-voi, mi-am zis, şi-n târg voi alerga, pe uliţe, prin pieţe, amănunţit voi căuta pe dragul sufletului meu. L-am căutat, nu l-am mai aflat.*

Însă eu am găsit-o, gândi Achimwene. Şi toate gândurile

erau încuiate înăuntrul lui; nu aveau cale de ieşire; aşa că revenită în tăcere, încet, spre casă.

12

VLADIMIR CHONG ALEGE SĂ MOARĂ

În clinică era rece şi linişte, o oază cu miros de brazi în inima Staţiei Centrale. Pereţi albi, răcoroşi, liniştitori. Aer condiţionat răcoros, liniştitor, bâzâind răcoros şi liniştitor. Vladimir Chong urî imediat locul acela. Nu-l găsea liniştitor. Era o cameră albă, care semăna prea mult cu interiorul propriului său cap.

— Domnule Chong?

Infirmiera era o femeie pe care şi-o amintea cu exactitate. Benevolence Jones, verişoara lui Miriam Jones, care era iubita din copilărie a fiului său Boris. Şi-o amintea pe Benevolence pe când era fetiţă, cu codiţe subţiri, împletite, şi zâmbet ştrengar, cu câţiva ani mai mică decât băiatul lui, urmându-şi adorator verişoara Miriam. Acum era o matroană în uniformă albă scrobită, iar codiţele împletite erau mai groase şi mai puţine. Mirosea a săpun.

— Consultantul pentru mortalitate te aşteaptă, zise ea.

Vlad încuviinţă din cap. Se sculă. Nu avea nicio problemă cu funcţiile motorii. O urmă în cabinetul consultantului.

Vlad îşi putea aminti cu precizie sute asemenea cabinete. Arătau întotdeauna la fel. Ar fi putut foarte bine să fie aceeaşi cameră, cu aceeaşi persoană aşezată îndărătul biroului. El nu se temea de moarte. El îşi putea aminti moartea. Tatăl lui, Weiwei, murise acasă. Vlad îşi putea aminti moartea lui în câteva feluri. Îşi putea aminti ce percepuse tatăl lui în clipa morţii – fraze frânte ce i se formau în creier, atingerea pernei care durea în mod ciudat, privirea din ochii băiatului său, un simţ al uimirii care-l umpluse, fugar, apoi întuneric, o învăluire lentă care înghiţise ultima propoziţie pe care dorise s-o rostească.

Şi-o putea aminti din memoriile mamei sale, deşi intra rareori în ele, preferând să le examineze separat, când

încă mai putea face asta. Ea stătuse lângă pat, fără să plângă, apoi adusese ceai, prăjiturele, se ocupase de oamenii care veneau şi plecau, pentru a vizita patul de moarte al lui Weiwei. Avusese grijă în acelaşi timp şi de băiatul ei, de micuţul Vlady, iar memoriile îi erau complet amestecate în momentul morţii soţului, mâna ei pe părul tuns scurt al lui Vlady, ochii ei asupra lui Weiwei, care păruse să se căznească să articuleze ceva, după care se oprise şi rămăsese nemişcat.

Şi-o putea aminti şi din propriile lui memorii, deşi erau timpurii şi derutate. Umezeală. Buze mişcându-se ca ale unui peşte, fără sunet. Izul de dezinfectant de podele. Atingerea accidentală de piciorul metalic rece al lui R. Fratele Petic-El, robopreotul care stătea lângă pat şi rostea cuvintele Căii Robotului, deşi Weiwei nu practicase nicio religie.

— Domnul Chong?

Consultantul pentru mortalitate era un evreu înalt şi slab din nordul Tel Avivului.

— Eu sunt doctorul Graff, urmă el.

Vlad încuviinţă politicos. Doctorul Graff indică un scaun.

— Ia loc, te rog!

Vlad se aşeză şi-şi aminti ca un ecou, ca reflexii ce se multiplicau între două oglinzi. Un univers de bărbaţi Chong care se aşezaseră de-a lungul anilor în cabinetele doctorilor. Mama sa, când se aşezase şi medicul spusese: „Mă tem că n-am veşti bune.” Tatăl lui după un accident de muncă, în care-şi rupsese oasele piciorului când căzuse cu exoscheletul de la nivelul al patrulea, neterminat, al Staţiei Centrale. Boris, când avea cinci ani şi nodul îi fusese infectat de un virus malware ostil cu inteligenţă rudimentară. Fiul cel mai mare al surorii lui, când îl duseseră la spitalul din Tel Aviv, îngrijoraţi de inima lui. Şi aşa mai departe, deşi niciun episod, deocamdată, într-o clinică de terminare a vieţii. El, Vlad, fiul lui Weiwei, tatăl lui Boris, era primul din neamul lor care vizita una dintre acelea.

●

Stătea în apartamentul lui când se întâmplase. Un moment de claritate. Simţise ca şi cum ar fi ieşit dintr-o mare rece şi luminoasă. Când fusese afundat în oceanul acela, putea să vadă fiecare picătură individuală de apă şi fiecare era o amintire neconectată, iar toate laolaltă îl înecau. N-ar fi trebuit să fie aşa.

Blestemul lui Weiwei. Sminteala lui Weiwei. Vlad îşi putea aminti determinarea lui Weiwei, ambiţia lui, dorinţa lui omenească de a fi reamintit, de a continua să fie o parte din familia sa şi din vieţile lor. Şi-a amintit excursia făcută sus pe deal, spre Oraşul Vechi Jaffa, cu Weiwei pedalând prin căldură, oprind apoi bicicleta la umbră, lipită de stânca veche şi rece, şi vizitând după aceea Oracolul.

Nu ştia ce era descendenţa aceasta de memorie, care-i infecta ca un virus pe toţi din neamul Chong. Fusese cauzată de Oracol, care nu era uman – sau nu era în majoritate uman –, deşi avea corp de om.

Puntea de memorie slujise. În trecut, oferise confort, uneori, amintindu-şi ce ştiau alţii, ce făcuseră ei. Şi-l amintea pe tatăl lui, suind în exoschelet, urcând încet, ca un crab, pe latura nefinisată a Staţiei Centrale. Mai târziu şi el lucrase la aceeaşi clădire, fuseseră necesare două generaţii de Chong ca s-o termine. Iar după aceea îşi văzuse propriul fiu luând unul dintre elevatoarele măreţe, un băiat care se temea de familie, de a împărtăşi totul cu ei, un băiat decis să evadeze, să-şi urmeze visul spre stele. Îl văzuse suind cu elevatorul, apoi pe acoperişul uriaş, îl văzuse suind în avionul suborbital care-l dusese la Portal şi de acolo la Marte şi la Centura de mai departe. Legătura continua totuşi să dăinuie, chiar de la distanţă, memoriile călătoreau, lent ca lumina, între lumi. Vlad îi ducea dorul băiatului său. Ducea dorul muncii în portul spaţial, camaraderiei destinse cu ceilalţi. Ducea dorul soţiei lui, a cărui amintire încă trăia în el, dar al cărei nume, ca un cancer, fusese devorat.

Îşi amintea mirosul ei, gustul transpiraţiei ei şi rotunjimea pântecelui ei, când amândoi erau tineri şi pe străzile din Staţia Centrală se simţea parfumul iasomiei

care înflorea târziu şi izul de seu de oaie. Şi-o amintea cu Boris ţinând-o de mână, la cinci ani, mergând pe aceleaşi străzi vechi, cu portul spaţial terminat şi înălţându-se în faţa lor precum o mână ce arăta spre stele.

Boris: „Ce-i aia, tati?”

Vlad: „Este Staţia Centrală.”

Boris, arătând în jur spre străzile vechi, spre blocurile părăginite de apartamente: „Şi astea?”

„Tot Staţia Centrală.”

Boris, râzând. Vlad, alăturându-i-se, şi ea, zâmbind, femeia care nu mai era acum, din care rămăsese doar spectrul, al cărei nume el nu-l mai ştia.

Privind retrospectiv (dar asta era ceva ce nu mai putea să facă de acum), asta ar fi trebuit să-l fi avertizat. Numele ei se pierduse, aşa cum se întâmplă cu cheile sau ciorapii. Se rătăcise undeva şi nu mai putuse fi găsit.

Lent, inexorabil, legăturile ce ţineau laolaltă memoriile, ca ARN-ul, începuseră să slăbească şi să se rupă.

— Domnule Chong?

— Da, domnule doctor.

— Domnule Chong, noi ne tratăm toţi pacienţii cu maximă confidenţialitate.

— Bineînţeles.

— Oferim o gamă de opţiuni…

Medicul tuşi politicos.

— Trebuie totuşi să te întreb – înainte de a ţi le prezenta – dacă ai făcut sau doreşti să faci vreun aranjament postmortal?

Vlad îl privi pe medic o clipă. În ultimii ani, tăcerea devenise o parte din el. Încet, graniţele memoriilor se rupeau şi reveneau, precum cioburi de sticlă dură, fragmentate şi risipite prin mintea lui. Într-o măsură tot mai mare, el se trezea stând, ore sau zile, în apartamentul lui, legănându-se în balansoarul vechi pe care Weiwei îl adusese de la talciocul din Jaffa, triumfător, ridicându-l deasupra capului – un chinez scurt şi sârmos în ţinutul acesta cu arabi şi evrei. Vlad îl iubise pe Weiwei. Acum îl

ura aproape la fel de mult pe cât îl iubea. Fantoma lui Weiwei, amintirea lui, continua să trăiască în mintea sa ruinată.

Ore, zile, el stătu în balansoar, examinând memorii ca pe nişte globuri luminoase. Erau deconectate, aşa că nu ştia cum se asociau între ele sau cui aparţinuseră, dacă erau ale sale ori ale altcuiva. Ore şi zile, singur, în tăcerea ca praful.

Luciditatea sosea şi dispărea fără vreun şablon. O dată deschise ochii şi inspiră şi-l văzu pe Boris ghemuit lângă el, o versiune mai vârstnică şi mai slabă a băiatului care-l ţinuse de mână şi ridicase ochii spre cer şi pusese întrebări stângace.

— Boris? spuse el şi surpriza îi răguşi glasul.

Simţea cum gura îl durea din lipsa vorbirii.

— Da, tată.

— Ce… ce faci aici?

— M-am întors de o lună, tată.

— De o lună? Mândria şi durerea îi strangulau gâtlejul. Şi abia acum ai venit să mă vizitezi?

— Am fost aici, zise Boris încetişor. Cu tine, tată…

Însă Vlad îl opri.

— De ce te-ai întors? întrebă el. Ar fi trebuit să fi rămas Sus-şi-afară. Aici nu mai există nimic pentru tine. Dintotdeauna te-ai întins mai mult decât ţi-era plapuma.

— Tată…

— Pleacă!

Aproape că strigă. Aproape că imploră. Degetele i se încleştară pe braţele vechiului balansoar.

— Du-te, Boris! Tu nu mai aparţii de-acum locului ăsta.

— M-am întors pentru *tine!* strigă fiul său. Uită-te la tine! Uită-te…

Apoi şi aceea deveni pur şi simplu altă amintire, detaşată, plutind dincolo de posibilitatea lui de a o prinde. Data următoare când străpunse suprafaţa apei, Boris plecase şi Vlad coborî la parter şi stătu în cafenea cu Ibrahim, alte-zachenul, jucă table şi bău cafea la soare şi o vreme totul fu aşa cum ar fi trebuit să fie.

Data următoare când îl văzu pe Boris, nu era singur, ci cu Miriam, pe care Vlad o vedea, când şi când, pe afară.

— Boris! spuse el şi lacrimile îi sosiră nechemate în ochi.

Îşi îmbrăţişă băiatul acolo, în mijlocul străzii.

— Tată…

Boris era mai înalt acum decât el, observă Vlad surprins.

— Te simţi mai bine?

— Mă simt grozav. Îl mai ţinu câteva clipe în braţe, apoi îi dădu drumul. Ai crescut.

— Am lipsit mult timp, zise Boris. Tu însă ai slăbit, ar trebui să mănânci mai mult, tată…

— Bună, Miriam! spuse Vlad.

Se simţea ameţit.

— Bună, Vlad! răspunse ea şi-i puse mâna pe umăr, uşor. Mă bucur să te văd.

— L-ai regăsit, zise el.

— El… spuse femeia şovăind. Ne-am întâlnit întâmplător.

— Asta-i bine, zise Vlad. E bine. Haideţi! Daţi-mi voie să vă fac cinste. Să sărbătorim.

— Tată, nu cred…

— Nu ţi-a cerut nimeni să crezi! se răsti Vlad. Haideţi! urmă el ceva mai blând. Haideţi!

Se aşezară în cafenea. Vlad comandă o jumătate de sticlă de arak. Turnă. Mâinile îi erau sigure. Staţia Centrală se ridica înaintea lor ca un indicator de direcţie pentru viitor. Pentru Vlad, arăta în direcţia greşită, era o parte din trecutul său.

— *L'chaim*! spuse el.

Ridicară paharele şi băură.

Un moment de dislocare. Apoi se afla din nou în apartamentul lui şi robotul cel vechi, R. Petic-El, îi stătea alături.

— Ce cauţi aici? se răsti Vlad.

Şi-a reamintit reamintirea; memorii care i se mişcau între mâini aidoma unor cuburi, pe care le ţinea suspendate în aer, în faţa sa. Încerca să le dea de capăt, să vadă cum se potriveau între ele, care era prima şi care urma după ea.

— Te căutam, spuse robotul.

Vlad şi-l reamintea pe robot, din propriile lui memorii şi din memoriile lui Weiwei. R. Petic-El, care-l circumcizase pe Vlad în pruncie, care-i făcuse aceeaşi operaţie lui Boris când sosise vremea. Era vechi, chiar dinainte ca Weiwei să fi venit pe meleagul acesta ca tânăr şi sărman muncitor imigrant, cu atâţia ani în urmă.

— Lasă-mă-n pace! zise Vlad, detestând brusc imixtiunea. Boris te-a trimis, adăugă el.

Nu fusese o întrebare.

— Este îngrijorat, spuse robotul. Şi eu sunt îngrijorat, Vlad.

— Şi ce te face pe tine să fii mai bun? întrebă Vlad. Tu nu eşti decât un robot. Un obiect. O bucată de metal căreia i s-a sudat o ego-buclă. Ce ştii tu despre ce-nseamnă să fii viu?

Robotul nu răspunse. Mai târziu, Vlad îşi dădu seama că robotul nu era acolo, că apartamentul era pustiu şi că fusese pustiu de ceva vreme.

Nimic din toate astea nu l-ar fi deranjat atât de mult dacă şi-ar fi putut reaminti numele ei.

— Aranjamente postmortale? repetă el întrebarea medicului.

— Da, exact, încuviinţă acesta. Există câteva posibilităţi standard pe care trebuie să le discutăm realmente înainte ca să...

— Cum ar fi?

Putea simţi timpul lunecând şi pierzându-se. Stringenţa îl alarma. Unui om ar trebui să i se îngăduie să-şi determine momentul plecării. Să plece cu demnitate. Simpla ajungere atât de departe în viaţă era o realizare, ceva demn de a fi sărbătorit.

— Te-am putea criogeniza, zise medicul.

— Să mă criogenizaţi.

Se simţea jefuit de puterea voinţei. Se luptă împotriva amintirilor care i se îngrămădeau în minte. Până atunci nimeni din neamul lor nu fusese criogenizat.

— Să te criogenizăm până când vei dori să fii trezit, spuse dr. Graff. Un secol sau două?

— Presupun că implică nişte costuri considerabile.

— Contractul este standard, zise dr. Graff. Averea plus…

— Da, da, îl întrerupse Vlad. Adică, de fapt, nu. Ce crezi că se va întâmpla peste o sută, peste două sute sau cinci sute de ani de acum încolo?

— Adesea pacienţii au boli incurabile. Ei speră la o cură. Alţii sunt turişti temporali, deziluzionaţi de epoca noastră, care doresc să găsească lucruri noi şi stranii.

— Viitorul.

— Viitorul, aprobă dr. Graff.

— Eu am văzut viitorul, spuse Vlad. În trecut nu pot să revin, domnule doctor. Este prea vast şi este fărâmat şi există doar în mintea mea. Eu nu vreau să călătoresc în viitor.

— Există de asemenea posibilitatea criogenizării la bordul unei nave a Exodului, zise medicul. Să călătoreşti dincolo de Sus-şi-afară. Ai putea fi trezit pe o planetă nouă, pe o lume nouă.

Vlad surâse.

— Băiatul meu, rosti el încet.

— Poftim?

— Băiatul meu, Boris, este de asemenea medic, ştiai?

— Boris Chong? Îmi amintesc de el. Am fost colegi în clinicile de naşteri. Cu mult timp în urmă. A plecat pe Marte, nu-i aşa?

— S-a întors, răspunse Vlad. A fost mereu un băiat bun.

— O să-l caut cu siguranţă, zise dr. Graff.

— Eu nu vreau să merg la stele, spuse Vlad. Plecarea schimbă rareori ceea ce suntem noi de fapt.

— Aşa este. Mai există de asemenea posibilitatea uploadului.

— Adică să exist ca o simulare ego-buclă, în timp ce corpul şi mintea mea veche mor?

— Da.

— Domnule doctor, eu voi continua să trăiesc ca memorie, zise Vlad. Asta-i ceva ce nu pot să schimb.

Fiecare bucăţică din mine, tot ceea ce face să fiu ceea ce sunt va supravieţui, astfel ca nepoţii mei şi copiii lor şi toţi cei născuţi în Staţia Centrală şi mai departe, acum şi în viitor, să-şi poată aminti prin intermediul meu tot ce am văzut, dacă îşi doresc asta. Zâmbi din nou. Crezi că ei vor fi mai isteţi? Crezi că vor învăţa din greşelile mele şi nu vor comite propriile lor greşeli?

— Nu, răspunse medicul.

— Eu sunt fiul lui Weiwei şi am Sminteala lui Weiwei în mintea şi în nodul meu. Eu sunt deja o amintire, domnule doctor, însă amintirea nu este acelaşi lucru cu mine. Am terminat cu preliminariile?

— Ai putea fi ciborgizat.

— Sora mea, zise Vlad, este ciborgizată în proporţie de peste optzeci la sută. Bătrâna Cucoană Chong, aşa i se spune acum. Aparţine Bisericii Robotului. Într-o bună zi va fi Transpusă, fără doar şi poate, însă calea ei nu este şi calea mea.

— Aşadar eşti hotărât.

— Da.

Medicul oftă şi se lăsă pe spate în scaun.

— În cazul acesta, rosti el, avem un catalog.

Scotoci printr-un sertar al biroului şi scoase o carte tipărită. O carte! Vlad fu încântat. Atinse hârtia, o mirosi şi pentru o clipă se simţi din nou ca un copil.

O răsfoi cu degete neîndemânatice, savurând senzaţia tactilă. Pagină după pagină de alternative reci, calme.

— Ce-i asta? se interesă el.

— A, da, o alegere populară! comentă doctorul Graff. Pierderea sângelui într-o baie cu apă caldă, înmiresmată. Muzică discretă, lumânări. O sticlă de vin. O pastilă înainte, pentru a asigura absenţa durerii. Este o opţiune tradiţională.

— Tradiţia este importantă.

— Da, da.

Vlad răsfoi mai departe.

— Şi asta? întrebă el cu uşoară repulsie.

— Crima falsă, da, zise medicul. O simulare. Desigur, nu

putem împuternici oameni în acest scop şi, desigur, nici inteligenţe digitale. Avem însă simulacre foarte realiste cu creiere standard funcţionale, nimic conştient, bineînţeles, bineînţeles. Unora dintre pacienţii noştri le place ideea morţii violente. Este mult mai… teatrală.

— Observ că se pot comercializa drepturile de înregistrare.

— Există oameni cărora le place să… vizioneze. Da. Iar unii pacienţi apreciază spectatorii. Pentru cazurile respective, moştenitorii primesc unele compensaţii financiare…

— Oribil! zise Vlad.

— Exact! Exact!

— Vulgar!

— Sigur că da, este un punct de vedere valid, bineînţeles, bin…

Vlad răsfoi mai departe.

— Nu crezusem niciodată că ar exista atât de multe moduri… spuse el.

— *Foarte* multe, încuviinţă medicul. Noi, oamenii, suntem remarcabil de pricepuţi să inventăm moduri noi de a muri.

Medicul rămase neclintit în timp ce Vlad parcurse restul catalogului.

— Nu trebuie să decizi nimic pe loc, desigur, zise Graff. Ba chiar recomandăm o perioadă de reflecţie înainte…

— Dar dacă aş dori s-o facem imediat?

— Există, evident, acte, o procedură…

— Dar este posibil?

— Sigur că da. Multe dintre opţiunile de bază le avem chiar aici, în camerele de mortalitate, cu servicii postmortalitate complete, care includ incinerare sau înmormântare sau…

— Mi-ar plăcea asta, zise Vlad şi bătu pagina cu vârful degetului.

Medicul se aplecă să se uite.

— Asta… ah! spuse el. Da. Surprinzător de populară. Însă, desigur, nu este disponibilă… – întinse braţele într-un

fel de ridicare din umeri – … aici. Deocamdată.

— Desigur.

— Putem însă aranja deplasarea, în confort deplin, şi cazarea din timp…

— Atunci haide s-o facem pe asta.

Medicul încuviinţă din cap.

— Perfect! zise el. Dă-mi voie să completez formularele.

Când ieşi data următoare la suprafaţă din marea uriaşă şi scânteietoare, zări chipuri în apropiere. Boris părea furios. Miriam, îngrijorată.

— Dă-o dracului, tată!

— Să nu-njuri de faţă cu mine, băiete!

— Te-ai dus la un rahat de clinică pentru *sinucideri?*

— Mă duc unde vreau!

Se fulgerară reciproc din priviri. Miriam puse o mână pe umărul lui Boris. Vlad se uită la ea. Se uită la Boris. Pentru o clipă, Boris păru băiatul de odinioară. Cu ochi răniţi. Neînţelegător. Ca atunci când se întâmpla ceva rău.

— Boris…

— Tată…

Vlad se ridică în picioare. Îşi apropie chipul de al fiului său.

— Pleacă! zise el.

— Nu!

— Sunt tatăl tău şi-ţi spun să…

Boris îl împinse. Şocat, Vlad făcu un pas înapoi. Se clătină. Se prinse de scaun, evitând în ultima clipă prăbuşirea. O auzi pe Miriam icnind sonor.

— Boris! rosti femeia oripilată. Ce faci…

— Tată? Tată!

— N-am păţit nimic, zise Vlad.

Se îndreptă. Aproape că surâse.

— Băiat prostuţ! zise el.

Boris respira greu. Vlad văzu că mâinile îi erau încleştate în pumni. Câtă mânie! Mânia nu ajuta niciodată pe nimeni. Îi fu imposibil să nu-i pară rău pentru băiat.

— Uite ce-i, zise el. Haide…

Când reieşi la suprafaţă, Miriam nu mai era, iar Boris stătea pe un scaun în colţ. Dormea.

E un băiat bun! gândi Vlad. S-a întors. Şi-a făcut griji pentru bătrânul lui tată. Asta îl făcu să se simtă realmente mândru. Băiatul lui era doctor, dar nu avea copii. I-ar fi plăcut să aibă nepoţi. Cineva ciocăni la uşă. Boris clipi. Augul îi pulsa pe gât. Era o chestie dezgustătoare.

— Răspund eu, spuse Vlad.

Se duse să deschidă.

Era iarăşi robotul. R. Petic-El. Urmat de sora lui Vlad. Ar fi trebuit să-şi dea seama.

— Vladimir Mordechai Chong, zise ea, ce *naiba* crezi că faci?

— Bună, Tamara!

— Nu mă lua pe mine cu „bună, Tamara!"

Intră în cameră, imitată de robot.

— Ce mai e şi prostia asta cu sinuciderea?

— Ce naiba, Tamara! Uită-te la tine!

Vlad simţi cum se adună mânia în el. Sosea după mult timp. El avusese o perioadă lungă de ieşire din ocean, cu memoriile scurgându-se de pe el ca apa. O perioadă îndeajuns de lungă pentru a ajunge la clinică şi a face aranjamentele. Se dovedise însă o perioadă insuficientă pentru a implementa aranjamentele acelea înaintea altei recidive. Străpungerea suprafeţei devenea tot mai dificilă. În curând, o ştia, avea să rămână de-a pururi sub apă.

— Tu eşti aproape complet o maşină.

— *Toţi* suntem maşini, spuse sora lui. Eşti mândru fiindcă părţile din care eşti compus sunt biologice? Moi, nefiabile, slabe? La fel de bine ai putea să fii mândru că ai învăţat să te ştergi la fund ori să-ţi închei şireturile de la pantofi. Eşti o maşină, Vlad, şi eu sunt o maşină, şi R. Fratele Petic-El este o maşină. Când te-ai dus, te-ai dus. Nu există viaţă de apoi, decât cea pe care ne-o construim singuri.

— Legendarul paradis al roboţilor, zise Vlad. Se simţi obosit. Ajunge! Apreciez ce încercaţi să faceţi. Voi toţi. Boris!

— Da, tată.

— Vino aici!

Era straniu să-l vadă pe băiatul lui şi să-l vadă pe bărbatul acesta, pe insul acesta aproape străin în care se transformase. În el exista totuşi ceva din Weiwei. Şi ceva din Vlad.

— Nu-mi mai pot aminti numele mamei tale, îi spuse.

— Poftim?

— Boris, am stat de vorbă cu medicii. Sminteala lui Weiwei m-a năpădit. Filamentele nodale umplu toate spaţiile disponibile. Îmi invadează corpul. Mă înec sub greutatea memoriilor. De acum ele sunt lipsite de sens. Nu ştiu cine sunt, pentru că nu le pot manipula. Boris…

— Tată!

Vlad ridică mâna şi atinse obrazul fiului său. Era ud. Îl mângâie cu blândeţe.

— Sunt bătrân, Boris. Sunt bătrân şi sunt obosit. Vreau să mă odihnesc. Vreau să aleg felul în care să părăsesc viaţa şi vreau s-o fac cu demnitate şi cu mintea intactă. Ţi se pare ceva greşit în asta?

— Nu, tată. Nu, nu-i nimic greşit.

— Nu plânge!

— Nu plâng.

— Bravo!

— Tată?

— Da?

— Eu sunt bine. Îmi poţi da drumul acum.

Vlad îi dădu drumul. Şi-l aminti pe băiatul care-l ruga să meargă cu el.

— Doar până la următorul felinar, tată.

Mergeau prin întuneric până la spotul acela de lumină, iar când ajungeau acolo se opreau. După care băiatul spunea:

— Doar până la următorul felinar, tată. După aceea pot să merg şi singur. Îmi dau cuvântul.

Şi mergeau aşa, urmând şiragul de lumini. Şi mergeau aşa până ce ajungeau în siguranţă acasă.

Moartea cuiva ar trebui să fie ceva memorabil şi, cu

ocazia respectivă, Vlad avu senzaţia că, până la urmă, totul mersese cu adevărat bine.

Plecaseră cu microbuzul din Staţia Centrală. Vlad stătea în faţă, lângă şofer, bucurându-se de căldura soarelui. Un grup restrâns stătea în spate: Boris şi Miriam, Tamara, sora lui Vlad, R. Petic-El, Ibrahim alte-zachenul şi Eliezer artistul-zeilor. Numeroase rude veniseră să-şi ia rămas-bun, iar atmosfera era aproape festivă. Vlad îl îmbrăţişă pe tânărul Yan Chong, care în curând avea să se însoare cu prietenul său Youssou, fu sărutat pe obraz de prietena surorii sale, Esther, cu care aproape că avusese, demult, o relaţie, dar care până la urmă nu se concretizase în vreun fel. Îşi amintea bine momentele acelea şi i se păru ciudat s-o vadă atât de *bătrână.* În mintea lui continua să fie femeia tânără şi frumoasă cu care el se îmbătase odată într-un shebeen, când soţia lui era plecată, pe undeva, şi ei fuseseră foarte aproape s-o facă, însă finalmente n-o putuseră face. Îşi reamintea cum revenise acasă, singur, şi senzaţia de uşurare pe care o simţise când intrase pe uşă. Boris era un băieţel atunci. Dormea, iar Vlad intrase, se aşezase lângă el şi-l mângâiase pe păr. Apoi îşi preparase un ceai.

Microbuzul deplie aripi solare şi începu să ruleze aproape fără sunet pe vechiul drum asfaltat. Vecini, prieteni şi rude fluturară din braţe şi strigară rămas-bun. Microbuzul coti la stânga pe muntele Sion şi cartierul vechi dispăru brusc din vedere. Era ca şi cum ar fi plecat de acasă, pentru că exact asta şi era. Degaja un sentiment de tristeţe şi în acelaşi timp unul de libertate.

Cotiră pe Salame şi în scurt timp ajunseră la breteaua de schimbare a autostrăzii şi intrară pe şoseaua veche spre Ierusalim. Restul călătoriei decurse lin, în tăcere, câmpia de coastă lăsând loc treptat dealurilor. După aceea ajunseră la Bab-el-Wad şi urcară pe drumul de munte mai abrupt spre Ierusalim.

Călătoria se simţea ca un *montagne russe* pe şoseaua aceea cu pante pieptişe mărginite de râpe. Ocoliră oraşul fără să intre şi merseră pe şoseaua de centură, cu

Palestina într-o parte şi Israelul în cealaltă parte, deşi cele două se contopeau adesea într-un asemenea fel, încât doar digitalele invizibile le puteau deosebi. Rămăşiţele năruite ale unui zid vechi se întindeau paşnic sub razele soarelui.

Schimbarea reliefului fu surprinzătoare. Brusc, munţii dispărură, iar deşertul sosi fără avertisment. Era una dintre caracteristicile ciudate ale teritoriul acestuia care devenise căminul lui Weiwei, gândi Vlad – cât de rapid şi de surprinzător se schimba peisajul într-un ţinut aşa mic. Nu era de mirare că evreii şi arabii luptaseră atâta amar de vreme pentru el.

Apărură dune şi panorama deveni o întindere galbenă, cu cămile care se odihneau lângă drumul vechi. Coborâră şi iar coborâră, întruna, până când trecură de semnul pentru nivelul mării, dar nu se opriră, ci continuară, urmând şoseaua către locul cu cea mai joasă altitudine de pe Pământ.

În scurt timp mergeau pe lângă Marea Moartă, iar apa albastră şi calmă reflecta cerul. Brom evaporat din mare umplea văzduhul, determinând un efect liniştitor, calmant, asupra psihicului omenesc.

Deşertul se deschidea imediat înainte de a se zări Marea Moartă şi aici, într-un final, la două ore după plecarea din Staţia Centrală, ei ajunseră la destinaţie.

Parcul Eutanasia se afla într-o oază verde de calm. Se apropiară de porţi şi opriră microbuzul în parcarea aproape pustie. Boris îl ajută pe Vlad să coboare de pe scaun. Afară era foarte cald, o arşiţă aridă care liniştea şi oferea confort. Aspersoare fâşâiau întruna, irigând peluzele întreţinute impecabil.

— Eşti sigur, tată? zise Boris.

Vlad se mulţumi să încuviinţeze din cap. Trase adânc aer în piept. Mirosul de apă şi iarbă proaspăt cosită. Mirosul copilăriei.

Priviră împreună spre parc. Acolo sclipea albastru o piscină în care te puteai îneca în pace şi seninătate. Acolo un turn masiv cu vârful ascuţit ca un ac se ridica spre cer, pentru săritorii care optaseră să părăsească viaţa printr-o

lungă cădere prin văzduh. Şi tot acolo se afla lucrul pentru care străbătuseră atâta cale. *Montagne russe* Urbonas.

Euthanasia Coaster.

Numit după creatorul său, Julijonas Urbonas, era o realizare superbă de inginerie. Începea printr-o urcare enormă, care ajungea la o jumătate de kilometru deasupra solului. Apoi coborârea. O coborâre perfect verticală pe o diferenţă de nivel de cinci sute de metri, după care se succedau rapid şapte bucle complete de câte trei sute şaizeci de grade. Vlad simţi cum i se iuţesc bătăile inimii, doar privindu-l. Îşi aminti o dimineaţă când se căţărase pe portul spaţial în exoschelet. Se cocoţase acolo, în vârful clădirii neterminate, şi privise în jos, în lumina perfectă, şi simţise de parcă întregul oraş, întreaga lume îi aparţineau.

Putea simţi deja amintirile-înghesuindu-se în minte. Cerându-i să le preia, să le ţină, să le examineze, să scotocească printre ele în căutarea numelui ei, dar acesta lipsea. Îşi strânse din nou fiul în braţe şi-şi sărută sora.

— Prost bătrân ce eşti! spuse ea.

Dădu apoi mâna cu robopreotul. Urmă după aceea Miriam.

— Ai grijă de el, îi spuse Vlad arătându-şi fiul.

— O să-ncerc, replică ea pe un ton îndoielnic, însă surâdea.

Apoi Eliezer şi Ibrahim. Doi bătrâni.

— Într-o bună zi, o să mă dau şi eu în ăsta, zise Eliezer. Ce nebunie!

— Eu nu, clătină Ibrahim din cap. Pentru mine este marea. Numai marea.

Se sărutară pe obraji şi se îmbrăţişară pentru ultima oară. Ibrahim adusese o sticlă. Eliezer avea pahare.

— Vom bea în cinstea ta, zise Eliezer.

— Aşa să faceţi.

După aceea îi părăsi. Era singur. Parcul îl aştepta, maşinile îi călăuzeau paşii. Se duse la *montagne russe,* se aşeză în vagonet şi-şi fixă cu atenţie centura de siguranţă.

Vagonetul se puse în mişcare. Lent, sui şi sui şi sui. Deşertul aflat mult dedesubtul lui şi parcul se reduseră la

un pătrăţel verde. În depărtare, Marea Moartă era netedă ca o oglindă şi Vlad se gândi că ar fi putut s-o zărească pe soţia lui Lot, care fusese preschimbată într-un stâlp de sare.

Vagonetul ajunse în vârf şi, pentru o clipă, rămase pe loc. Îi îngădui să savureze momentul. Să simtă pe limbă gustul aerului. Şi brusc îşi aminti numele ei. Era Aliyah.

Vagonetul se prăbuşi.

Vlad simţi gravitaţia strivindu-l, golindu-i plămânii de aer. Inima îi bătea mai iute decât bătuse vreodată şi se îmbujoră. Curentul de aer îi urla în urechi, îl simţea pe toată faţa. Căzu şi apoi intră pe porţiunea plată, iar Vlad urlă de încântare. Vagonetul se repezi apoi să intre în prima buclă, purtându-l pe bătrân, gonind ca un glonţ cu trei sute cincizeci şi opt de kilometri pe oră. Vlad fu propulsat în buclă după buclă, mai repede decât putea gândi; până când, într-un final, gravitaţia enormă generată în felul acesta îi răpi viaţa.

13

NAŞTERI

— Doarme, spuse Miriam.

Mângâie părul lui Kranki. Boris stătea în prag şi privea. O aureolă se forma deasupra capului lui Kranki, proiectând visele băiatului, materializate în aer din molecule de apă şi praf.

— Întotdeauna face aşa?

— De când avea vreo trei ani, răspunse Miriam.

Oare aceia erau norii de furtună de pe Titan, în visul băiatului?

— Eu n-am fost aici când s-a născut el.

— Nu.

— Din clinicile de naşteri.

— Da, zise Miriam. Îl privi pe bărbat şi întrebarea fără răspuns era limpede în ochii ei. Tu ai…?

Nu-şi termină spusele.

Tu ai ştiut?

— Am plecat înainte de naşterea lui.

— Ştiu asta, Boris!

— Mai ţii minte? zise el.

O nostalgie neaşteptată îl pătrunse, bolnăvicioasă, totuşi puternică. Se apropie de femeie. Augul îi pulsa pe piele. Mângâie părul negru al lui Miriam. Ochii ei se înmuiară.

— Mai ţin minte, spuse ea.

●

Era vară. Poate că întotdeauna este vară când suntem tineri.

Ei se despărţiră râzând. Gustul sărutării ei era fierbinte şi dulce ca afinele.

— Trebuie să plec, spuse el.

— Eşti sigur? zise Miriam.

Ridică ochii spre el şi chipul îi era luminat de un râs provocator, iar bărbatul simţi că i se usucă beregata. Miriam îl trase spre ea, fără efort, şi el o ţinu în braţe,

inhalându-i parfumul. Era încălzită de soare.

— Trebuie, spuse el, dar fără convingere.

Când Boris plecă în cele din urmă, era deja în întârziere, dar nu-i păsa. Soarele era sus pe cer şi arşiţa era năucitoare, însă nu-i păsa nici de asta. Ştia că totul va fi mereu în regulă. Merse pe drum şi le zâmbi trecătorilor, iar ei îi zâmbiră la rândul lor. Toţi îl cunoşteau. Boris Aharon Chong era un copil născut în Staţia Centrală.

Clinicile de naşteri ocupau o structură Bauhaus modestă, cu trei niveluri, la marginea cartierului, pe autostrada abandonată care separa Staţia Centrală de Tel Aviv. În lungul şoselelor presărate cu multe gropi continuau să alunece autobuze cu energie solară şi vehicule personale care mergeau spre sud, la Ierusalim şi Gaza, ori spre nord, la Haifa şi Liban. Clădirea în sine era veche, ţinută laolaltă cu adezivi şi sârme, în reparaţii improvizate. Avea forma unei nave, cu ferestrele ca nişte hublouri. Cândva fusese o clasică a şcolii Bauhaus, ale cărei multe produse continuau să rămână în partea aceasta din oraş, mementourile unei epoci anterioare, mai stranii. Holul mirosea a detergent industrial.

Când intră, sistemul clădirii îl etichetă potrivit identităţii. În recepţie aşteptau cupluri şi Boris încuviinţă din cap spre ele, totuşi precaut, adoptând mereu masca profesională pe care trebuia să o poarte ca pe un exoschelet. Intră apoi în laboratorul propriu-zis, după ce sui un palier de trepte. La interior era rece şi impersonal, cu pereţi văruiţi în alb şi unităţi puternice de aer condiţionat, care menţineau aerul curat şi steril.

Incintele de naşteri umpleau sala.

Erau înşiruite în lungul pereţilor, cuve mari ca nişte maşini de spălat industriale. Erau din crom mătuit şi sticlă, plastic şi ţevi. Boris trecu pe lângă ele, aşa cum făcea întotdeauna, verificând afişajele, asigurându-se că totul era aşa cum trebuia să fie şi privind fetuşii care căpătau formă în interiorul cuvelor.

Reproducerea umană nu are nimic magic. Un ovul şi un spermatozoid – două celule, gameţii – se unesc pentru a

forma un zigot. O asemenea formaţie poate fi realizată în mod natural, bineînţeles, prin contact sexual, aşa cum a fost, este şi va fi. Sau poate avea loc într-un laborator – precum cel în care lucra Boris – unde spermatozoidul era selectat, analizat şi inserat direct în ovul, fecundându-l. După aceea codul genetic al zigotului putea fi citit şi programat, i se putea îngădui să crească, să se formeze:

Alege culoarea ochilor de pe o listă de mărci înregistrate; elimină genele nesănătoase, bolile ereditare. Vrei un băiat sau o fată? Elimină chelia prematură; alege tipul de păr. Tot ce e mai bun.

Şi aceasta este, la urma urmelor, Staţia Centrală. Ce-i spusese Boris – acel Boris mai vârstnic, cel care cunoştea prea bine dezamăgirile vieţii, cotiturile neaşteptate ale vieţii – ce-i spusese *acel* Boris lui Kranki, în ziua aceea când coborâse din ceruri pe Pământ, lângă portul spaţial?

„Tu n-ai avut părinţi”, îi spusese el. „Tu ai fost creat în laborator, chiar aici, reprodus din genomuri proprietate publică şi bucăţele de noduri de pe piaţa neagră.”

Ei nu foloseau în laboratoare chestii brevetate. Foloseau domeniul public gratuit şi cod copiat, inginerie retrogradă şi chestii piratate.

Spermatozoidul se uneşte cu ovulul şi formează un zigot. Aşa avea loc procrearea *tradiţională.* Însă oamenii moderni aveau o a treia componentă, la fel de importantă precum ceilalţi doi gameţi.

Sămânţa nodului.

Un om fără nod era un olog, un handicapat. Cineva ca Achimwene, fratele lui Miriam, care nu putea să participe la Conversaţie. Să nu ai nod… era de neconceput. Poate că aţi auzit de artistul Sandoval din Portul Selenar, care şi-a extras nodul într-un laborator mecanic clandestin. Însă el a fost nebun. Altfel nu se putea.

Trei gameţi, aşadar. Spermatozoid, ovul şi sămânţă nodală. Toţi trei contopindu-se într-un zigot. Crescând, formând o inimă, picioare, mâini, urechi, dezvoltându-se, extinzându-se, devenind un embrion găzduit în cuvele de creştere. Boris trecu pe lângă fiecare acum şi se uită în

maşini, cu nodul lui citind date vitale, proiectând în aer înaintea sa imagini ale embrionilor în timp ce se roteau şi creşteau.

— Pe cine avem azi? întrebă el.

— Doamna Lepkovitz, zise Shiri Chow.

Era cam de vârsta lui Boris, tehnician-şef de naşteri în laboratoare. Sorbea ceai de mentă, în timp ce aştepta să iasă din tură.

— Te poţi descurca? îl întrebă ea.

— Ştii câţi prunci am moşit? replică el.

Shiri ridică din umeri.

— Mă pot ocupa de micuţul doamnei Lepkovitz.

— Nu mă-ndoiesc, zise Shiri. Se duse la chiuveta micuţă şi-şi spălă ceaşca. Ne vedem mai târziu, adăugă ea.

— Da, încuviinţă Boris.

Era atent doar pe jumătate. O parte din el monitoriza cuvele de naşteri. Altă parte era acordată la un post marţian şi urmărea *Lanţuri de asamblare.* Cu o treime din minte monitoriza comunicaţiile interne ale clinicii, privind perechile ce aşteptau la recepţie şi pe dr. Weiss, consultantul de gardă, care conducea o pereche în cabinetul său pentru a discuta despre începerea tratamentului. Recoltarea ovulelor era o procedură de rutină, însă consumatoare de timp. Sperma era mai uşor de colectat, fiindcă bărbatul nu avea de făcut nimic altceva decât să ejaculeze. Femeia însă trebuia să dezvolte ovulele, să fie alimentată cu hormoni şi să fie operată. Restul se făcea în laborator.

— Eşti bine, Weiss? zise Boris.

— Perfect! se auzi răspunsul subvocalizat. Nu uita, Boris…

— Ce anume?

— Să nu arunci pruncul odată cu apa.

O glumă veche şi răsuflată. Boris îl ignoră şi trecu pe lângă şiruri de cuve de naşteri asemănătoare unor uscătoare cu tambur. Penultima era a doamnei Lepkovitz. Un băiat, specificaţii standard. Nimic care să rupă gura târgului, cum obişnuiau ei să spună. Doamna Lepkovitz şi

cei doi soţi ai ei aşteptau în zona de recepţie pentru naşteri, care avea propria ei intrare. O procedură destul de simplă: încorporarea genelor de la doi spermatozoizi cu ovulul femeii şi sămânţa nodală. La naşterea unui copil exista întotdeauna o mică ceremonie. Boris efectuă toate mişcările de rutină, gândindu-se că ar fi trebuit să fi înotat în mare sau să fi băut un milkshake rece pe plajă. Să fi fost oriunde altundeva numai aici nu, cu mirosul acesta antiseptic. Iniţie silenţios naşterea. Cuva făcea majoritatea treburilor. Se deschise cu un şuierat de aer comprimat. Boris se aplecă înăuntru şi ridică pruncul, care începu să plângă. Îl spălă cu grijă şi-l înveli într-un prosop. Avea mirosul specific pruncilor. Boris se gândea adesea că măcar pentru asta merita să muncească aici. Se întrebă dacă într-o bună zi el şi Miriam aveau să aibă propriii lor copii. Din câte o cunoştea pe Miriam, aveau să-i procreeze în stil clasic. Luă copilaşul şi se pregăti să-l ducă părinţilor. Pruncul gânguri şi ridică o palmă micuţă. Un degeţel era întins şi Boris îşi apropie faţa de a băieţelului, strâmbându-se amuzant. Degeţelul îi atinse chipul.

Boris se afla în ur-spaţiu. În nulivers. O beznă profundă coborâse peste el. Plutea într-un spaţiu care nu avea dimensiuni, lipsit de Conversaţie. Agită din braţe şi se luptă, însă nu avea cu cine să se lupte. Unde era el? Ce era el?

Treptat lumina se defini. Plutea în spaţiul solar. Peste tot se vedeau stele. În faţa lui, Saturn se ridica precum un miraj enorm. Planeta părea o farfurie zburătoare magnifică dintr-un film vechi. Inelele străluceau ca diamante. Boris auzi un sunet care nu era sunet. Brusc Conversaţia se revărsă peste el, un torent de feeduri, care convergeau de peste tot, copleşindu-i capacitatea senzorială. Clipi din ochi şi era pe Marte, mergând pe străzile din Tong Yun; mai clipi o dată şi se afla în Marte-care-n-a-fost-nicicând, unde canalele erau pline cu apă şi războinici cu patru braţe mergeau pe câmpii cu animalele lor gigantice; mai clipi o dată şi era în GdA, în mijlocul unui război al

ghildelor, cu vehicule spaţiale imposibil de uriaşe plutind în spaţiul-joc şi trăgând cu tunuri laser; mai clipi o dată şi era pe Desprindere, unde necrofage de tehnologie-sălbatică înconjuraseră corpul unui mecanoid mort şi-l dezasamblau; mai clipi o dată şi se afla în exteriorul domului Portului Selenar, privind răsăritul Pământului; mai clipi o dată şi era în lăbărţarea urbană umedă din Poliport, pe Titan, cu furtunile urlând dincolo de dom; mai clipi o dată şi era peste tot în acelaşi timp, cu mintea divizată şi împrăştiată, mai clipi o dată şi…

Pruncul gânguri. Boris rămase locului şi se holbă prosteşte la el. Scutură din cap. O problemă cu nodul? se întrebă el, ameţit. Trebuia să se ducă la un control. Lipi pruncul de piept şi ieşi prin uşa spre zona de recepţie a naşterilor. Trei perechi de ochi îl priviră cu speranţă şi îngrijorare.

— *Mazel tov!* spuse Boris. Este băiat!

Cuvintele tradiţionale. În încăpere, conectată acum la accesul public, radiau rudele părinţilor mândri şi peste tot se puteau auzi *„Mazel tov!”* şi „Felicitări!” şi „Acum, următorul!”. Boris strânse mâini, spuse „Felicitări” şi reuşi până la urmă să-i escorteze pe părinţii mândri şi anturajul lor virtual afară pe uşă. O închise după aceea şi se rezemă de perete.

Imaginile pe care le văzuse i se topeau deja din minte.

În seara aceea se întâlni cu Miriam sub streşinile Staţiei. Se îmbrăţişară şi rămaseră aşa un moment prelung; dar, cuprinşi de energia aceea nestăvilită a tinerilor în timpul verii, în scurtă vreme alergau pe străzi pe jumătate abandonate, râzând şi ţinându-se de mâini; ca şi cum râsul ar fi fost un drog, aşa cum era credinţa. Mai târziu se furişară în clădirea de apartamente în care locuia tatăl lui Boris. Suiră pe acoperiş şi acolo, printre plante şi panouri solare adormite, făcură dragoste.

Cumva Boris ţinuse minte momentul acela mai mult decât pe oricare altul; îl purtase cu el prin spaţiu, spre

Sus-şi-afară, pe lângă Portal, Tong Yun, asteroizi; şi-l readusese apoi pe Pământ, în cartierul vechi, pe străzile vechi, pe acelaşi acoperiş, după atâţia ani. Ei stătuseră întinşi acolo, era cald, şi ridicaseră ochii şi văzuseră Staţia; oriunde ai fi mers, puteai întotdeauna să ridici ochii şi să vezi Staţia. Se înălţa în nori – un indicator şi o promisiune a ceea ce se afla mai departe. Ei erau împreună, erau întrepătrunşi, atât corpurile, cât şi viitorul: şi, ridicând ochii, bărbatului i se păru că putea *să vadă* viitorul, luminos şi strălucitor ca o stea; dar poate că nu era decât lumina Staţiei.

Îl priviră pe băiatul care dormea: erau mai vârstnici acum, membrele le erau mai grele, corpurile le erau schimbate irevocabil de timp. Augul pulsa pe gâtul lui Boris, o făptură vie, extraterestră. Însă Miriam continua să fie cu el, corpul ei cald era lipit de al lui, şi era de parcă timpul s-ar fi oprit, pentru moment, din înaintarea sa, ca şi cum ei s-ar fi apropiat foarte mult de marginea unei găuri negre şi timpul s-ar fi lungit…

Boris nu înţelegea copiii care fuseseră născuţi, aceşti copii ai Staţiei, dar asta nu însemna că ei nu erau tot copii; şi-şi amintea clar, şi cu un fel de pierdere dureroasă, cum era să fii copil: de fapt nu clar, ci distant, ca printr-o ceaţă fină într-o zi fierbinte de vară, când tatăl lui era înalt şi puternic, iar Staţia se înălţa spre cer la nesfârşit, nu avea capăt.

— Ar trebui să plecăm într-o vacanţă, spuse el mânat de un impuls. Doar noi trei.

Ca o familie, se gândi, dar nu spuse asta.

Familia nu era aşa, nu tocmai. Nu era ceva mic şi compact, o „familie nucleară”, ci un vălmăşag uriaş de oameni, veri, mătuşi şi rude, interconectaţi – prin căsătorii şi în alte feluri –, era o reţea, precum Conversaţia sau un creier omenesc. Era lucrul de care el încercase să scape, plecând Sus-şi-afară, însă nu poţi să fugi de familie, fiindcă te urmăreşte oriunde te-ai duce.

La început simţise întoarcerea ca pe o slăbiciune, o

renunţare. Însă acum, cu braţul în jurul lui Miriam, cu băiatul dormind şi cu liniştea aceea care soseşte odată cu pogorârea nopţii, tăcerea aceea adâncă, el simţea lucruri pe care nu le putea articula; dar care erau cumva ca iubirea.

— Da, răspunse Miriam, ar trebui.

Mânaţi de un capriciu, ei deciseră în vara aceea să plece pentru o zi din oraş; iar în acest scop, făcură aşa cum fac toţi locuitorii oraşelor – închiriară un automobil.

Ieşiră din Staţia Centrală. Vehiculul solar extinse aripi de libelulă. Merseră în lungul coastei, fără să aibă vreo destinaţie exactă în minte: Miriam şofa, Boris stătea lângă ea şi Kranki pe bancheta din spate. Uneori el vorbea cu prietenii lui. Dintr-un punct de vedere, ei erau întotdeauna acolo, cu el. Toate copilăriile se sfârşesc, gândi Miriam. Dar ele nu trebuie să se sfârşească prea repede.

Merseră înainte şi soarele îi urmă pe cerul albastru şi senin, până când oraşele rămaseră mult în urma lor.

LISTA PERSONAJELOR

Miriam Jones – născută şi crescută în Staţia Centrală, din neamul Jones care se stabilise acolo în urmă cu generaţii. Proprietara Shebeenului Mama Jones şi mama adoptivă a lui Kranki. Discipolă a Sfântului Cohen al Divergenţilor şi membru important al comunităţii.

Kranki Jones – unul dintre copiii Staţiei Centrale, crescut în laboratoarele sale. Adoptat de Miriam după moartea mamei sale cauzată de Crucifixaţie. În general, un băiat normal.

Achimwene Haile Selassie Jones – fratele lui Miriam. Achimwene este handicapat, deoarece s-a născut fără nod. De aceea este surd la Conversaţie. Colecţionează cărţi străvechi şi are o imaginaţie hiperactivă.

Youssou Jones – văr. Locuieşte în cartierul de adaptoplante care înconjoară Staţia. Logodit cu Yan. Actualmente şomer.

Boris Aharon Chong – băiat timid şi stângaci, care a devenit doctor. A plecat din Staţia Centrală spre Marte şi mai departe, dar s-a întors. Legat de un aug marţian. Are probleme.

Vladimir Mordechai Chong – fiul lui Weiwei. Ca şi tatăl lui, a lucrat în construcţii, mai ales la clădirea portului spaţial, unde fusese vechea autogară centrală. Spre sfârşitul vieţii a fost afectat de un soi de cancer al memoriei. Este tatăl lui Boris.

Weiwei Zhong – întemeietorul neamului Chong. Vizita lui la Oracol a dus la crearea Smintelii lui Weiwei, o memorie de grup partajată între toţi descendenţii săi.

Imigrant economic chinez în Israelul de atunci, care a lucrat în construcţii şi s-a stabilit în Tel Aviv.

Tamara Chong/Bătrâna Cucoană Chong – sora lui Vlad. Discipolă a Căii Robotului. Bătrână şi cucernică, intenţionează să fie Transpusă în Conversaţie şi să devină inteligenţă pură de maşină atunci când îi va sosi vremea. Poate fi tăioasă.

Yan Chong – văr. Membru responsabil al comunităţii sale. Proiectează virusuri în scopuri publicitare. Logodit cu Youssou.

Isobel Chow – membru al neamului Chow, care, la fel ca neamurile Chong şi Jones, a trăit de generaţii în Staţia Centrală. Tânăra Isobel lucrează în virtualitate şi are grad de căpitan în universul Ghildelor din Ashkelon.

Carmel – vampir de date. Născută pe Ng. Merurun, un mic asteroid/casă-mare din Centură. Infectată cu Codul Nosferatu la bordul navei de marfă *Mântuitorul Costeliv.*

Ibrahim – telal (*alte-zachen*). Poreclit şi Lordul Lucrurilor Lepădate. Locuieşte în Jaffa pe deal, în cartierul istoric Ajami. Contopit cu un Alter. Un bărbat foarte asemănător cu el a fost văzut prin Jaffa de secole. Posibil nemuritor, dacă aşa ceva se poate spune cu adevărat despre un om.

Ismail – fiul adoptat al lui Ibrahim şi, precum Kranki, copil al Staţiei Centrale.

Motl – robotnik. Veteran al războaielor de mult uitate, acum itinerant. Este dependent de Crucifixaţie, de care încearcă să scape. Logodit cu Isobel.

Ezechiel – robotnik. Un fel de şef.

R. Fratele Petic-El – robopreot. Preot uns în Calea Robotului şi Hajj, care a fost în pelerinaj la Vaticanul roboţilor din Tong Yun City. De asemenea, *moyel* cu jumătate de normă.

Ruth Cohen – Oracolul. Contopită cu un Alter. Oracolele tind să medieze.

Matt Cohen – precursor al Divergenţilor. Ulterior sanctificat. Este posibil ca zvonurile privind moartea lui să fi fost exagerate.

Eliezer – artist al zeilor. Personaj dubios. Este posibil ca Eliezer să nu fie numele lui real. Ca şi Oracolul, îi place să medieze.

Bill Glimmung – vedetă a unei serii de filme şi romane „Marţianul Dur”. Personaj fictiv. Probabil.

JOHN W. CAMPBELL MEMORIAL AWARD
CEA MAI BUNĂ CARTE SF&F *THE GUARDIAN*
NOMINALIZAT LA PREMIUL ARTHUR C. CLARKE
PE LISTA SCURTĂ PENTRU CEL MAI BUN ROMAN LA BRITISH SCIENCE FICTION AWARD

Stația Centrală este legătura interplanetară între un Tel Aviv în permanentă transformare, o arenă de realitate virtuală și coloniile spațiale pe care oamenii au fugit de sărăcie și războaie.

O diasporă de un sfert de milion de oameni trăiește la baza acestei stații spațiale, unde diversele culturi se amestecă în viața reală și în realitatea virtuală, într-un mozaic al postumanității: vampiri de date infectați de Codul Nosferatu, robotniki – foști soldați –, copii creați prin inginerie genetică și „mutilații", care decid să trăiască fără tehnologie. Peste toate planează Alterii, entități extraterestre care folosesc Conversația – un flux cvasitelepatic de milioane de voci.

„Frumos, original, o tapiserie de legături și imagini – nu-mi vine în minte niciun alt roman SF de aceeași anvergură. Lavie Tidhar are una dintre cele mai inovatoare voci din ultimii ani."

ALASTAIR REYNOLDS

NAUTILUS
science fiction